

048

Nya Upplagan

I detta nummer

Rusconi: Trio med komp
Hipbone Slim aka Sir Bald Diddley
Att gå ut ensam – att angöra en brygga
Vad vet vi om det kommer en morgondag?
Thomas Millroth: Man vet aldrig var man hamnar
Mats Söderlund: Natural born killers
Kalle Lind: Människor som gått till överdrift: Birger Schlaug
Noam Chomsky: Ovädersmoln över Iran

Chefredaktör:
Lars Yngve

Ekonomichef:
Maria Yngve

Redaktion:
Eric Ericson
H.C. Ericson
Thomas Millroth
Tord Johnsson

Art director:
Marcus Gärde

AD assistent:
Pernilla Forsberg
Illustration:

Pernilla Forsberg
Eric Ericson
Johan Wanloo
Malin Biller
Nils Lind
Daniel Leneér
Sami Lill
Gunnar Lundkvist

Cyndi Lauper

Dolph Lundgren

Susanna Alakoski

Mats Söderlund

Gudrun Schyman

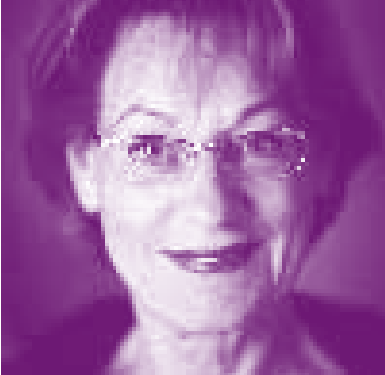
Noam Chomsky



Susanna Alakoski



Dolph Lundgren



Gudrun Schyman



Noam Chomsky



Cyndi Lauper

Medverkande
Jonas Hallberg
Sofia Rapp Johansson
Jacques Werup
Kalle Lind
Sanna Persson-Halapi
Jonas Jonasson
Ditte Lundberg
C-J Charpentier
Gittan Jönsson
Pidde Andersson
Leif Nelson
Jerker Kaj. m.fl...

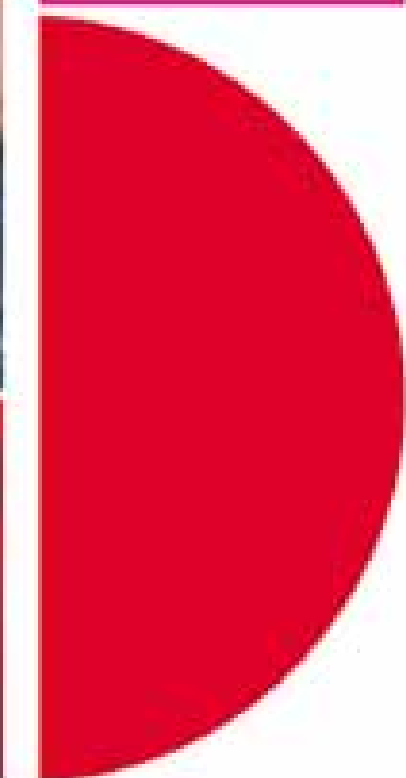


ST PAUL FILM PRESENTERAR

EN FILM* AV JOHAN KLING

*FJÄDERLÄTT KOMEDI

MICHAEL SEGERSTRÖM VERA VITALI LOTTI TÖRNROS MOA GAMMEL LARS BRINGÅS MICHELLE MEADOWS RICHARD ULFSÅTER PETER CARLBERG GITTE WITT



BIOPREMIÄR 20 AUGUSTI

ST. PAUL FILM



048

Nya Upplagan

Prenumerera på Nya Upplagan och få tidningen hemskickad varje månad för endast 400 kr.

FISHERMAN'S BLUES



Fiskaregubben pimpad av Olle Ljungström

Sitter dagligen vid köksbordet och irriterar mig på alla äckliga blomflugor som cirkulerar runt frukttatet. De är omöjliga att slå ihjäl och tycks vara lättare än luft. Trots att jag ilsket viftar bort dem så landar de lik förbaskat ibland frukten igen. Skulle inte förvåna mig om de dessutom räcker tunga åt mig? Och blomkrukorna är ett sorgligt kapitel för sig. De är fuktiga som sumpmarkerna i Louisiana, trots att jag inte vattnar dem och inte har någon katt.

För att fördriva tiden gick jag en dag upp på vinden och rotade runt bland gamla lådor. På en undanskymd plats hittade jag en låda med ärvda väggdekorationer: Zigenarflickan av Charles Roka (obs: har ingenting med de småporriga plagiaten av dansken Curt Taarnvang att göra), Gråtande barn av Bruno Amadio (eller G Bragolin, som var signaturen på tavlorna eftersom Bruno nämligen bara satte sin egen signatur under sådant han själv tyckte om), August Malmströms Grindslandet i korsstyggn och så naturligtvis Fiskargubben av den tyske målaren Harry Haerendel. Samtliga tillhörande avdelningen Hötorgskonst, som en del på då ivrigt hävdar vara konst för alla som har "dålig smak", och till dålig smak anses även sammetsplanscher med ilska tigrar, virkade prydnadssaker doppade i sockerlag och minnestallriker höra.

För en äldre generation än min egen var detta vackra tavlor för en rimlig summa pengar, och motiven har följt mig genom livet; från sommarlovs-unkna utedass med flugsurrande skit-hål till min mormors ändlösa kafferep där åtta sorters småbröd var lika självskrivet som sockerknastrande likör.

Haerendels idealiserade bild av en fiskare är en piprökande trygg-hetsgestalt i sydväst med väderbitet skinn, stålgrå blick och skepparkrans, puffandes på sin pipa i tändkuletempo och med sammanbiten blick kisan-des ut över ett silverblänkande hav. I fiskeboden står en sprakande trans-istor med silfjäll på. Ur den strömmar

tonerna av sjökaptan Ossian Limbergs "En sjöman älskar havets väg" och programmet är naturligtvis Frukostklubben med Sigge Fürst. Så kan det mycket väl se ut på film eller möjligtvis i någon ställd frukost-tv, men verkligheten är betydligt mer alldaglig och oromantisk.

På den tiden då motivet med fiskargubben dök upp bidrog fiskaren i allra högsta grad till folkhushållningen, men tiderna har förändrats.

Fiskare är för övrigt ett tuftt släkte som hårdats av väder, vind och kyla, och på sjön finns det ingen plats för tafatta landkrabbor, av fiskare kallade lammappattar – de får hålla sig på fastlandet. Trots detta har jag, liksom många andra från Simrishamn, inte kunnat undgå att komma i närkontakt med fisk. Man har med andra ord tvättat en och annan sillalåda i sina dagar.

Det är en fin erfarenhet att ha jobbat med fisk och det har om inget annat gett mig följande två insikter: 1) att allt som luktar illa inte nödvändigtvis behöver vara ruttet och 2) att det finns billig fisk, serverad i en servett, som smakar precis lika illa som en exklusivt blötlagd art som serveras på fina restauranger med droppad sås och två dekorativt korslagda morotsstavar. Jag tillhör till exempel själv den lättlurade skara som med glädje en gång betalade dyra pengar för att få tugga i mig en märklig fisksort som smakade ruttet takbjälke – men jag gör inte om det. Numera är det husmansfisk som gäller.

Under skolgången såg dessutom alla upp till fiskare. En skoltrött kompis gick till sjöss innan grundskolan var avslutad och det dröjde inte länge förrän han dök upp med en rullad mössa på huvudet, brandgul Helly Hansen-tröja, tuftt nedrullade stövelskaft och två hemmatatueringar, ett ankare och en Tuffa Viktor. Att de mest liknande två ickeillustrerade ultrajudsbilder var fullständigt oväsentligt.

Av livet till sjöss fick han lära sig en massa häftiga tricks som att snusa, använda Brut 33, snyta sig bakläng-

es och blanda grosshandlargroggar. Och medan han tjänade egna pengar och gick på krogen tillsammans med de äldre fiskarna fick vi andra som inte var riktigt torra bakom öronen samlas vid postlådorna och sladda med våra mopeder.

Nu är jag fullständigt övertygad om att min kompis skarvade precis som han ville när det gällde fiskarnas liv och leverne, men det spelade ingen roll, för då som nu var det de otroliga historien som man spetsade öronen till. Och vi får aldrig glömma Piratens ord: "Det finns ingenting som inte har hänt, men mycket som inte har berättats".

Fiskargubben hänger numera i mitt arbetsrum ovanför datorn, det känns tryggt. Den fungerar dessutom som en fin påminnelse om att det nödvändigtvis inte alltid är priset som avgör vad som är bra eller dåligt – det är smaken. En annan sak som tavlan påminner mig om är att en ful fisk faktiskt kan se ut precis hur som helst, vilket kan vara bra att hålla i minnet.

Lars Yngve



Chefredaktör, ansvarig utgivare:
Lars Yngve
lars@nyaupplagan.se
Mobil: 0733-86 76 66

Ekonomichef:
Maria Yngve – lagledare
maria@nyaupplagan.se

Art director:
Marcus Gärde
marcus@nyaupplagan.se

Redaktion:
Eric Ericson
H.C. Ericson
Thomas Millroth
thomas@nyaupplagan.se
Tord Johnsson
tord@nyaupplagan.se

Illustration:
Eric Ericson
Henrik Franklin
Olle Ljungström
Robin Olsson
robin@fraktion.com
Patrik Evereus
Lisa Ewald
Markus Backlund
Johan Wanloo
Nils Lind

För annonsering, ring: 0733-86 76 66

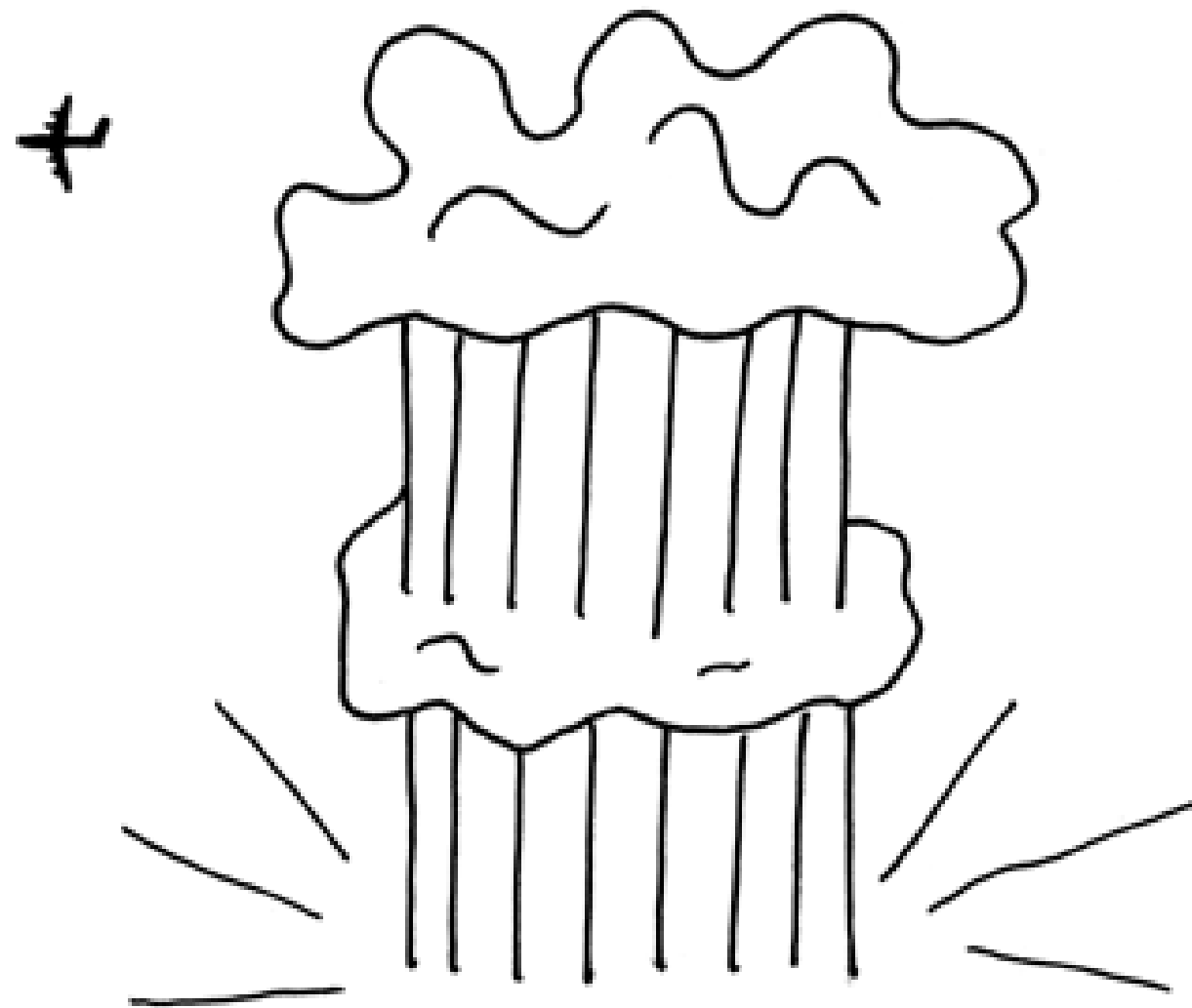


Lars Yngve



Maria Yngve

ATOMBOMBEN ÄR
EN SLAGS BUSS FRÅN
SAMHÄLLET TILL ANDRA
SIDAN.



ALLA INOM RADIEFÄRDEN FÅR
ÅKA MED. ATT VARA
RÄDD FÖR ATOMBOMBEN
ÄR SOM ATT VARA RÄDD
FÖR ATT ÅKA KOMMUNALT.

Intervju

Cyndi Lauper: Blue Colors

6

Dolph Lundgren

8

Rusconi: Trio med komp

10

Hipbone Slim aka Sir Bald Diddley

11

Krönika

Intervju med den store skådespelaren

11

Leif Nelson

11

Gudrun Schyman

12

Nordlighet

12

Sagan om statsrådet Glycerin

13

Namndiskriminering

13

Born to be a Bornholmer

13

KONST och (yttrande -) frihet

14

Invaderad och ockuperad

14

De godas falskspel

15

Bröllopsyra

15

Notis

15

Att gå ut ensam - att angöra en brygga

16

Vad vet vi om det kommer en morgondag?

16

Thomas Millroth: Man vet aldrig var man hamnar

17

Mats Söderlund: Natural born killers

18

Kalle Lind: Människor som gått till överdrift: Birger Schlaug

19

N.Chomsky: Ovädersmoln över Iran

20

Susanna Alakoski: Synliggör männen - kom med i Hans-rörelsen!

21

Vykortsupplagan

22

Deltiologiska mardrömar

22

Månadens klassiker

22

Poem/Dikt

Krukväxten

23

Jodding i blått nr. 1

23

Kult

The Burning

24

Artikel

Istället för olympiad: Georg Baselitz...

25

Recensioner

filmer

26

Böcker

28

Skivor

30

Humor

Serier m.m.

34

Cyndi Lauper



Blue colors

Cyndi Lauper svalde förmodligen krumelurpiller i början av 80-talet, för trots sina 57 år ser hon fortfarande ut som en blandning av Betty Boop och Pippi Långstrump. Cyndi är genuin på ett originellt vis. Eller originell på ett genuint vis, jag kan inte riktigt bestämma mig för vilket!

Med sin starka och färgsprakande personlighet har hon under årens lopp fått en legion av fans i gay, lesbiska, bi-, och transpersoner, som alltid sett henne som en själstrände. En av Cyndis favoritlåtar är "Blue" med Joni Mitchell och i september kommer hennes 11:e album Memphis Blues, på vilket hon spelat in sina personliga bluesfavoriter.

Cyndi, man får ju nästan för sig att blått är din true color?

Du, det är lite lustigt, men just nu är faktiskt blues min färg. Jag menar, det finns en hel del att känna sig blue över just nu: BP-oljekatastrofen, krigen i Mellanöstern, det faktum att vissa regeringar fortfarande straffar kvinnor genom att stena dem till döds, att aids och hiv-infektioner snabbt sprider sig bland kvinnor, den globala ekonomin, den globala uppvärmningen... Listan är oändlig, så ja... jag är ganska blå just nu. Men det fantastiska med blues är att musiken ändå är upplyftande och handlar om uthållighet, och oavsett hur blå du kan bli, och hur lågt du än tycker dig befinna dig just för tillfället, så finns det alltid hopp runt hörnet.

Hur kom du på idén spela in ett album med blues? Blues är musikens heliga graal. Jag ville faktiskt spela in en bluesplatta redan 2004 då jag fortfarande var kvar på Sony. Jag stötte ihop med Jeff Beck och vi tyckte det vore en bra idé om vi spelade in ett album ihop, men av någon anledning blev det aldrig av. Men nu har jag äntligen gjort det med andra musiker, och det är en gammal dröm som gått i uppfyllelse. Jag har alltid varit ett stort fan av blues, för som Muddy Waters uttryckte det: «If blues gave birth to a child, that child would be rock and roll...» och verkligen all populärmusik överhuvudtaget! Jag har lyssnat på blues sedan jag var barn. Jag älskade hur Janis Joplin och Rolling Stones gjorde bluesen modern igen på 70-talet. För min del fungerade det inte just då, men jag var fast besluten att någon gång göra det. Jag väntade liksom bara på rätt tillfälle. Nu verkade det som ett bra tillfälle i min karriär, men mest för att som jag sa tidigare, det finns mycket att sjunga blues om just nu.

Du var alltså inne på blues även när du släppte She's so unusual?

Well, jag spelade i ett coverband i slutet av 70-talet och början av 80-talet och vi gjorde en hel del Joplin-covers. Så jag fastnade rejält för bluesen då eftersom alla mina favoritband från den tiden var starkt influerade av blues. Jag började kolla musiken då, Muddy Waters, Robert Johnson, Big Maybelle, Ma Rainey.....

Menar du att Girls inte enbart wanna have fun utan att girls wanna get low too?

Visst är det så. Det är inget annat än ärlighet och passion i blues, det känns fantastiskt att ta sig till denna plats och befinna sig i detta tillstånd, faktiskt.

Men kan man vara lycklig och ändå framföra blues? Javisst! Du måste komma och se showen. Som jag sagt tidigare, för mig är den bästa delen av blues den typen av låtar som är upplyftande, som peppar folk till att fortsätta kämpa och att inte ge upp, trots uthålligheten och motgång. Det är just detta som vi hyllar på scenen. Sedan går det inte att bortse från det faktum att jag är på turné med några av USA:s bästa bluesmusiker: Archie Turner piano, Steve Potts på trummor, Michael Toles på gitarr och Charlie Musselwhite på munspel, och bara deras närvaro kommer att få dig till att ställa dig upp och dansa. De här killarna är ren magi på scenen.

Ge exempel på vad som får dig att känna dig blå!

Läsa tidningen, knäppa på CNN... Vad fick du för reaktioner från omgivningen när du sa att du ville spela in ett bluesalbum?

De flesta var mycket positiva, men visst fanns det en del som var skeptiska till det hela. Men skeptiker stör mig inte det minsta, jag är van vid skeptiker och har lärt mig hantera sådana.

Hade B.B. King någon

Cindy-favoritlåt?

Du, jag skulle aldrig våga ställa den frågan till honom.

Det låter som ni hade väldigt kul i studion!

Vi hade skitkul och spelade i princip in en låt om dagen. Rakt upp och ner, live och med analog utrustning, precis som det gjordes förr i tiden. Det var väldigt okomplicerat. När bandet kom till studion så arbetade vi tillsammans med arrangemangen. Därefter repade vi en stund och spelade in låtarna i tre eller fyra versioner. Jag anser att det är så blues ska spelas in. Sedan valde vi ut dem vi tillsammans var mest nöjda med, de som hade den bästa känslan. Versionerna som hamnade på plattan är nödvändigtvis inte de som blev bäst rent tekniskt, vi gick helt och hållet på känslan.

Vilken dygnsrytm hade ni under inspelningen?

Vi började sent på eftermiddagen och arbetade en bra bit in på natten. Hur var det att spela in med

Stax-veteraner?

Awesome. De musiker som spelar på skivan tillhör den amerikanska musikens kungligheter. De spelar inte bara på några av de största låtarna som gavs ut på Stax-etiketten, de medverkar även på många inspelningar på Hi Records.

Jag gillar att lyssna på musik när jag kör bil och tycker att "Romance in the dark" låter oerhört bra i bilstereon. Gillar du själv att köra bil och lyssna på musik?

Jag älskar det, men min son är oftast med mig i bilen och envisas med att tala om för mig vad det är som spelas på radion... massor av hip hop och rap...

Du har haft en ganska lång karriär. Finns det något igenkännande i I've been down so long, down don't bother me?

Jag tror nog inte att jag någonsin under min karriär har varit nere i en så pass djup svacka, så just den raden stämmer inte riktigt in på mig. Jag menar: jag har gjort 11 album, sålt nästan 30 miljoner skivor, turnerat runt om i världen årligen, så den typen av termer passar inte riktigt in, tycker jag. Jag lever ett fint liv, fantastiskt son, bra make, men blickar man utåt och ser vad som pågår runt om i världen, så kan man bara hoppas på att saker och ting kommer att bli bättre. Samhället tycks må ganska dåligt just nu, men tillsammans kan vi förändra saker ting om vi bara hjälps åt. Det låter som en klyscha, men det är faktiskt sant.

Hur valde du låtarna till albumet?

Det var tufft eftersom det finns så många, många, många fantastiska låtar att välja mellan. Så jag bestämde mig för vad jag ville göra ¾ hit-ta låtar som berättade bra historier och som jag kunde relatera till och förhoppningsvis framföra på ett bra sätt. Men det tog betydligt längre tid att välja ut rätt låtar än vad det gjorde att spela in dem.

En hel del andra artister har spelat in dina låtar, har du någon personlig favorit bland dem?

Miles Davis version av "Time After Time", om du inte har hört den så måste du kolla upp den. Du kommer att förstå varför den är min favorit... Klart att jag hört den! Men du, utan

Cyndi Lauper ingen Lady Gaga, eller



"Min syster var glad, och mina bästa vänner var homosexuella, så jag tänkte att jag naturligtvis också var gay. Så jag gjorde allt de gjorde. Jag försökte kyssa flickor. Men det kändes inte rätt för mig och till slut var jag tvungen att komma ut som heterosexuell."

hur?

Helt fel. Lady Gaga är en stor konstnär som spelar i en helt egen division.

Din True Colors Foundation har ökat medvetenheten mot diskriminering och hjälpte till att göra saker bättre för HBT-befolkningen. Hur kan vi hjälpa och göra skillnad?

Det viktigaste någon kan göra för att öka folks förståelse och tolerans är att prata med heterosexuella i sin omgivning och förklara för dem varför just de ska bry sig om jämställdhetsfrågor och gay, lesbiska, bisexuella och transpersoner. Att upplysa folk om varför deras stöd är viktigt och varför en grupp av människors frihet är värd att släsa för. Öppenhet, mångfald och tolerans är en oerhört viktig bit i samhället. Det är också en poäng med att påpeka att om vi inte accepterar varandra så riskerar vi ju faktiskt att komma till en punkt då även vår egen frihet och vårt eget liv kanske kommer att ifrågasättas. Kolla in vår nya hemsida www.wegiveadamn.org där man kan hitta bra argument som kan vara till hjälp under dessa diskussioner. Det finns också en stor organisation i Europa som kallas ILGA-Europa som har resurser. Men det är oerhört viktigt att alltid komma ihåg att det inte finns någon bättre sex än säker sex. Jag är en she-bopper, så jag vet vad jag pratar om.

Cyndis syster Elen är lesbisk, och under några år i tonåren försökte Cyndi övertyga sig själv om att hon också var homosexuell.

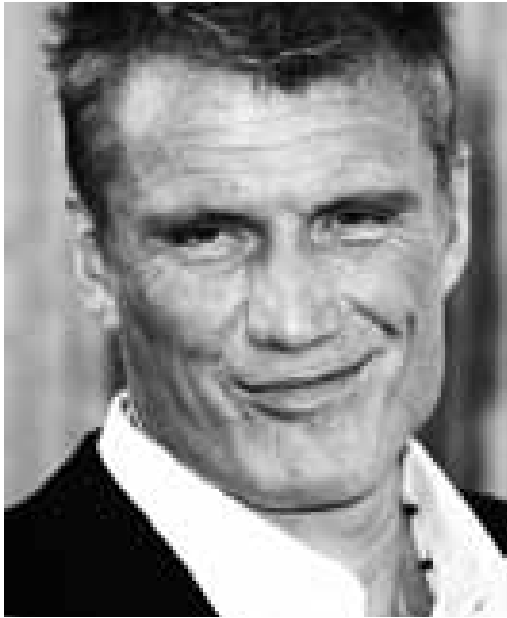
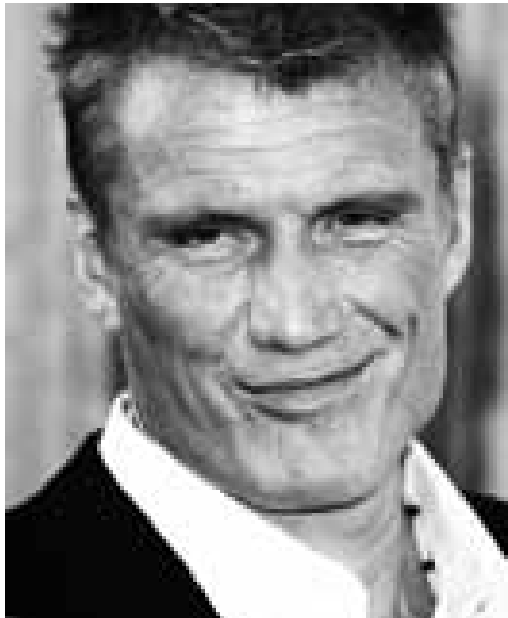
Min syster var glad, och mina bästa vänner var homosexuella, så jag tänkte att jag naturligtvis också var gay. Så jag gjorde allt de gjorde. Jag försökte kyssa flickor. Men det kändes inte rätt för mig och till slut var jag tvungen att komma ut som heterosexuell.

Och nu håller du på och skriver en självbiografi, kommer du att berätta allt precis som det var?

Ja. Den kommer ut i slutet 2011 på Simon & Schuster. Så utöver turnerandet håller jag på att skriva för tillfället. Den kommer att bli kul att läsa. Så jag har fullt upp.

Lars Yngve

"Blues är musikens heliga graal"



Dolph Lundgren är född 1957 och jag konstaterar att han därmed är lika gammal som Joakim Thåström. Men där slutar väl alla likheter mellan dessa två svenska ikoner.

Dolph Lundgren

Efter tjugofem år som filmskådis har Dolphs karriär under de senaste åren tagit en lika oväntad som intressant vändning. Han har gått från att vara något av ett skämt i sitt hemland Sverige till att faktiskt bli folkhär. Först började han skriva och regissera sina amerikanska actionfilmer. Därefter sommarpratade han i P1 och berättade detaljer om sin uppväxt, saker han hävdade att han aldrig berättat för någon. Lyssnarna smälte. Och så blev han en av världarna för Melodifestivalen, där han inte bara sjöng och dansade, utan även klädde ut sig till Björn Ranelid. Kronan på Dolphs karriär är förstås att han tillhör det illustra persongalleriet i Mäktige Månsson; den tecknade serien som görs för denna tidning.

Nu är det premiär för "The Expendables", en av årets – kanske även decenniets – mest bombastiska och efterlängtrade actionfilmer, med manus och regi av Sylvester Stallone, som även innehar huvudrollen. I ett försök att återgå till 1980-talets testosteronfyllda actionfilmer, har Stallone samlat ett imponerande gäng actionhjältar från olika generationer kring sig: Jet Li, Jason Statham, Bruce Willis, Arnold Schwarzenegger – och så Dolph Lundgren som "Gunner Jensen". Det var längesedan sist, men nu får vi åter chansen att se Mäktige Dolph på landets biografer.

Dolph fortsätter dock att vara ständigt aktuell i DVD-butikerna. Tidigare i år kom "Command Performance", en ovanligt framgångsrik direkt-på-DVD-film med Dolphan som rocktrummis som måste bekämpa mordiska terrorister. Om ett par månader får vi se honom som välklädd affärsman som extraknacker som hitman i "The Killing Machine", i vilken även Bo Svensson från Göteborg medverkar. Dessa två filmer registrerades av herr Lundgren själv.

Det är en mycket glad och uppsluppen Dolph Lundgren som ringer upp en osedvanligt regnig söndag. Jag har nyligen lyckats klämma den enda Dolphrulle jag aldrig sett, och kan inte låta bli att nämna att jag nog är den enda svenska filmskribent som faktiskt sett alla filmer med Dolph Lundgren. Det borde du få medalj för. Din stackare!

I "The Expendables" spelar alltså Dolph en kille som heter Gunner Jensen.

Han är en halvgalen viking; en lego-soldat som sett lite för mycket våld och antagligen för mycket alkohol också... Kanske även andra droger. I början tillhör han Stallones killar, men saker och ting går snett och de blir ovänner. Det är en väldigt intressant rollfigur.

Gunner Jensen – är han manne släkt med Nick Gunar; Dolphs rollfigur i "Men of War" (med manus av uppburne, respekterade John Sayles)?

Ha ha, kanske det! Det är den andra svenska karaktären jag spelar.

Jag kan inte låta bli att påpeka att svenska figurer i Hollywoodfilmer ofta har väldigt konstiga namn. Gunar?

Jo, det stämmer ju. "Men of War" skrevs av en amerikan. Och Jensen, det är ju ett danskt namn. Men jag tror inte att man överhuvudtaget nämner Sverige i filmen, att han är svensk. De kallar honom "viking".

Vi pratar lite grann om Sylvester Stallone, som Dolph tycker är väldigt inspirerande att jobba med, killen är ett fenomen, och han har tydligen järnkoll på i vilket skick hans filmer släpps världen över. Häromdagen hade Dolph och Stallone pratat om Sverige, faktiskt, och Sly fnös åt hur hans filmer behandlades här på 80-talet, då Statens Biografbyrå förbjöd och censurklippte och bar sig åt.

Nå – från att ha varit betraktad som ett skämt till folkhär. Känns Dolphs nyvunna popularitet i Sverige som något av en revansch? Eller skett han i vad folk tyckte hemma i Sverige under alla dessa år?

Ja, det är kanske något av en revansch. Det har varit rätt jobbigt. Jag försökte väl låtsas som om jag inte brydde mig, men innerst inne känner

jag att det trots allt spelade roll. I samband med melodifestivalen pratades det en hel del om erbjudanden om svenska projekt. Kommer det att bli några svenska filmer framöver?

Vi pratar om en del filmer... Något historiskt, kanske... Men branschen är ju inte snabb. Men något i Sverige hoppas jag hinna göra innan det är kört.

I en sketch i Melodifestivalen klädde Dolph ut sig till Björn Ranelid. Visste du vem Ranelid var?

Nja... Det var ju SVT som hittade på allt det här. Men jag fick väl se lite gran...

Björn Ranelid tillhör Nya Upplagans trogna läsare och medverkar också i tidningen.

Va, gör han? Öh... Tja, Björn Ranelid var nog den minst dåliga av mina imitationer, säger Dolph och skrattar.

Häromåret spelade Jean-Claude Van Damme sig själv i filmen "JCVD" och lyckades få de flesta kritiker på fall. För första gången pratade den belgiske actionhjälten sitt modersmål franska på film och visade sig kunna skådespela.

Jo, han lyckades ju dessutom klämma fram en tår där! Skrattar Dolph. Jag tror nog att det skulle kunna kännas bekvämt att agera på svenska. Jag tror att det skulle kunna bli varmare på svenska, att det kommer att ligga närmare hjärtat på något sätt. Men om jag gör en film i Sverige är det möjligt att den blir på engelska, vi får se vad som händer.

Efter "JCVD" trodde många att Van Damme skulle ge sig på en ny karriär i "seriösa" biofilmer, men han återvände till att göra direkt på DVD-action. Nu får vi åter se Dolph på stor duk, men blir

det åter bara DVD-raffel efter detta? Känns det manne tryggare och säkrare att göra små DVD-produktioner? Nej, det är aldrig roligt med direkt på DVD-filmer, säger Dolph. Visst, jag har lärt mig jättemycket av dem, men det är mycket enklare att göra en storfilm då man har ordentliga resurser.

"The Killing Machine" är Dolphs senaste film som regissör, och den version som släpptes är inte hans egen klippning. Studion klippte om filmen och Dolph låter måttligt road.

Av den filmen lärde jag mig hur man inte gör deals. Ibland gör man dåliga deals. Och dåliga filmer.

Nej, långt ifrån alla Dolphs filmer är bra. En av de mest beryktade är "Agent Red" från år 2000. När produktionsbolaget fick se den färdiga filmen slet de sitt hår – de hade spenderat två miljoner dollar på en Dolph Lundgren-film som inte gick att släppa. De var tvungna att rädda filmen – och klippte bort fyrtio minuter som främst ersattes med arkivbilder från andra actionfilmer! Var Dolph medveten om producenten Andrew Stevens rykte och att filmen skulle bli någon sorts motsvarighet till pytt i panna?

Åh, herregud... Vilken katastrof! Men jag var dum nog att tacka ja, jag brydde mig inte på den tiden. Men jag brukade klara mig på slutet. Och jag ser framåt hela tiden. Alla har vi gjort våra dåliga filmer. Kolla bara på Sly, som om vissa av sina filmer säger: "Nobody saw that one, hell, I didn't see it either!". Och ibland kan det vara skönt att vara med om fias-kon, ha ha ha!

Dolph pratar om hur det är att registrera film.

Det gäller att låta sin egen intuition



Bild från "The Expendables", en av årets – kanske även decenniets – mest bombastiska och efterlängtrade actionfilmer, med manus och regi av Sylvester Stallone, som även innehar huvudrollen.

ta över. Håller man på med de här små lågbudget-filmerna, B-filmerna om du vill, så ställs man ständigt inför en massa problem, det kan vara tjugoproblem som måste lösas. Och så löser jag dem. Men sedan kan det gå åt helvete ändå. Vid det här laget har Dolph Lundgren medverkat i över trettio filmer. Har han några favoriter bland alla dessa rollfigurer?

Jag måste säga att jag verkligen gillar Jensen i den här nya filmen. Han är både en good guy och en bad guy, och han har en farlig och galen sida. Sedan gillar jag förstås min roll i "Rocky IV" (den ryske boxaren Ivan Drago). Jo, och så gillar jag trummissen i "Command Performance", det är väl den figur som ligger närmast mig själv som person.

Jag måste förstås påpeka att många verkar gilla sergeant Andrew Scott i "Universal Soldier", vilket Dolph också gör – och han tycker att den rollen påminner om Jensen. Scott faller för övrigt en replik många kommer ihåg: "I'm all ears!" säger han och håller upp ett halsband gjort av avskurna öron. Och när vi ändå pratar om filmrepliker måste jag få Dolph att fälla min egen favoritreplik, som finns i "Dark Angel", även känd som "I Come In Peace". Under slutstriden konfronterar Dolphs hjälte den mordiske utomjordingen som hotfullt väser "I come in peace....", varpå Dolph höjer sin enorma pickadoll och spottar ur sig:

...And you go in pieces, asshole! Ha ha ha – det där är så dåligt att det blir riktigt bra!

De filmer Dolph själv regisserat är ibland något alldeles makalöst våldsamma med rejält blodiga splatterinslag. Är detta medvetet från Dolphs sida? Säljer filmerna bättre om det står "UNRATED!" på omslaget?

Du, jag ska faktiskt dra tillbaka på våldet nästa gång. Satsa på snabbare klipp, på att antyda våldet i stället så att publiken tror att de sett någonting som inte finns i filmen.

En som konkurrerar med Dolph när det gäller blodigast actionfilmer är Steven Seagal.

Han använde samma klipprum som jag en gång. Han visade sig vara lika lång som jag! Han är en svår typ, men jag bara spände blicken i honom och så gick det bra – he he he!

Apropå andra skådespelare kan jag inte låta bli att

fråga om hur det var att jobba med Brandon Lee i "Showdown In Little Tokyo".

Det var ju en stor ära att träffa honom, son till Bruce Lee som han var, och det hela var ju så fruktansvärt tragiskt; han omkom ett eller två år senare. Men hans mor, Linda Lee, är ju svenska, så Brandon kunde faktiskt prata lite svenska! Okej. Så hur ser då framtiden ut för Mäktige Dolph Lundgren?

Jag håller faktiskt på och jobbar på en bok just nu, säger han. Och så har jag en liten gästroll i komediserien "Chuck" som snart kommer att sändas. Finns det manne en chans att vi får dig i en regelrätt komedi en dag?

Jag vet inte riktigt... Det kan ju hända att jag gör en komedi, jag vet inte, men jag tror nog att jag bör hålla mig till action. Och drama. Allra bäst för mig just nu skulle vara att göra en stor actionfilm.

Eftersom Dolph regisserar själv alltmer måste jag fråga om han kommer att regissera filmer utan att medverka själv. Han har fått en del sådana erbjudanden, men han tror inte att det är något han kommer att göra.

I "Command Performance" medverkar Dolphans fjortonåriga dotter Ida Lundgren i en rätt viktig roll. Har hon några planer på att följa i dina fotspår?

Ida ska först och främst gå i plugget och få bra betyg! Annars får hon med mig att göra!!! Slutligen berättar jag för Dolph att han faktiskt är seriefigur i Mäktige Månsson i denna tidning.

Ha ha ha, menar du det?

Jodå! Du driver Dolphs Gatukök och säljer sill och potatis.

Fan, nu blev jag sugen på sill!

Pidde Andersson

”Det kan ju hända att jag gör en komedi, jag vet inte, men jag tror nog att jag bör hålla mig till action. Och drama. Allra bäst för mig just nu skulle vara att göra en stor actionfilm.”

Rusconi



Trio med komp

Från Zürich i Schweiz kommer trion Rusconi, fyllda av energi och bubblande jazz. När de lanserade sin andra platta »Stop & Go» vid 2006 års »jazznojazz» i Zürich blev de årets jazzpptäckt. Med nya skivan »It's a Sonic Life» tolkar man, på sitt eget och speciella sätt, musik av indiegudarna Sonic Youth. Rusconi kan mycket väl vara bandet som gör en crossover mellan rock- och jazzpubliken med sin korsbefruktning av jazz och rock. Pianisten Stefan Rusconi har alltid varit en anhängare av Sonic Youth (men det har väl alla, eller?).

Hur skulle du själv vilja beskriva era versioner av Sonic Youths låtar?

Deras material fungerar som en sorts inspirerande utgångspunkt och en plattform för våra versioner att bygga vidare på med andra musikaliska byggstenar. Vi har försökt att översätta deras låtar och ljudbild till vårt eget musikaliska språk. Det har tagit sin lilla tid, och vi har i princip jobbat med det under en tioårsperi-od. Man kan faktiskt säga att vi följer en jazztradition och tolkar musiken på vårt vis, även om vi har arbetat med ett ganska ovanligt material för jazz.

Vad är det med Sonic Youths musik som inspirerade dig att göra ett album med deras musik?

Deras musik och attityd har så mycket gemensamt med min inställning till musiken – att ha låtar som en bas för experiment, att ha delar där små förändringar i övertoner och monoton och upprepning ger dig en spännande känsla. Bullret och kaos kontra harmoniska och fridfulla delar. Även deras poetiska och abstrakta texter, som ofta bara beskriver vackra eller sorgliga stunder istället för att berätta en logisk berättelse, är oerhört inspirerande. Och till sist också deras visuella arbete och betydelse, och glädjen i att inte bara arbeta med traditionell och

verklig musik.

Finns det några likheter mellan jazz och Sonic Youths musik?

Ja, absolut. Sättet som de laborerar med de traditionella låtstrukturerna och improviserar med experimentella ljudcollage på är helt logiskt ur en jazz-synvinkel. För mig är SY ett band som har ett mycket öppet sinne och ett mycket tilltalande förhållningssätt till musik och konst. Jag undrar varför inte fler jazzmusiker arbetar med deras musikaliska kosmos?

Ni är en av dessa artister som fört in rock 'n' roll i jazzgenren.

Aphex Twin, Photek, Sonic Youth, Lou Reed med flera. Jazz är en musikform som jag upptäckte och älskade i ett mycket senare skede i livet. Så nu är det dags för oss att blanda alla influenser och skapa vår musik.

Har ni märkt att intresset för jazz har ökat?

Det beror helt och hållet på i vilka länder du bor och vilka människor som du möter. I Tyskland finns det en stor jazzscen, men publiken den når ut till är trots detta förhållandevis liten. Jag tror i allmänhet att den unga generationen jazzmusiker är öppen-

levande.

Varför har så många jazzmusiker obehagliga skägg?

Jag bor i Berlin och utan mustasch går man omkring och känner sig naken här...

Är det rimligt att säga att jazz är mer »privat» än, säg, rock 'n' roll?

Bra artister kan skapa mycket intima stunder oavsett musik eller storleken på scenen de framträder på. Men ju högre musiken framförs och ju större arenorna är desto större måste naturligtvis gester-na bli. Så privata ögonblick kommer förmodligen mer till sin rätt i ett mindre sammanhang.

Vad har Sonic Youth sagt om din tolkning av deras musik?

Lee Ranaldo sade att han gillar den mycket. De andra måste ha fått plattan nu genom honom. Vi vän-

der fortfarande på ett »Fy fan vad bra skivan är» från dem. Det vore grymt!!

Några planer på att framträda med Sonic Youth?

Vi skulle verkligen älska att framträda med dem.

Det finns vaga planer på möte nästa år. Jag lovar att hålla Nya Upplagens läsare informerade.

Lars Yngve

Hipbone Slim aka Sir Bald Diddley



Hipbone Slim & The Kneetremblers är aktuella med sitt 4:e album »The kneanderthal sound of.... utgivet på Voodoo rhythm records.

Du spelar med 3 band!

Ja, det är Rockabilly bandet The Kneetremblers, 60-tals garage bandet Kneejerk Reactions och surfbandet Louie & Louies. Det blir en helkväll! Vi vet inte vem som lirar först.

Du har med en levande legend på trummor. Är ni gamla vänner? Bruce Brand (ex. Milkshakes, Headcoats, Billy Childish, Holly Golightly mfl.)

Faktiskt inte, vi har bara spelat tillsammans i 7 år, vi brukade faktiskt inte hänga innan, även om man kan tro det.

Ni spottar verkligen ut album, är det nytt på gång?

Ja, vi har spelat in ett nu tillsammans med Mama Rosin, det låter helvilt! det är Punk-Rockabilly-Cajun-Surf-Zydeco i en salig blandning, vi hade skitkul när vi spelade in. Det blir nog mer så småningom. Vi funkra bra tillsammans.

Har ni lämnat Toe Rag Studios? Den gamla punkstudion har blivit riktigt berömd nu.

Ja, vi har faktiskt inte råd att spela in där just nu, haha. White Stripes och andra har bokat all tid där nu. Där är fullbokat alltid.

Jag har sällan hört någon låta så likt Link Wray som du gör. Både i ljud och spelstil.

Det är kul att du nämner det. I Engelsk radio presenterade de nyligen en låt från vår senaste platta som en Link Wray-låt. Det är fortfarande ingen som sagt något om det, haha.

Har ni tid att repa? Ni verkar alltid vara ute på turne.

Nej, vi repar aldrig, vi repar när vi spelar ute, låtarna sitter direkt.

Hur funkra det ekonomiskt?

(skrattar) Nej, det gör det inte, Det är faktiskt en ödet ironi, Jag är nämligen lärare i Economics på högskolenivå i Oxford. Jag undervisar 4 dgr i veckan och är ute o spelar fre-lör-sön. Det är ingen som tror det, haha.

Är eleverna dina trogna fans?

Nja, en del är nyfikna och kommer faktiskt på spelningar, men inte så många vad jag vet.

Ni turnerar ständigt runt i Europa och har aldrig spelat uppe Norden tidigare. Jag var på väg till Tyskland eller Holland för att få se er, men nu är ni här antligen.

Ja, vi har en agent i Finland nu, som kommer att boka fler spelningar åt oss i Norden. Så vi kommer snart tillbaka hit igen.

Johan Stenström

”Jag började med att fråga Toivo Pawlo om den roll han just då exekverade på Dramaten och på det svarade han att det var väl inte något att tala om, jag hade ju sett pjäsen.”



INTERVJU MED DEN STORE SKÅDESPELAREN

Ibland vill det sig liksom inte. Så var det den gången på Expressen när jag skulle intervjua den store skådespelaren Toivo Pawlo.

Vi hade stämt träff utanför restaurang KB på Smålandsgatan och Toivo Pawlo kom gående i vårsolen med hatten på svaj. Vi gick in och satte oss vid ett bord och gjorde våra beställningar. Toivo Pawlo åt pocherade ägg och jag åt kokt höns.

Varför det gick åt pipan med intervjun är inte lätt att säga, men jag tror så här: det ska två till en intervju och det ska förmodligen också två till en dålig intervju, eller – som fallet blev här – ingen intervju alls.

Jag började med att fråga Toivo Pawlo om den roll han just då exekverade på Dramaten och på det svarade han att det var väl inte något att tala om, jag hade ju sett pjäsen.

Slut på det samtalsämnet. Jag föreslog då att vi skulle tala om Toivo Pawlos uppväxt i London men det ville han inte. Han vill icke heller tala om sina föräldrar som var sångare, ej heller om sin hustru Kerstin Hedeby-Pawlo.

Därefter frågade jag Toivo Pawlo hur han jobbade och på det svarade han med att fråga hur jag jobbade. Efter-som jag inte kunde ge något riktigt bra svar på den frågan tog även det samtalsämnet slut.

Sen blev det tyst. Vi beställde in kaffe och när vi hade druckit det betalade jag notan och vi gick ut. Toivo Pawlo försvann i vårsolen, återigen med hatten på svaj. När jag kom till redaktionen ringde han och tog tillbaka allt han inte sagt.

Åke Cato

Leif Nelson



Jag ska nu berätta en aldeles sann historia från ett besök i Venedig. Jag hade en bild av poeten Ezra Pound outplånligt förvarad i minnens labyrinter, en av de allra sista fotografierna, av det fascistiska geniet. Bilden visar när Ezra Pound vänder ryggen mot betraktaren och tillsammans med en svart katt försvinner i en gränds skuggor (som vore det i slutet av en mening i en mörkande canto). Vi letade och letade efter denna gränd, men har man bara skuggor som karta är det svårt. Vi blev trötta och hungriga.

På den lilla lite avsides belägna kvarter-skrogen satt redan ett par vid det bord som vi tyckte också passade oss. Vi slog oss ner, nickade artigt (de var engelsktalande) och beställde samma enkla anrättning som de just hade påbörjat, komage tror jag det var, det smakade hur som helst utmärkt. (Jag inriktar mig alltid, när jag är utomlands, på inälvsmat som ju tycks vara omöjligt att få på nån krog här hemma). Särskilt kunnig på vin är jag inte, men det vin vi fick här var mycket gott och något ru-sande och servicen uppmärksam, näst intill svansande. Bockande frågade servitören om han fick ta en bild av oss och vi böjde naturligtvis våra huvuden i en lätt beviljande rörelse – som man alltid gör på en hövligt framställd förfrågan. Servitörens kolleger stod i bakgrunden och betraktade oss nyfiket.

En fadäs med mitt kulspртеgevär under militärtjänstgöringen har gjort mig hörselskadad, och om vad våra dam-sällskap samtalade hade jag därför svårt att uppfatta. (Senare skulle jag få en svidande redogörelse för vad jag borde ha uppmärksammat). Jag och min bordskamrat fördjupade oss aldrig i nåt allvarligare än maten och miljön runt om oss. Han verkade intelligent, var snyggt klädd och hade ett trevligt leende med vita, jämna tänder. Han kändes bekant på något sätt. Vi väx-lade några ord om vädret, skrattade till lite och tyckte att det var värre när det regnade här i Venedig än i London.

Som tur var hade han tagit paraply med sig, sa han. Och så hade han ju sin trenchcoat - och av samma modell som min, påpekade jag leende. Själv tycker jag att det oftast är onödigt med paraply när man bär trenchcoat av Burberry-kvalitet och dessutom hatt. Det täta gabardintyget gav bra skydd mot vind och väta. Förutom att använda paraply gav han inget särskilt intryck av svaghet, ja han tycktes förstås lite fe-minin i sina rörelser.

Jag nämnde lite om trenchcoatens historia, att den hade gjort sin debut redan under boerkriget, men slagit igenom som skyttegravsrock under första världskriget. Detta intresserade honom och han bad om att få höra mer. Jag berättade om vilka som bar och hade burit Burberry. Skojade lite om att han i sin Burberry befann sig i rik-tiga kändisars sällskap. Churchill tog den på sig ruggiga dagar under andra

världskriget. Bogart bar den i filmen Casablanca. Jacques Tati, Peter Sellers, Robert Mitchum och åtskilliga fler har förhöjt stämningen på celluloid-remssorna med sina trenchcoats... Jag skämtade och sa att under normala omständigheter när jag själv bar min skyttegravsrock gick jag aldrig utan min officerssabel, den hängde alltid tillgänglig vid sidan om kartfodral, fält-flaska, kompass och revolver, men nu var det ju lediga dagar skojade jag. Och funderade åter på var jag hade sett honom tidigare. Nere i Europa vid den tiden hade jag inte haft några ut-ställningar, så det kunde inte ha varit på någon vernissagefest. Tel Aviv kanske. Möjligen på någon ambassadmottagning i Bonn eller London, som jag hade bra kontakter med. Nå, det syntes vara en trevlig grabb som jag gärna kunde tänka mig att utveckla bekantskapen med. Jag nämnde mitt letande efter gränden där Ezra Pound försvann. Han visste förstås vem Pound var, men hade dåligt reda på att den gamle lyri-kern också var tonsättare: - var musik av intresse? undrade jag, men fick inget svar. Kanske orättvist uppfattade jag min middagskamrat som något oartig, men han kunde ju faktiskt i egenskap av den yngre presentera sig och då kunde jag ju berätta om mig och mitt arbete och på så sätt göra slut på den lite genanta situation som uppstått. Vi avslutade vår måltid och tog sällskap ut på gatan.

Restaurangpersonalen, även den från köket, vinkade farväl. Jag vände mig mot mitt sällskap. – Uppfatta mig inte som ohövlig men jag måste fråga i vilket sammanhang vi har träffats. Har du möjligen besökt någon av mina utställningar... vid exempelvis påsktid på Österlen i Skåne, Sverige? Mitt namn är Nelson, Leif Nelson. – Jag tror inte det, svarade han och lyfte på hatten. Mitt namn är Bowie. David Bowie.

En porträttör är en egoist, en egocentriker. Helst vill han att han själv ska vara med i bilden, läste jag nånstans. Han måste vara en god iakttagare, och kunna känna igen och känna till. Faktiskt ha en viss allmänbildning. Det är nog så det är.

Leif Nelson

”En del menar att om det nu skulle vara så att Littorin köpt sex så visar det att lagen är orimlig. Han är ju en ok man. ”



NORDLIGHET

Jag sitter i den södra delen av Portugal, ett av Europas sydligaste länder, och funderar på begreppet Nordlighet. Jag och videokonstnären Peter Norrman har nämligen blivit inbjudna av en teater i Newcastle, Northern Stage, att medverka i ett årslångt projekt där 40 olika konstnärer har bjudits in för att förhålla sig till begreppet "Northernness". Kanske ett försök att skapa en stolthet uppe i norra England, ett land där det mesta kretsar kring vad som händer i London. Video/Musik/Ljud-installationen använder sig av filmat material inspelat i Höga Kusten med ljud som bygger på fältinspelningar blandat med elektroniska klanger och en symfoniorkester. Vad som slår mig när jag tittar på Peters filmade material och vad jag vill komma åt i mitt ljudarbete är hur det lilla speglas i det stora och vice versa. Tusen små virvlar i vattenet eller snön bildar tillsammans en större virvel som är en kopia av de små och bilder som spegelvänds och läggs mot varandra bildar nya landskap som med sin stillhet strömmar mot oss

likt resan in i det svarta hålet i filmen "2001, en rymdodyssé". På tal om rymden så hittade jag ljud från Saturnus inspelade av NASA. Det är sfärernas musik som sprakar och piper och jag har lagt de som solister ovanpå Väterås Sinfonietta som spelar oändligt långa stråkklang. Installationen blir en plats för meditation över vad som är nordlighet – den stora stillheten och långsamheten som så stolt breder ut sig. Allt detta blir så extra tydligt här i vårt hus alldeles intill vägen mellan Faro och S. Bras där en ständigt pågående ström av hetsig trafik hörs utanför

fönstret. Hela processen tog runt 1,5 år. Det var psykiskt jobbigt och det stod stora pengar på spel. Förlorar man får man betala motståndarsidans rättegångskostnader. För Expressen (som det handlade om denna gång) var det små pengar men för mig var det stora summor. Men jag vann alltså och jag fick ett mindre skadestånd men framför allt fick jag upprättelse. Inte i form av löpsedlar och krigsrubriker förstås. Nej då, det blir små finstilta notiser när tidningar tvingas erkänna misstag. Men jag fick upprättelse inför mig själv och mina närmaste. Det hade ett stort värde och det tror jag det skulle ha för Littorin också. Om han är oskyldig.

av artikeln friades med motiveringen att det inte är kriminellt att skriva skit-journalistik (min översättning från rättsvårdande myndigheters språk).

Hela processen tog runt 1,5 år. Det var psykiskt jobbigt och det stod stora pengar på spel. Förlorar man får man betala motståndarsidans rättegångskostnader. För Expressen (som det handlade om denna gång) var det små pengar men för mig var det stora summor. Men jag vann alltså och jag fick ett mindre skadestånd men framför allt fick jag upprättelse. Inte i form av löpsedlar och krigsrubriker förstås. Nej då, det blir små finstilta notiser när tidningar tvingas erkänna misstag. Men jag fick upprättelse inför mig själv och mina närmaste. Det hade ett stort värde och det tror jag det skulle ha för Littorin också. Om han är oskyldig.

Gudrun Schyman, kommun- och riksdagskandidat i valet 2010 för Feministiskt initiativ

Leif Jordansson
leif@jordansson.net



SAGAN OM STATSRÅDET GLYCERIN

Kära småttningar!

Sätt er nu ned i sanden på stranden och lyssna på en saga, så ska ni sen få ekologisk iskall päronsaft och fiberrika kanelbullar. Nu får ni vara tysta en stund, även Bert och Benny! Och Agnes stänger av mobilen. Så där ja.

Det var en gång en farbror som hette Nitro Glycerin. Han hade varit med om att bygga om sitt politiska parti och därför fick han sitta i regeringen. Han fick vara statsråd, som det heter om man sitter i regering-en. Han arbetade för att så många som möjligt skulle få ett jobb att gå till.

Men jobbar man väldigt mycket, och det gjorde Nitro Glycerin, då kan man ha svårt att hinna vara kär i sin fru (eller man eller sambo). Statsrådet ville först inte skiljas från sin fru, men sen ville han det, för hon var jättearg på honom för att de aldrig träffades och för att han inte tog sitt ansvar för barnen utan bara tog sitt ansvar för Sverige.

De bråkade och bråkade och bråkade. Det har kanske din mamma och pappa också gjort någon gång?

Och så skildes de. Det är alltid väldigt tråkigt när folk skiljer sig, men det kanske är ännu värre om man sitter (eller står) i regeringen, för då skriver alla tidningar och radio och TV och sånt en massa ord om vad man borde ha gjort.

Efter en tid träffade statsrådet inte en tant som hade annonserat på nätet att man fick träffa henne i hennes lägenhet om man betalade en slant. Hon sa att de hade träffats, men han sa att om det var några som aldrig hade träffats, så var det de två.

Visst kan vuxna krångla till livet! Sen blev det sommar några år senare. Det var valrörelse i Visby. Det betyder att en massa stora människor trängs i de heta gränderna i Visby och byter åsikter och lobbar varandra rakt i ansiktet. När det är valrörelse är de som jobbar med politik väldigt bus-siga mot andra svenskar, för de vill att de ska rösta på dem när det är val och det är det den 19 september i år.

Plötsligt gick en tidningsman från tidningen Kvälls-sanningen fram till statsrådet Glycerin och sa: "Är det sant att du har PIIIIIIIIIP med PIIIIIIIP?" Statsrådet blev nu genast på dåligt humör och svarade: "Jag har aldrig någonsin PIIIIIIIP med någon."

Och då blev det problem för tidningen! De hade nämligen trott att han skulle svara:

"Vad ni säger äger sin riktighet och jag är glad att ni tar bladet från munnen."

Istället sammankallade statsrådet Glycerin efter 20 sekunder en presskonferens och berättade att han var jätteledsen över hur medierna hade special-bevakat hans barn och att han därför omedelbart ville sluta jobba som statsråd.

Han nästan grät. Glycerintårar var det någon elak journalist som skrev.

SLUT

Nu barn, ska ni få saft och bullar, så ska jag svara på alla era frågor sen.

Jonas Hallberg



NAMNDISKRIMINERING

Ända sedan de gamla grekerna – och tidigare – har människa haft ett väldigt tight förhållande till djuren. Vissa vill vi äta, andra inte. Vissa vill vi ha på oss, andra inte. Visa vill vi krama, andra inte.

Generellt är utbytet mellan oss ganska obalanserat. En typisk "win fail-situation". Utan att få klartecken har vi utsett oss själva till herrefolket. Och utan ett ord har djurriket kommenterat övergreppet.

Förra veckan blev jag varse en alldeles ny form av djurdiskriminering. Fenomenet hittade jag på mina underarmar: – Jag skulle inte säga att jag har gäddhäng, men jag hade ju inte dött av att träna.

Oups! Ett allvarligt fall av oattraktiva-kroppsdelar-uppkallade-efter-djur-diskriminering. Varför ska de utrotnings-hotade gäddorna stå modell för mina oläckra underarmar? Det är inte okej. Det skulle bli ett jävla liv om jag kallade mina underarmar för ett minoritetsfolk, låt säga "eskimåhäng". Eller varför inte bara "kvinnohäng"?

Snäppet värre i samma kategori är kameltå. Utan att ens vara särskilt bekant med kamelen så drar vi direkt parallellen: kamelfötter – och byxor så högt uppdragna att könsorganet delas i två. Växtriket har exempelvis massor att erbjuda i kameltätsform, men växter vill ingen mobba.

Jag hade totallackat om någon ansåg att mina fötter såg ut som tillpres-

”Grisögon är nästa punkt på min lista. Grisar få klä skott för allt möjligt ont här i världen. Tjock, ful, svettig eller smutsig – då används grisen för att vi-sualisera. ’Negerbollar’ är i alla fall god och söta. ”

sade könsorgan.

Grisögon är nästa punkt på min lista. Grisar få klä skott för allt möjligt ont här i världen. Tjock, ful, svettig eller smutsig – då används grisen för att visualisera. "Negerbollar" är i alla fall god och söta. Jag kräver förändring!

– Han var väl ganska snygg, bortsett från att han hade så himla små ögon. Verkliga Fredrik Reinfeldt-ögon.

Vill man vända den negativa trenden måste man tänka nytt. Dock inte för nytt. Det är farligt att hamma i likhets-fällan: Det som är likt för mig, behöver inte vara likt för dig.

– Du kanske inte ska ha linne på dig när du har så mycket Bert Karlsson under armarna.

Eller: – Sen jag fick barn känns det som mina bröst helt tappat formen, värsta Kristina Lugn.

Hundöron, Tupphals, hästbett, och örnnäsa. Föraktet finner inga gränser. Det är med dessa ord som vi konstitu-

erar och legitimerar skillnader mellan folk och folk. Förlåt, folk och djur.

Samma hemska förhållanden råder mellan könen. Dagligen utsätter vi varandra för diskriminering genom att kalla män för män och kvinnor för kvinnor. När vi egentligen är M ä n i s k o r.

Men här finns en konkret lösning: "hen". Genusneutrala "hen" – en blandning av "hon" och "han" – kan vara slutet på könsdiskrimineringen. Och början på paradiset.

Men det finns problem med detta personliga pronomen som man inte kan bortse ifrån. Inte helt obekant betyder "hen" höna på engelska. Trist men sant!

Kanske måste vi hoppa över "hen" och i stället gå direkt på den slutgiltiga utopin: En värld där alla – djur som människa – lever lyckliga under namnet Kim.

Linnea Uddenmyr



BORN TO BE A BORNHOLMER

I helgen åkte jag, min fru och några goda vänner till Bornholm. Att livet kan vara så enkelt och skönt. Soliga dagar, vackra stränder, mysiga hus och jättestora öl och små, små snapsar. Det finns lite myter om Bornholm, som jag tänkte föra vidare:

Det sägs att när freden i Roskilde skulle ner på papper; d.v.s: Vad skulle bli Svensk och vad skulle bli Danskt; så bestämdes det att Skåne inklusive ön Ven, skulle då blifva svenskt. Detta är ju lite konstigt, med tanke på att Bornholm, blev danskt och ligger bra mycket längre bort från Danmark än Ven? Detta var det ingen som tänkte på, förän; ölglaset lyftes från kartan, samma ölglas som hade dolt den lilla gröna ön. Då hade redan pappret om Ven signerats och det blev lite gramse stämning. Nåja, Danskarna fick väl ta Bornholm. Svenskarna fick Backafall och Danskarna; "Bornholm bitter" och "Sol över Gudhjem" (Himelskt rökt sill med rå ägg-gula). Ja det var Danskarna som vann kriget. Skämt åtsido, jag älskar Ven odelat.

En annan myt som nog är lite mer sann är den om Christianse: Det sägs att på den lilla ön, norr om Bornholm, så varade andra världskriget ett år längre än i resten av världen. Den Tyska överbefälhavaren, fick aldrig veta att Tyskarna kapitulertat och inte Christianseborna heller. Det ansågs nog inte ön var av hög prioritet i uppdelningen av Europa. Men då hade de nog inte smakat Ruuths kryddsill (den är helt makalöst god, lite så där julig i smaken). Hade de gjort det så hade vi kanske sluppit ett uppdelat Tyskland. Då hade Ryssarna njöt sig med Christiansø.

Hur kommer det sig att så många Skåningar påstår sig vara dåliga på att tala Danska?

Speciellt sydöstskåningar. I mitt tycke, som gammal (näja inte så gammal, men ändå) Helsingborgare, tycker jag att Bornholmska till ett exempel Kåsebergadialekt, påminner väldigt mycket om varandra. Om man kommer från västskåne, så menar man gärna att man lärt sig Danska på någon gammal färja, till Helsingör eller Dragör. Men de finaste färjorna, går numera från Ystad och Simrishamn (ja, så länge de inte får igång Sundsbussarna igen (Toppklass, när det gäller att "tura" (att åka fram och tillbaka till ett främmande land, företrädes vis Danmark)). Jag tror att vi får ompröva sydöstskåningarnas okunskap i danskan, nu när västskåningarna och danskarna bara åker bro. Nu är det danskarna som lär sig svenska. Ska man lära sig danska, så behöver man en "lille en" (en liten Akvavit) och en "bir" (en Dansk öl).

O.K: Danskarna brukar säga att jag "Taler Dansk som en Bornholmer" och jag tror inte att det bara är positivt. Men efter ett par av de där; "lille en" och några av ölen, så talar jag i alla fall flytande och det är bra, när man är på en ö.

Jonas (En rød pølse med det hele" ("en röd korv, med allt på") – (ja, ni hör ju hur det låter!) Jonasson

Gudrun Schyman

När en minister avgår måste det presenteras skäl. Är det frivilligt eller har ministern sparkats? En frivillig avgång följs alltid av statsministerns eller partiledarens försäkran om att man verkligen ansträngt sig för att övertala ministern ifråga att stanna men att man tyvärr inte lyckats och naturligtvis då respekterar det beslut som ministern fattat.

Så lät det inte när Littorin avgick. Det var en bekymrad statsminister som kort meddelade att ministern av personliga själv valt att avgå. Samma personliga skäl som ministern själv sedan redovisade på en presskonferens. Det handlade om mediadrev mot barnen och kanske något mer. Det fanns små ord insmugna som skulle komma att plockas fram senare, typ "det finns andra (privata) skäl också".

Hur som helst var det alldeles uppenbart att partiledningen ville få bort "affären" från synlighet så fort som möjligt. Sällan har väl regeringens hemsidor retuscherats så snabbt. Efter ett dygn var Littorin omöjlig att se och än mer att få tag på.

Ur denna historia, som knappast är slut ännu, har två frågor vuxit fram. Den ena gäller sexköp och det andra gäller publiceringsbeslut. Bägge har inslag av moral och därför kommer det att dröja innan debatten dör.

När det gäller anklagelserna om sexköp, falska eller sanna, jag vet inte, så har debatten snabbt kommit att handla om sexköpslagen. En del menar att om det nu skulle vara så att Littorin köpt sex så visar det att lagen är orimlig. Han är ju en ok man. Ingen ska moralisera över hans ev. beslut om att betala för sex. Alltså – avskaffa lagen!

Själv hör jag till dem som vill behålla lagen och dessutom skärpa den. Lagen handlar inte om att moralisera över enskilda personers sexualitet Möjligen är det så att debatten blir förvirrad just därför att flera debattörer tycks tro att prostitution handlar om sexualitet och sexuell lust, inom ramen för fria val. På Prostitutions- och Spiralenheten i Stockholm, som jag besökt, berättar klienter som både sålt och köpt sexuella tjänster att försäljningen/köpen aldrig handlar om sexuell lust. Istället kan transaktionen för båda parter handla om att reducera ångest. Det kan också handla om att tjäna snabba pengar för att kunna betala tillbaka en skuld. Vid djupare och längre samtal framkommer en förståelse av prostitutionen som ett självskadebeetende. En upplevelse av värdelöshet kan manifesteras i ett ytligt rolltagande baserat på

makt. Mannen demonstrerar makt genom att köpa. Kvinnan gör samma sak genom att ha kontroll över vad som får göras och vad som inte får röras. Betalningen kan paradoxalt nog ge bägge en känsla av överläge. Makt och maktlöshet vävs samman i ett möte inom ramen för genuskontraktets starka och oskrivna lagar.

Sexköpslagen är alltså inte en moralisk lag som talar om att en viss sorts sex är fel. Det lagen säger är att det är förbjudet att köpa en annan människas kropp och utnyttja den för ändamål och tjänster som till synes har med sexuell lust att göra. **Lagen reglerar alltså inte vår sexualitet utan det som händer när det inte längre handlar om sexualitet.**

Så till publiceringsfrågan. Inte heller där är sista ordet sagt men jag har i alla fall ett tips till Littorin. Stäm Aftonbladet! Om det är så att alla beskillningar om sexköp är grundlösa, och det är bara Littorin själv som vet, ja då finns det all anledning att stämma Aftonbladet för kränkande publicering. Jag har gått igenom den processen själv en gång. Det gällde Expressen. Man påstod att jag varit på sandstränder i Brasilien och spelat i porrfilm, på skattebetalarnas bekostnad. Det blev löpsedlar och krigsrubriker. Inte en siffra var rätt! Där gick min gräns. Med hjälp av Sveriges (tycker jag) bästa advokat i tryckfrihetsmål, Lars Wiklund, tog jag mig den långa vägen genom Tryckfrihetsjuryn, Tingsrätten, Hovrätten och till slut Högsta domstolen. Och jag fick rätt. Löpsedel och rubrikerna i uppslaget inne i tidningen fälldes. Själv-



KONST OCH (YTTRANDE –) FRIHET

En bekant konstnär utsattes i våras för olika trakasserier som mordhot och överfall, nu går rättsprocessen vidare mot de åtalade. Har något härigenom förändrats i konstlivet i Sverige? En ny tanke: Som konstnär ska man kanske börja oroa sig, – jaha, ett konstverk kan leda till något så obehagligt som våld. I en enkät som Svt/Aktuellt gjorde, framgick att var sjätte konstnär upplever rädsla eller en påtvingad försiktighet i sin konstutövning. Är yttrandefriheten rentav hotad? Läger konstnärer nu på sig självcensur? Jag tror faktiskt inte det.

Yttrandefriheten är enligt grundlagen tillförsäkrad varje medborgare.

Så har det inte alltid varit. Det demokratiska samhällssystemet har vuxit fram långsamt och krävt många frihetskämpar. Grupper har slagits för sin existens inom religion, konst och politik, många har suttit fängslade och utstått tortyr under historiens gång för detta höga mål: Att få lagstadgad demonstrations-, mötes-, förenings-, och religionsfrihet, alltså grunden för yttrandefrihet och tryckfrihet. Så har kampen förts i vårt land under ett par hundra år. På liknande sätt agerar frihetskämparna i Iran, Burma och andra diktaturer idag.

Sommaren har brutit ut, solen har väckt liv i norra halvklotet, naturen jublar i blomning och fågelsång. Vi är lyckligt lottade medborgare. Vi som lever och verkar här idag tar mycket för givet, såsom fred och frihet. Vi behöver inte frukta för våra liv. Vi har poliser och lagar som ska skydda vårt öppna samhälle. Vi har moralisk skyldighet att i solidaritet hjälpa och ta emot dem, som flyr hit för att söka skydd från sina hemländers krigshärdar och diktaturer.

Konsten ska vara fri liksom ordet ska vara fritt, ja – men det är inte fullt så enkelt.

Konsten ska också använda sina medel till att undersöka samhällets dolda zoner och belysa problem som kanske inte är allmänt kända ännu. Och då behöver den utmana. Väcka känslor. Skaka om i idyllen.

Lars Wilks håller på med ett konstprojekt där han utmanar och provocerar fram reaktioner från motståndarsidan för att klargöra var gränser går. Han har ett syfte med sina provokationer, från Nimis på Kullaberg till Mohammed-rondellhunden och han är konsekvent. På senare år har han riktat in sig på kritik av islam och framhåller västerlandets överlägsenhet, något som väckt aggressiva reaktioner hos främst fundamentalister. Han är i sin rätt att göra kritiserande konst och skapa debatt kring sitt projekt. Men hans provokativa metoder tycks stärka de hårdföra islamisterna, som får "vatten på sin kvarn" och konflikten kan i slutändan skada den opposition som för en riskfylld och underjordisk kamp för demokrati. Och – bör han inte som medmänniska också respektera andra gruppers känslor runt sin religion? Man ska väl inte krän-

ka, inte häda? Jag känner att tankarna leder in i en snårig skog av blandade trädslag, såsom moral, tro, politik och rättsväsende. Och liksom alla rättigheter har yttrandefriheten sina begränsningar: förtal, förolämpning och hets mot folkgrupp sätter stopp. Hur långt kan eller ska konsten gå?

Jag håller med om att man ska påtala orättvisor och avslöja maktmissbruk. Men varför inte räkta in strålkastaren mot det verkligt utbredda maktmissbruket – kvinnoförtrycket, där det pågår i alla religioner och kulturer omkring oss? Ska vi gå på ta eler klampa in med stora Wilks-stövlar i dessa känsliga frågor? Det behövs i alla lägen kunskap och forskning för att förstå och för att kunna förändra. Här har vi en stor kunskapskälla i de invandrade konstnärer som kan uttrycka sina egna personliga erfarenheter om förtryck i sin konst. Deras bilder får fritt spelrum i vårt demokratiska samhälle. Mätte de inte behöva känna rädsla även här. Mätte vi behålla vårt höga tak och handla med civilkurage. Låt samtalet fortsätta, rädslan för reaktionerna ska inte få tysta konsten.

Men tiderna förändras oavbrutet. Själv har jag varit med om att det var känsligt hur man beskrev Sovjet inom vänstern under det kalla kriget. När vi gjorde Historieboken på Ordfront i början på 70-talet, hände det att någon gick in och ändrade ordalydelsen på tryckplåten utan att vi författare blev tillfrågade. Då var det minsann ingen yttrandefrihet, vilken maktlöshet och ilska vi då kände! Nej, hoppas världen snart befriar alla fängslade författare och journalister som straffats för sina ord och åsikter!

I Nya Upplagan verkar det vara fritt att skriva som man vill i alla fall...

Låt sommaren bli lång, fortsätt njut av solen, kärleken och livet!

Gittan Jönsson



INVADERAD OCH OCKUPERAD

Misstänker starkt att ena väggen av min bostad belägrats av hexapedisk ohyra med kraftigt anarkistiska drag. Man paraderar helt fräckt runt i min bostad som om jag icke alls var där och ägnar sig åt att konsumera diverse livsmedel i mitt skafferi. Förmodligen avrundat med valda delar av husets bärande konstruktion som efterrätt. Sannolikt rör det sig om exemplar tillhörandes camponotus herculeus, även känd under pseudonymen; hästmyra.

Hästmyror var – trots det förpliktande namnet – icke det minsta outhärliga då diverse skrupellösa européer koloniserade den amerikanska kontinenten i jakt på ny och bördig åkermark. Cowboys sågs sällan gränslandets stora hästmyror i snabb flykt över slätterna. Åtminstone om man skall

nen vaknar av marscherande myror i skägget anser jag måttet vara tämligen rågat, då är det för sent att plocka fram silkesvantarna från Anticimex. Således har jag beslutat mig för att sätta hårt mot hårt. Någon form av myraktig gerillakrigsföring accepteras icke på mina domäner. Man skall väl för böfveln kunna freda sitt eget hem utan att behöva blanda in kemiske Ali kan man tycka. Är denne kemiske Ali alltså i livet förövrigt? En fråga som kanske bäst besvaras av den amerikanske ambassadören. Vadan detta tjat om kemiske Ali? Bra fråga! Myror var ju det ursprungliga ämnet för dagen.

Efter en snabb titt i uthuset noterade jag en viss brist på erforderlig utrustning såväl som kemikalier. Föregående månads loppmarknad gick uppenbarli-

"Man skall väl för böfvelen kunna freda sitt eget hem utan att behöva blanda in kemiske Ali kan man tycka."

basera sina kunskaper på de under första hälften av föregående århundrade vansinnigt populära vilda västernrullarna med John Wayne och Bill Clinton. Hur stora de största exemplaren av hästmyror kan bli känner jag icke till, ej heller hurvida dessa allra största hästmyror strök med då dinosaurierna drog ner rullgardinen och gick och gömde sig i historiens slaskhink i form av fossiler

Jag ämnar i mån av ledig tid under kvällens gång konsultera mitt gamla tummade exemplar av Linnés Systema naturae rörande den eventuella bakomliggande orsaken till benämningen hästmyra. Endera härrör namnet från hästmyrornas hästliknande fysik i jämförelse med övriga betydligt mindre myrarter eller så kommer det av hästmyrans förmodat stora aptit. Då tänker jag på talesättet, att äta som en häst. Jag önskar icke ha myror som äter som hästar i väggarna på min bostad, om jag själv får välja vill säga.

Efter mycket vända och slitande av mitt ömmande hår bestämde jag mig för att under eftermiddagen kontakta Margaretha, i syfte att få ett andra perspektiv. Spörsmålet i sig var mycket enkelt. Margaretha sa jag, då jag uppenbarligen vänt mig till henne kan detta synas en smula onödigt men ett personligt anslag är ju alltid trevligt. Således sporde jag i enlighet med föregående sentens; Margaretha min vän, hur kommer jag på bästa sätt till rätta med detta illasinnade hästmyrsangrepp på min egendom samt diverse lösöre i skafferiet?

Margarethas svar kom lika snabbt och skoningslöst som en blix från klar himmel: Ring Anticimex!

Som om jag skulle ringa Anticimex? Här rings minsann inte till något Anticimex inte! Man är väl karl för såväl sin hatt som sin vägg. När man på morgo-

gen bättre än vad minnet gör gällande. Alternativt skulle det kunna röra sig om ett inbrott från diverse rundstrykande kriminella element under min bortavaro eller eventuellt en lättare form av Alzheimers. Hur som helst, notering för framtida loppmarknader: undvik att införa Happy Hour och skåla efter varje genomförd affär. Det blir betydligt enklare med bokföringen efteråt. Hur faen kunde jag sälja av min 25 kilos säck med Myrr som jag erhållit som bonusgåva av Bayer för många års trogen kund? Ytterst korkat.

Således återstår det endast att begiva sig mot järnhandeln för införskaffande av adekvata myrdräpar-attiraljer såsom Myrr, vass kniv, säg, borr och gummiklubba.

Må er väg aldrig korsas av myror

Grefve Fågelsparre



DE GODAS FALSKSPEL

"Nya fredssamtal är nära", får vi veta efter att USA:s President Barack Obama och Israels premiärminister Benjamin Netanyahu träffades i Washington i början av juli. (DN 7/7) Mötet ingav hopp om att direkta samtal, mellan Israel och palestinierna, kan inledas före september i år. Fredspristagaren Obama är positiv. Han tror premiärminister "Netanyahu vill ha fred".

USA:s och Israels relation fick ögonen på sig i våras när Israels planer på att bygga 1600 nya bosättningar på Västbanken blev kända. Ett krav från palestinierna är att Israel upphör med kolonierna på ockuperad mark. Netanyahu gick med på att tillfälligt frysa fortsatt utbyggnad av bosättningar på Västbanken. Nyligen röstade Netanyahus parti, Likud, enhälligt för att byggstoppet inte ska förnyas när det löper ut i september.

På mötet i Washington togs denna sak aldrig upp däremot försäkrade Obama att bandet mellan Israel och USA inte har förändrats. USA kommer att fortsätta värna Israels "unika säkerhetsbehov".

Allt sedan "fredsprocessen" startade på 90-talet har Israels säkerhet varit en av de främsta punkterna. Det var Israels säkerhet som stod i fokus när Oslo-avtalet, 1993, förhandlades fram vilket resulterade i att Västbanken delades in i tre olika zoner. Israel fick full kontroll av 60 procent av Västbanken där också de främsta jordbruksmarkerna och vattenkällorna finns. Avtalet var menat att ligga till grund för en palestinsk stat. Istället har demografin förändrats. Koloniseringen av palestinsk mark ökat.

Istället riktas blicken mot Iran. Obama och Netanyahu har båda, vid upprepade tillfällen, uttryckt oro över vad de anser vara det största hotet mot en säker och fredlig värld just nu: Irans eventuella kärnvapeninnehav och risken för att kärnvapen hamnar i fel händer.

Enligt icke-spridningsavtalet NPTA är det endast medlemmar i säkerhetsrådet som tillåts ha kärnvapen. Förutom USA utgörs de erkända kärnvapenmakterna av: Ryssland, Frankrike, Storbritannien och Kina. 187 nationer har undertecknat avtalet.

Det är väl känt att även Indien, Pakistan, Nordkorea och Israel är utrustade med kärnvapen trots att de inte är medlemmar i säkerhetsrådet. De har inte heller undertecknat NPTA. Israel har som policy att varken bekräfta eller förneka innehavet.

Obama och Netanyahus djupa oro delas även av många muslimska länder som under en tid framfört krav på ett avtal gällande Mellanöstern som en kärnvapenfri region. Ett förslag som i denna tid borde uppmuntras.

Israel ingår dock i denna region och deras "unika säkerhetsbehov" gör att Obama "erkänner Israels behov av kärnvapen" (DN 7/7). I samtalen mellan dessa fredssträvande män, finns det en part vars säkerhet glöms bort, palestiniernas.

När Israels armé vintern 2008/2009, utrustad med bland annat amerikanska vapen, utsatte Gazaremsans instängda civilbefolkning för ett av de värsta bombardemangen

i deras våldsamma historia var USA, även då, noga med att fastställa Israels rätt att försvara sig.

Vattenanläggningar, reningsverk, kycklingfabriker, mjölfabriker, bönders gårdar och dess djur var en del av bombernas mål vars effekt blev total förstörelse. En hel familj brändes av fosfor, däribland två små pojkar och en flicka 15 månader gammal. Dessa är några av de händelser som FN:s råd för mänskliga rättigheter har undersökt och rubricerar som "krigsförbrytelser och möjliga brott mot mänskligheten" i den omtalade Goldstonerapporten. En rapport Obama-administrationen genast fördömde.

Då Goldstonerapporten debatterades i FN:s generalförsamling i oktober 2009 höll premiärminister Netanyahu ett anförande, i vilket han tydligt markerade den israeliska regeringens officiella ståndpunkt: "What a travesty. Israel justly defended itself against terrorists. This biases and unjust report provides a clear cut test for all governments: will you stand with Israel or will you stand with the terrorists."

Netanyahus tydliga uppdelning och enkla svar säger mycket om var vi just nu befinner oss. Varje dag begär Israels regering brott mot internationell rätt och har så gjort sedan ockupationen 1967, men betraktas av västmakter som "den enda demokratin i Mellanöstern". Samtidigt känner sig den palestinska befolkningen sviken av det internationella samfundet. Var finns "de godas" ansvar i denna utveckling?

Enligt FN:s fd rättschef och folkrättsexpert, Hans Corell, är attacken mot Gazakonvojen den senaste av en rad händelser som visar på "ett mönster som har sin grund i att andra stater inte tillämpar folkrätten med tillräcklig kraft och konsekvens i Mellanöstern". (DN 12/6).

Mötet i Washington ger en skrämmande bild av hur orden "fred" och "säkerhet" kan komma att missbrukas. Kärnvapen i händerna på politiker, ej anslutna till något icke-spridningsavtal, som är kapabla till vad Goldstonekommissionen kallar "en kollektiv bestraffning av en hel civilbefolkning", måste tas på allvar, inte bemötas med straffrihet.

När USA:s nya kärnvapenstrategi offentliggjordes, den 6 april 2010, förklarade Obama att Nordkorea och Iran, "de två största hoten mot världsfreden", inte kan vara säkra från en amerikansk kärnvapenattack. Israel däremot utgör inget hot. De har valt rätt sida i kampen mot "de onda".

Ditte Lundberg



BRÖLLOPSYRA

Sommarbröllop mellan kronprinsessan Victoria och prins Daniel med en myckenhet ära och glans, det blir något som de allra flesta svenskar kommer att komma ihåg som något av det mest minnesvärda den varma sommaren 2010.

Ett bröllop som alltför länge varit höjtt i minnenas skumma och dimmiga tillhåll likt hos en redaktör är det mellan bruden Nellie Gray och brudgummen Laird Della i New York 7 augusti 1939.

Då detta bröllop planerades att äga rum i samband med den då 40-års jubilerande sommarutställningen New York World Fair så planerades bröllopet som något extra stort och det står i samtida texter att bröllopet skulle ske i närvaro av "the cream of the society present."

För att hålla stilen så fick de 8 brudnåbbarna, vackra damer i 20-årsåldern alla gå till skräddaren och få sig tillskuret likadana klänningar.

Bruden fick en sällsynt omfattande makeup, putsades och tvättades samt smyckades med en brudbukett som för ovanlighetens skull hängdes runt halsen stället för att bäras i famnen.

Runt pannan draperades ett näpet troligen 2-färgat band samt hade hon även ett kortare släp ner över höger axel.

Det noteras också att brudens föräldrar Barr Hurrah och hans fru Whipain Nellie Gray inte var vare sig informerade eller inbjudna, vilket väckte en viss undran till en början.

Dock fanns brudgummen, den ståtliga och välvuxne (notera de ädelt svällande halsmuskulerna hos en vältränad ung man) Laird Della på plats iförd en ovanligt bred slips runt sin nacke samt en vackert draperad, lätt bakåtlagen hög svart hatt. Hans naturliga färg gör att vi ser en välskräddad frack framför oss. Vid denna tid var det relativt ovanligt med bröllop utomhus, men i det vackra vädret så skedde allt under bar himmel i strålände sol.

Borgmästaren i sin roll som bröllopsförrättare hade ett speciellt uppdrag i att få det nygifta paret att kyssas, men denna uppgift löste han som synes med glans. Efteråt kastade som idag de många bröllopsgästerna ris och blommor över det lyckliga paret.

Efter ceremonin antar vi att de slog sig ned hemma hos brudgummen på hans hemgård Electrified Farm någonstans i New York state.

Per Arnesson

NOTIS

10 Juli 2010, Nickelsdorf, Österrike

Vi har gift oss
Vi är lyckliga!!!

I en ny Upplaga: Mats und Bärbel Gustafsson

Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordens kan erbjuda just dig. Kommer du det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Nordea

Besök oss på **www.nordea.se**
 Rita Hallgren 0411-744 61
 rita.hallgren@nordea.se



ATT GÅ UT ENSAM – ATT ANGÖRA EN BRYGGA

Det finns något skrämmande med människor som sitter ensamma i en bar, tittar på bartendern, beställer något och sen sitter där och dömer andra.

I tusentals filmer ser jag vana barbesökare gå in på en bar, titta på bartendern, kanske inte ens behöva säga någonting, och sen få in favoritölen, det där speciella vinet eller drinken man själv inte ens kan bokstavera. Man ser hur de sitter där och hälsar förstrött på dem som de redan känner, dem som också sitter där ensamma. Och dem som sitter där med andra, som också alltid är där. På diskplockaren och han i garderoben om det finns någon sån.

En dag bestämde jag mig för att göra det samma. Jag vändades och trodde att jag skulle dö. Eller inte riktigt, men det fick mig att må illa. I alla fall. Jag gick till en liten bar i Göteborg, inte pytteliten, men liten. Och jag gjorde det, jag satte mig i baren, beställde något, log mot bartendern. Han log mot mig. Jag tog upp mitt kontokort och sa att jag kunde lägga det i baren. Han log igen. Och sa: Glöm det inte. Jag sa: Vi får minnas tillsammans. Och så frågade han: Väntar du på någon. Det tog mig på sängen.

Det blev tyst. Tanken var inte att han skulle fråga det där. Han skulle ju se att jag var en sån där speciell, avslappnad människa som trivdes i mitt eget sällskap och älskade att sitta ensam och dricka vin. Jag famlade med telefonen och mumlade något. Han log. Jag drack mitt vin. Sm-

sade någon. Drack av vinet. Så kom en man fram och pekade på stolen bredvid min.

Det blev tyst igen. Jag mumlade något. Han lät stolen vara. Jag drack mitt vin. Smsade. Log åt bartendern. Läste ett kvitto jag hade i plånboken. Jag gick på toaletten men lät vinet stå kvar, jag rufsade till håret. Gick ut igen. Beställde mer vin. Så kom någon och bara tog stolen bredvid och jag ville protestera. Trodde han att jag satt där ensam i baren? Såg jag så ensam ut?

Ja. Det gjorde jag.

Emerentia Leifsdotter



VAD VET VI OM DET KOMMER EN MORGONDAG?

Idag är första dagen på resten av mitt liv. Igår var igår och gårdagens bekymmer lägger jag bakom mej. Idag.

Idag är dagen som sätter punkt på igår. Imorgon, är en annan dag. Imorgon är där nya bekymmer som väntar – bekymmer jag omöjligt känner till. Idag. Om det nu kommer en morgon dag. Imorgon kommer idag vara igår. Men Idag är fortfarande idag.

Idag är just nu och för tillfället har jag full kontroll. Just nuet kan jag och känner till – just nuet vet jag faktiskt exciterar. Men om imorgon kan jag ingenting. Jag tror jag kan – men kan egentligen garantera att imorgon faktiskt kommer? ...Efter idag. Efter att idag har satt punkt för idag och välkomnat imorgon. Men då kommer imorgon vara i övermorgon och idag igår.

Idag – just det här ögonblick kommer aldrig NAGONSIN tillbaka – på exakt samma sätt. Varje sekund är unik...jag slösar med sekunder... jag sprider dom omkring mej som om dom vore självklara – som om dom alltid skulle ögonblick och om jag bekymrar mej för nästa minut, timme eller månad – svärar det ner det braiga som är idag.

Jag måste stänga av mej själv. jag måste hitta mon Off-knapp. Knappen från vilket alla mina känslor och tankar rotar, sej. Den där knappen: OFF! Sen ska man på igen. ON – Knappen sitter nedanför till vänster – strax ovanför solarplexus. Ja, för det går inte att fortsätta leva utan tankar...känslor... ja ni vet – det där varma och kalla som liksom bubblar innanför * HÄR* /tryck på magen/ Går dagen tillhör det förflutna. Det gick en vind över vindens ängar –det fladdrade till i en tyllgardin.

Tyllgardin. Idag är första dagen på resten av alla mina tyllgardiner – jag menar dagar – det gäller att förvalta dom väl. Inte tyllgardinerna utan dagarna. Ens dagar. I förrgår hittade jag kanske de tio första kronorna på en miljon.

Tänk om vi går runt här med växande miljoner i fickorna. Tio kronor, en liten guldtia på en trottoar utanför 7 eleven och imorgon, – kanske jag är miljonär. Eller i övermorgon eller nästa vecka. Tänk om jag inte spenderat alla guldrior jag hittat. Tänk om jag istället lagt dom på hög i det stora köket, där hemma i byn.

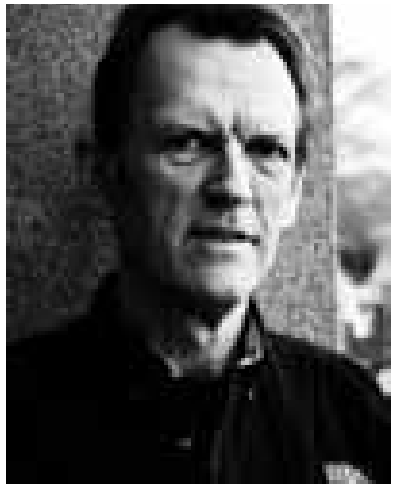
Tänk på alla som redan levat sina liv. Hur tänkte dom? Hur tillbringade dom sina dagar och sekunder? Slösade dom lika frikostigt på sin tid som jag – eller tog dom tillvara på sina dagar. Åt det som var gott, drack för njutningen och slumrade i gröngräset om eftermiddagarna? Hittade dom någonsin den där tian? Hur förvaltrade dom sina tyllgaridener sina dagar. ... Idag och nu är dom nerstoppade i jorden tillsammans med allt det andra som var för länge sen. Idag har dom tur om dom fortfarande finns kvar i någons minne.

Gårdagens bekymmer lämnar jag bakom mej – det tillhör det förlidna (förgångna). Lika snabbt som idag blir imorgon, kastar jag det bakom mej och störtar bråddjupa in i framtiden. Jag stressar igenom mina dagar och glömmmer bort att stanna upp och förundras. För vad finns egentligen att förundras över. Tiden är ju till för mej och alla mina räknade dagar vill jag inte tänka på. Vart tog min begynnande miljon vägen? Väntar den på mej imorgon – eller övermorgon. Imorgon kommer gårdagen vara idag. Och Imorgon också idag – fast i olika tider...för imorgon är ju imorgon om två dagar, från den här dagen räknat.

Idag är imorgon den första dagen på resten av mitt liv. Det går en dans över vindens ängar – det fladdrar till i en tyllgardin.

Sofia Rapp Johansson

Thomas Millroth



Man vet aldrig var man hamnar

Jag skriver det här i den österrikiska byn Nickelsdorf, i Burgenland, inte långt från den ungerska gränsen.

Nickelsdorf sträcker sig makligt längs huvudgatan, där varje avsnitt har sitt eget namn, Obere Hauptstrasse, Mittlere Hauptstrasse och Untere Hauptstrasse. Husen är låga och lantliga. Det räcker att gå litet vid sidan av för att traktens jordbruk skall göra sig påmint. Hönsen går fria på gatan och i en servering i en öppen lada kan man slå sig ner och beställa in lokala charkuterier och dricka traktens utmärkta vin.

Nickelsdorf är inte mycket för världen. Om det inte vore för en liten restaurang på huvudgatans nedre del, Untere Hauptstrasse. Här ligger Hans Falbs Jazz Galerie med sin ombonade servering och en liten utomhuscen, dit varje år musiker från hela världen kommer. Hans idé är att på den lilla orten göra de kvalitetsfestivaler, som kanske bara är möjliga, just på den lilla orten. Det är förstas där för jag är här.

Inte reste jag hit för att överraskas. Det var musiken det handlade om och till festivaler far man för att få bekräftelse. Det kan vara socialt eller rätt och slätt att få höra de musiker som brukar fylla den egna kammaren med toner. Kanske hoppas jag också få lyssna till någon i min favoritgenre, som jag inte kände till tidigare. Konstigare än så brukar resor inte vara. Det är ganska värdekonserverativt. Och väldigt vanligt, hävdar jag, fast att det i mitt fall handlar om frijazz, improvisation och annat som kallas experimentellt – men det är ju ett hedersbegrepp som kan diskuterats.

Jag blev inte besviken. Några av mina favoriter gjorde finfina konserter. Och det var just såna minnen jag tänkt ta med mig hem.

Men det är inte alltid det man tänkt sig som stannar kvar. Eftersom Nickelsdorf inte kan svälja alla besökare under festivalen inkvarterades jag på ungerska sidan i ett stort hotellkomplex.

När jag på några problemfria minuter passerat gränsen förbi de gamla vaktornen, övergivna militär- och tullbyggnader och tydliga spår av ett strängt bevakat ingenmansland, kom jag ihåg tidigare besök i de östra delarna av Österrike, på den tiden, då järnridån var ett begrepp. För här var det stopp, i det här hörnet av Europa möttes öst och väst bröst mot bröst. Det var en förlamad vrå av Europa där tiden verkade stå still. Jag kommer ihåg

staden Wien som en blandning av minnen av fornstora dagar och dammig museikällare. Det där sista hänger ihop med att jag hade ett uppdrag på Albertina, det fina teckningsmuseet. Och i den här patinerade världen härskade sträng hierarki, hackordning och titulaturer, där jag var Herr Doktor och intendenten inte var intendent utan Äkta Hovråd och skulle tilltalas på det viset. Stränga strukturer för tilltal, beslut och verkställighet rädde, som icke fick överskridas. Jag råkade en gång sätta mig vid samma bord som de vaktmästare, vilka med stor skicklighet hjälpte till med hängningen av utställningen. Mitt misstag orsakade en pinsam tystnad och generat påpekande att jag nog borde ansluta mig till det äkta hovrådets bordsällskap, som naturligtvis höll till i helt andra lokaler.

Här härskade gamla minnen från habsburgska dagar. Och jag tänkte, att smårester från stora imperiestater gärna skramlar med medaljerna. Österrike är ju ett sådant land, liksom för övrigt England och Frankrike. De bröstar sig gärna med toner och grannlitt från en tid som tack och lov försvunnit. Pomp och ståt eller pomp och circumstances blir en del av en märklig nationell identitet. Sällan syns gapet mellan realitet och nationalitet mer än då, låt

”Ett och annat flagnande vaktorn, några hundra kvadratmeter gjutna betongplattor, som gräset håller på att erövra, trasig gränsbommar, lum-miga skogsdungar påminner om en dramatisk tid.”

oss ta ett exempel, Wienernsyfoniker-na spelar valser och polkor från de borgerliga balernas tid. Det blir som en disneyfiering av historien.

Nå, det kan förefalla oskyldigt, eftersom det möjligen kan skapa trivsel till vissa helger.

När jag passerade min österrikisk-ungerska gräns på väg till hotellet slog det mig också, att detta trista ödeland spelat en viktig roll i historien för inte så länge sedan.

Det var till de här trakterna av Ungern som tusentals medborgare i DDR begav sig i slutet av 80-talet. De for på semester och smög sig sedan



över gränsen till väst. De ungerska vakterna verkade strunta i det hela. Och Honecker ringde upprörd Gorbatsjov, som bara ryckte på axlarna. Han visste att både Honeckers och järnridåns dagar var räknade. I detta gudsförgätna lamslagna område började nuren vittra på allvar. Det kan mycket väl vara på den undanskymda platsen som de viktiga händelserna äger rum. Ungefär som med musikfestivalerna i Nickelsdorf. Plötsligt har något hänt och de stora har varit upptagna på annat håll och inte hunnit hänga med.

cigaretter, vatten, vin, sprit i en ner-gången halvsläckt butik. Annars lockar minst halvdussin hotell, några i starkt förfall. Och det bjuds på Eden Bar med en storbystad dam på sin skylt, Money Exchange, Bar & Massage, Casino, Restaurant, Swinger Club.

En del skyltar är lika flagnade som gränsposteringarna och säkert lika gamla, alltså före 1989. Det gäller antagligen de nöjeslokaler, som uppförts i den folkligt lantliga stil, som ju hyllades under realsocialismens era. Litet av bondhus med stora grälla neonskyltar på taket.

Och idag är parkeringarna fyllda av bilar från Ungern, Rumänien, Slovakien, Slovenien och Österrike. Runtomkring alla hotellen skiljer ett högt staket den privata egendomen från den skräpiga, övergivna allmänningen.

Jag befinner mig mitt i Europa. Gränsen är borta, men med den verkar också många gamla drömmar ha dunstat. De kanske inte tålde den sortens realiteter som mitt hotellområde demonstrerar?

Väntar på skjuts tillbaka till Nickelsdorf, där jag ska köpa litet skivor och dricka ett svalt glas av traktens utmärkta vin. Ett utmärkt tillfälle tala med mina bordsgrannar om hur underskattade de centraleuropeiska vinerna är.

Är det detta som kallas spleen? Hur var det Bob Dylan sjöng?

"Don't send me no more letters, no / Not unless you mail them / From desolation row."

Thomas Millroth

Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Går det riktigt?

Låningsspann 19
 Genomsnitt
 0771 182 44 88
 nordea.se

Ewa Nilsson 0414-163 56
 ewa.nilsson@nordea.se



Mats Söderlund

Natural born killers

Det goda samhällets invånare lider av en narcissistisk störning. Det verkar gälla en del kulturpolitiker också. Narcissus var den grekiska ynglingen som blev så upptagen av sin egen skönhet att han helt tappade intresset för andra människor. Detta drabbade bland annat Echo, som förälskade sig i honom. Gudarna straffade Narcissus genom att göra honom förälskad i sin egen spegelsbild. Det var ett dubbelt straff eftersom spegelsbilden också är platt och innehållslös och varje gång han närmade sig den, upplöstes den. Evig olycklig kärlek.

Som när vi precis köpt den senaste plasmateven och det bara veckor efteråt lanseras HD-kvalitet och Blue-Ray och 3 D i en aldrig sinande ström. Sätter vi in narcissusmyten i vår vardag handlar den om att vi förälskat oss i vår egen yta, vårt utseende, våra attribut och ägodelar. Vi skapar bilden av oss själva med konsumtion, men får aldrig riktigt svar på vilka vi är egentligen. Vi speglar och speglar oss men möter bara en platt och innehållslös reflektion. Desperata vänder vi oss till media och affärshyllor efter svar. Varje nytt mode, varje ny teknik och sport och resmål väcker hoppet att äntligen hitta svaret.

Varje ny opinionsmätning speglar resultatet en brist på självförståelse och någorlunda tydliga ledvärden. Var är vi? Vart ska vi? Hur ska vi ta oss dit? Det är märkligt att kulturen som utgör en del av räddningen undan gudarnas straff, en möjlig väg till självinsikt och förståelse för varandra och vår omvärld, att just kulturen skall tvingas in i det kommersiella kretsloppet och börja löna sig. På marknadens villkor. Gör kulturarbetarna till entreprenörer. Gör säljande kultur. Ju mer du syns och hörs, ju fler biljetter du säljer, ju fler besökare du dra, desto högre bonus. Och som vi alla redan vet, det är med få undantag framför allt yta och glattighet som säljer riktigt riktigt bra. Kanske är det till och med så att kultur i själva verket utmanar själva grunden för marknadssamhällets grundläggande värderingar och mekanismer. Hur ska det gå om vi inte längre intresserar oss för att följa modet. Eller hur skulle det kännas om vi just gjort det och sedan ser en föreställning som Markurells i Wadköping och det på allvar sjunker in i oss att allt inte kan göras för pengar. Hoppsan.

Jag menar att kulturpolitik inte bara handlar om vem som ska få mest pengar. Regeringen uttrycker med sina beslut också en syn på människor. Och sin egen världsbild. För att förstå konsekvenser som följer av den sittande regeringens kulturpolitik måste vi både sätta den i ljuset av den bakomliggande ideologin och en analys av de strukturer som verkar på media- och kulturfältet. En av de bärande moderata idéerna är föreställningen om en naturlig hierarki i samhället. Parad med en liberal syn på hur marknaden bör organiseras får det konsekvenser inte bara för hur offentliga medel fördelas, utan på längre sikt också vilken kultur vi

premierar och bevarar. Kanske till och med vilka vi vill vara?

Filmen *Natural born killers* av *Oli-ver Stone* som kom i slutet av nittiotalet var en knivskarp kritik av konsumtionssamhällets och mediasamhällets oheliga allians. Filmens huvudpersoner reser genom USA på en måttlös rånar- och mordarturné. En turné med miljonpublik. Mickey och Mallorys liv gestaltas genom satiriska pastischer på den amerikanska såpagenrens värsta avarter och deras kombinerade flykt och segertåg kantas av film- och teveklipp i vindrutor, skyltfönster och på husväggar. Samtidigt som Stone med all önskvärd tydlighet visar hur deras liv formats av innehållslös konsumtion och brist på en tydlig normerande instans, blir Mickey och Mallory medihjältar, ju mer de mördar, desto mer rapporteras det om dem och desto kändare blir de. Om du inte syns finns du inte. Det Stone säger är att vi lever i ett samhälle där medias publiksiffror tagit över traditionens, familjens och närsamhällets normerande funktion och att våld är det som säljer allra bäst.

”Det Stone säger är att vi lever i ett samhälle där medias publiksiffror tagit över traditionens, familjens och närsamhällets normerande funktion och att våld är det som säljer allra bäst”

Den polska sociologen Zygmunt Bauman, känd för sina analyser av det postmoderna samhället, menar att bristen på normer och sammanhang lämnat den moderna människan vilsen och på desperat jakt efter en identitet. Och att marknaden villigt tillhandahåller lösningarna. Du kan köpa en identitet med tekniska accessoarer, märkeskläder och exklusiva medlemskap i slutna sällskap som golfklubbar och affärsloger. Men den frihet som marknaden erbjuder är inte till för alla. Och det tragiska är att de få som har råd ändå överges så snart nästa marknadsföringsplan sätts i verket.

Baumans analys går ut på att samhällets extrema fragmentisering och marknadens ökade behov av snabbare och snabbare omsättning tillsammans

driver människor ut i ingenmansland. Snabbköpet, macken, shoppinggalleriorna, arbetsplatserna, äldreomsorg, skolor, arbetsplatser, sjukvård osv, allt är utspritt och avpersonaliserat, du känner inte den person du köper köttet av lika litet som din granne eller läkare. När din senaste tröja blivit omodern och det inte är inne med vikttelefoner längre måste du skaffa en ny. Till vilket pris som helst. För en av våra starkaste drivkrafter är identitetsskapande och meningsbyggande.

Vi bedömer inte forna civilisationer utifrån vilken BNP de lyckades skrapa ihop till, utan vilka idéer, dramer, konstverk och berättelser de lämnat efter sig. Kulturskapandet har alltid varit en kärna i mänskliga samhällen och den kraft som djupast definierar vilka vi är, vilka vi var och vilka vi vill vara. När Enrique Peñalosa, borgmästaren i Bogotá, bygger det goda samhället är en kedja av bibliotek en av de viktigaste ingredienserna, lika mycket för deras förmåga att ge människor tillgång till sin historia, kunskande, plats i samtiden och unika värde som enskilda individer

fülla våra kroppar med människovärde endast baserat på en företagsekonomisk kalkyl och för att snabbt tömma den igen så att vi ska kunna spendera ihop till nästa identitet. Den fria kultur som Adelson Liljeroth talar om präglas av våld och snabb utbytlig het av ständigt nya stjärnor och förebilder.

Och våld säljer. Våld mot kvinnor säljer mest och bäst. Vi ser det på löpsedlar och bokomslag dagligen. Intrigen i snart sagt varje såld deckare bygger på åtminstone en mördad och/eller våldtagen kvinna. Till och med museivärlden lockar gärna med blod och sex. Att förneka den funktionen hos marknaden är antingen otroligt naivt och okunnigt, eller djupt cyniskt och människofientligt.

En regering som inte ens kan bevilja sina främsta konstnärer, författare och musiker en grundläggande trygghet och ett tecken på sin uppskattning för erkänt goda och betydelsefulla insatser, är en regering som föraktar sitt folk. Liljeroth talar stolt om att de nu applicerar ”arbetslinjen” också inom kulturen. Då säger hon samtidigt att konstnärligt arbete som inte lönar sig inte är ”riktigt arbete”. Arbetslinjen går ut på att ”öka arbetsincitamentet”. Det vill säga ett antagande att människor inte riktigt gör rätt för sig. Och om de inte gör det får de också finna sig i att hamna lite längre ner i den naturliga hierarkin.

Regering driver en kulturpolitik som inte vill motverka negativa effekter av en extrem vinstdriven kommersialisering av kulturen, som inte förmår satsa resurser på bibliotek som när alla befolkningsgrupper och som kan hålla ett brett och levande utbud i dialog med så många medborgare som möjligt, som inte ens för sig själv kan medge att kulturen är en sektor som inte fungerar, och inte ska fungera, på ”marknadens villkor”.

Det är vi själva som ska bestämma villkoren. Att det säljs pocketdeckare och katastrofthrillers för miljarder är bra och roligt och välkommet. Men det är inte ett argument för att ta bort titelstöd, distributionsstöd eller andra viktiga insatser. Det handlar om två helt olika sidor av livet.

Det är bara genom handling som politik får någon innebörd. Ett samhälles stabilitet, stolthet, identitet, demokratiska funktioner och utvecklingsmöjligheter är beroende av kulturen. Det är dags att svenska politiker börja agera som om de verkligen förstår det.

Det alliansregeringen säger med alla sina munnar nu är att kulturen inte är mer värd en de tvålar och bilmodeller som säljer mest. Det räcker inte att säga att kulturen har ett egenvärde, om det egenvärdet sedan lämnas till marknadskrafterna, modeskaparna och försäljningsstrategerna på Warner Bros och Sony Ericsson.

Mats Söderlund
Poet och författare.

Kalle Lind



Människor som gått till överdrift: Birger Schlaug

Ibland går folk för långt. Ibland brer folk på. Ibland tar folk i. Ibland blir det liksom för mycket, för lite, för stort, för ogenomtänkt och för fnoskigt. I boken ”Människor som gått till överdrift” lyfter skriftställaren Kalle Lind fram en skara människor som gått längre än nån bett dem om. Denna gång: Birger Schlaug, miljöpartist och älskare, överdrivet öppenhjärtig.



Miljöpartiet De Gröna bildades i besvikelsen över kärnkraftsomröstningsresultatet 1980 (”NEJ till kärnkraft men JA till kärnkraft”) och hade från början en idé om att inte vara som andra partier. Där andra politiker bar kostym bar miljöpartister stickade tröjor. Där andra politiker pratade om ekonomi, pratade Miljöpartiet om rent vatten och annat verklighetsfrånvänt. Där andra partier hade partiledare hade Miljöpartiet språkrör. Dessutom två stycken. Dessutom utbytbara i en sån hastighet att inte ens partikansliet kunde hålla reda på vilket språkrör som rörspråkade för tillfället.

Birger Schlaug fick vara språkrör i hela sju år (1994–2001) och hann då faktiskt få nåt slags fäste bland medborgarna. Han var på många sätt okonventionell på det miljöpartistiska viset, det vill säga att han hade skägg och myströja, men pratade samtidigt gärna om ”grön skatteväxling”, nåt ingen riktigt fattade vad det var men som lät seriöst eftersom det innehöll ordledet

”skatt”.

Men mitt under sin språkrörperiod var det som om Schlaug ville påminna sej själv och medborgarna att han inte var en slipad politruk och en testuggande politikmaskin. Han var en ordens och sinnlighetens man, en som tänkte med hjärtat, en som levde för passionen.

Kort sagt: en som knullade. Och som knullade bra. Schlaug skrev in sej i kategorin ”medelålders män som berättar mycket mer om sitt sexualliv än någon rimligen bett dem om” med sin memoarbok ”Svar-ta oliver och gröna drömmar” (1997). Där, i kapitlet ”Skagen”, hittar vi underkapitlet ”Om vikten av att älska i sanden”. Schlaug beskriver korthugget och närmast drömskt mötet med en kvinna.

”Hon påstår att hon är ung. Det är hon väl också”, konstaterar Schlaug, men påpekar snabbt att det inte är nåt problem. Åtminstone inte för honom: ”Jag känner ingen åldersskillnad. Jag trivs bättre med unga människor än med jämnåriga”.

Birger och den unga kvinnan står och glor på varann på stranden. Och så blir det då åka av: Hon tog av sina kläder. Som vore det självklart. Vi blev ett. Som vore vi huvudpersoner i en vacker roman. Vi fyllde varann. Och blev för några minuter hela.

Snart visar det sej att det är frågan om ett så kallat new age-ligg – dessutom av den typen där de älskan-de pratar i onaturligt korta meningar:

Vi älskade på stranden som människor väl aldrig älskat förr. Som om någon utanför gav oss sin urkraft för att få bli född. Hon är vattuman. – Tvillingsjälur, sa hon. – Två eldar, sa jag. – Vi kan bränna varandra, sa hon. – Vi kan föröda vår omvärld, sa jag.

– vilket så klart måste kännas jobbigt för en miljöpartist, vars hela ideologi går ut på att bevara och rädda omvärlden.

Spänningen mellan Birger och den unga kvinnan har inte bara sitt ursprung i åldersskillnaden (som Birger som sagt inte har några problem med) och att deras stjärntecken tydligen är samstämmiga. I slutet av stycket visar det sej att den unga kvinnan ska gif

sej dan därpå, och nej, det är inte Birger som är brudgum:

Så skildes vi. Hon reste till sitt bröllop med en ung man i en ljus kyrka, belägen vid en strand. Som vore det Skagen. Jag undrar om hon hade sand kvar på sin rygg under bröllopsnatten. Om hon låtsades att det var mina händer som smekte hennes bröst den där första natten.

Inom Miljöpartiet lär man efter bokens publicering ha haft vilda diskussioner.

Dels viskades det så klart om vem den unga kvinnan var – var det ombudet från Malung som satt och garvade kohud på partistämman 91? var det hon som vägrade bo på hotell på grund av energislöseriet och hade med sin egen teepee? – och man satt diskret och kollade upp alla unga kvinnor som gift sej i ljusa strandkyrkor.

Dels fördes diskussioner om huruvida Shlaugs mandom skulle ha den interna benämningen ”språkröret” eller det lite fyndigare ”Schlaug-borren”.

Man satte också betyg på Schlaugs förmågor inom sina skiftande ämnessfält: språkrör (utmärkt), älskare (väl godkänd) och författare (nja).

Allt detta skedde dock bakom lyckta dörrar och är inget annat än lösa, rentav fabulerade rykten som absolut inte bör spridas vidare av någon.

N.Chomsky



(Noam Chomskys nya bok Hopes and Prospects har nyligen utgivits. Chomsky är professor emeritus i lingvistik och filosofi vid Massachusetts Institute of Technology i Cambridge, Mass.)



Översättning: Lotta Askaner Bergström

Ovädersmoln över Iran

Det mörka hotet från Iran är Obamas största utrikespolitiska utmaning. Kongressen utökade nyligen sanktionerna mot Iran och straffar de utländska företag som handlar med Iran ännu hårdare.

Obamas regering har i snabb takt förstärkt USA:s offensiva kapacitet på den afrikanska ön Diego Garcia som ägs av Storbritannien. Befolkningen tvångsevakuerades därifrån på 60-talet och USA byggde en enorm militärbas där, för att kunna anfalla Mellanöstern och Centralasien.

Den amerikanska flottan har sänt ett servicefartyg till ön för att förse kärnkraftsdrivna ubåtar med Tomahawk-missiler som kan bestyckas med kärnstridspetsar.

Enligt en lastspecifikation från USA:s flotta som Sunday Herald (Glasgow) tagit del av, finns det 387 "bunker busters" i den militära leveransen till Diego Garcia. De är mark-nomträngande kärnvapen avsedda för att spränga hårdgjorda underjordiska konstruktioner.

"De rustar för att utplåna Iran", sade Dan Plesch, chef för Center for International Studies and Diplomacy vid Londons universitet, till Sunday Herald. "Amerikanska bombplan och långdistansrobotar står idag färdiga att förgöra 10 000 mål i Iran på några få timmar."

Arabiska tidningar rapporterar att en amerikansk flotta (med ett israeliskt fartyg) just har passerat genom Suezkanalen på väg till Persiska viken där man ska "genomföra sanktioner mot Iran och kontrollera de fartyg kommer till och från Iran."

Brittiska och israeliska media rapporterar att Saudiarabien låter Israel passera genom en korridor för att kunna bomba Iran (vilket Saudiarabien förnekar).

Efter att befälhavaren i Afghanistan, general McChrystal, hade avgått reste chefen för den amerikanska försvarsstaben amiral Michael Mullen dit för att lugna de Nato-allierade. På hemvägen besökte amiral Mullen Israel där han träffade chefen för den israeliska försvarsstaben Gabi Ashkenazi. De fortsätter med sin strategiska dialog.

Mötet handlade "om att både Israel och USA skulle förbereda sig på ett eventuellt kärnvapenförsett Iran", enligt den israeliska dagstidningen Haaretz som också rapporterar att Mullen betonade att "jag försöker alltid se svårigheterna från ett israeliskt perspektiv."

Det finns betrodda analytiker som beskriver det iranska hotet i apokalyptiska termer. Den amerikanska sociologen Amitai Etzioni varnar för att "USA måste konfrontera Iran eller ge upp hela Mellanöstern." Om Iran fortsätter med sitt kärnkraftsprogram, fortsätter han, kommer Turkiet, Saudiarabien och andra stater att "närma sig" den nya supermakten Iran. Om man ska uttrycka det mindre dramatiskt så kan en allians bildas i området som är oberoende av USA.

I den amerikanska militärtidningen Military Review uppmantar Etzioni till en amerikans attack som inte bara riktas mot Irans kärnanläggningar men

avskräckande strategi."

Enligt Washington är Irans avskräckande kapacitet ett olagligt utövande av suveränitet som stör de amerikanska globala planerna. Alldeles särskilt hotar det USA:s kontroll över Mellanösterns energiresurser.

Men hotet från Iran handlar inte bara om den avskräckande effekten. Iran försöker också få större inflytande i området, och det ses som en "destabilisering" – förmodligen i motsats till den "stabiliserande" amerikanska invasionen och ockupationen av Irans grannar.

Förutom dessa olagliga åtgärder stöder Iran också terrorism, enligt rap-

(och Brasilien) emot USA:s sanktionsförslag i Säkerhetsrådet. Den andra medlemmen i regionen, Libanon, avstod.

Det här orsakade bestörtning i Washington. Philip Gordon, Obama-administrationens toppdiplomat för europeiska frågor, sade till Turkiet att man inte förstod deras handlingar i USA och varnade dem att de måste "visa att de vill vara allierade med Väst", rapporterade Associated Press, "... en ovanlig förmäning till en betydelsefull Nato-medlem."

Politikerna förstår det på samma sätt. Steven A Cook, forskare vid Council on Foreign Relations, anmärkte att den viktiga frågan nu är "hur ska vi hålla Turkiet på rätt kurs?", så att de lyder order som goda demokrater.

Det finns inget som tyder på att de andra länderna i regionen skulle tycka bättre om USA:s sanktioner än Turkiet. Pakistan och Iran undertecknade nyligen i Turkiet ett avtal om en ny oljeledning. Vad som är ännu mer oroande för USA är att denna oljeledning kan komma att utsträckas även till Indien.

När USA ingick ett avtal med Indien 2008 som stödde Indiens kärnprogram var det för att förhindra att Indien också skulle bli ansluten till oljeledning, menar Moeed Yusuf som är rådgivare till USA:s Fredsinstitut i frågor rörande södra Asien.

Indien och Pakistan är två av de tre länder med kärnvapen som har vägrat att skriva på ickespridningsavtalet. Det tredje landet är Israel. Alla tre länderna har utvecklat kärnvapen med stöd av USA, och fortsätter att göra så.

Ingen vettig människa vill att Iran, eller något annat land, ska utveckla kärnvapen. Ett självklart sätt att mildra eller eliminera det hotet är att etablera en kärnvapenfri zon i Mellanöstern.

Frågan väcktes (igen) på ickespridningskonferensen på FN:s högkvarter i början av maj. Egypten, ordföranden i rörelsen Alliansfria stater där 118 länder är medlemmar, föreslog att konferensen skulle stödja en plan för att kräva att förhandlingarna om en kärnvapenfri zon i Mellanöstern startas 2011. Detta kom västländerna, även USA, redan överens om 1995 på översynskonferensen för NPT [non-proliferation treaty].

Washington är formellt sett överens men insisterar på att Israel ska undantas från den kärnvapenfria zonen – och man har inte på något sätt antytt att förbudet skulle gälla även USA.

Istället för att genom praktiska handlingar minska det mardrömslika hotet om kärnvapenspridning i Iran eller på andra ställen, försöker USA förstärka sin kontroll över de oljeproducerande områdena i Mellanöstern, med våld om inget annat fungerar.

Distribuerad av the New York Times Syndicate
© 2010 Noam Chomsky

Susanna Alakoski



Synliggör männen – kom med i Hans-rörelsen!

Min kollega heter Hans.

Hans är 1.91 cm lång. Hans har storlek 44 i skor. Hans urinrör är mycket längre än mitt. Hans är inte homosexuell. Hans blir aldrig utsatt för hatbrott. Hans är en trygg person. Kan gå ensam genom parker när det är

lördag kväll. Hans får tala ostört i telefon, uttala sig om finanspolitik och rally. Detta är mitt lönebesked (A4). Detta är Hans (A3). Det var därför Visby stod i lågor för en tid sedan. Hans har rätt till sina 100 kronor mer/minut.

Det är klart vi valrörelsen måste satsa på Hans.

Det behövs en Hans-rörelse. Det är orättvist när någon är så mycket längre, har större fötter, längre urinrör och är så mycket smartare inte får synas i rätt proportion. Om jag var Hans så skulle jag känna mig som jag var satt på undantag. På en pulverdiet.

Jag skulle ta strid med mina vänner, synliggöra männen.

På mitt och Hans kontor hänger det porträtt av de viktigaste personerna i ledningsgruppen, oljemålningar. Hans är chef. Hans är också chef. Och Hans och Hans och Hans.

Ja, så är det då Krister, Pentti och alla de andra sju skjortorna. Det är klart vi valrörelsen måste satsa på Hans, Pentti och de sju skjortorna

Vi måste få till stånd en Hans-rörelse.

Vi kan inte ha präster som har mens. Tamponger under prästkåpan. De måste byta efter högmässan. Någon måtta får det vara! Fittmåtta!

När Hans går till Näringslivet tar han på sig bekväma byxor. Jag måste först plocka ögonbrynen, fixa håret, måla naglarna, dra på mig strumpbyxorna, ta på mig kjolen. Kjolen. Vi kan inte ha chefer som har kläder som det blåser in under. Därför behöver vi en aktiv Hans-rörelse!

När Hans tänker tjänar företaget pengar. När jag tänker gör företaget en förlust. När jag lägger ett förslag säger Hans att vi har drabbats av nedskärningar. När Hans lägger ett förslag ropar företaget HURRA!

Kvinnor luktar illa, därför måste vi använda parfym. Kvinnor går illa, därför måste vi ha spetsiga höga klackar som håller oss fast i marken. Kvinnor måste byta kläder varje dag, annars är vi fula som stryk och måste läsa in oss. Så är det inte med Hans. En Hans-rörelse skulle få Sverige på fötter.

Vi måste synliggöra männen! Vi skulle få mer pengar i plånboken. Vi skulle få fler grönområden. Förskolorna skulle ha öppet dygnet om, även på julafton. Det är oetiskt när någon som är så mycket längre, har större fötter, längre urinrör inte syns i förhållande till sina rätta proportioner. Om jag var Hans så skulle jag känna mig som jag var osynliggjord. Förlojligad, dubbelbestraffad. Jag skulle organisera mig, ta kamp.

Hans kan räkna. För Hans är ingen bimbo. Han är medveten om att han Pentti och alla de andra sju skjortorna skriver flest artiklar i Dagens Nyheter och i Kristianstadsbladet. Därför måste Hans synas mer än han gör nu. Rätt ska vara rätt. För Hans är inte vilken fitta som helst.

Det finns ett gap i vårt samhälle, en klass-klyfta. Tänk om Hans ramlar ner i Klyftan? Vad skulle då hända med fotbollshuliganerna? Vi behöver en Hans-rörelse – vi bygger en farlig värld om vi inte synliggör männen nu! Menar, de har ju ändå haft flest rättigheter längst: Allmän rösträtt, allmän rätt att slå sina fruar, allmän rätt att ärva, allmän rätt

att bli domare och yrkesofficer. Hans är den som har haft rätt att göra allmän värnplikt.

Hans är min förebild. Hans har inte tunga bröst som skadar ryggen. Eller för små bröst som ingen vill titta på.

Hans spelade kill-fotboll som ung. Hela sitt liv har Hans spelat gitarr i ett kill-band. Hans är en framgångsrik kill-schackspelare. Och Hans har aldrig behövt bekymra sig om dagen efter p-pillar eller depåinjektioner. Hans har aldrig gjort en abort. Hans är sällan föräldraledig, i synnerhet när han bor i Jönköpingstrakten. Hans jobbar inte deltid.

Har aldrig kallats för hora. Fejkat en orgasm. Blivit våldtagen av ett hockeylag. Hans är aldrig i klimakteriet och får svettpärlor under näsan när han åker till Bryssel. Hans kommer aldrig att få en låg pension. Har aldrig upplevt kjoltvång på tennisbanan. Eller dubbelarbetat med papiljotter i håret. Vet verkligen folk om detta!? Vem som står staty i historieböckerna. Klart att Hans har ett högre värde. Klart att det måste synas i valrörelsen!

Det är 2010 nu. Vi kan inte vänta. Hans kan inte vänta. Hans blir kanske ledsen. Hans kanske gråter. Hans har börjat gå i högklackat. Sminka sig. Raka sig under armarna. Snart blir Hans kvinna. Och då vet vi vad som händer. Hans kallas kanske för hora. Han får mitt, istället för sitt lönekuvert. Han kanske blir lesbisk. Och slutar investera. Och då måste Hans upp på barrikaderna och slåss för Pentti och sina sju skjortor.

Hur ska Hans orka det, om han gråter på nätterna?

Hans kommer att bli rädd för att gå i parker. Och börja bråka om arbetstidsförkortning. Fred och föräldraförsäkring. Plastikoperera sig. Hans kanske börjar arbeta obetalt. Hans kanske blir feminist. Och går kanske med i moderaterna. Och då kan han inte kvotera in sig själv längre. Men då får vi kanske en Hans-aktie.

Hans blir kanske börsnoterad. Sedan kommer lågkonjunkturerna. Och då försvinner ju Hans! Eller så läggs han ner. Och det vore som att få askan spottad rakt i ansiktet. Och inte kunna flyga vart man ville. Så kan vi inte ha det! En värld utan Hans, som är längre, har större fötter, och långt urinrör är not a better world för you and för me. Sjung med:

Heal The World
Make It A Better Place
För You And För Me
And The Entire Human Race
There Are People Dying
If You Care Enough
For The Living
Make A Better Place
För You And För Me

Vänner, kom med i Hans-rörelsen. För Sverige i tiden. Eller så kommer du med av rent solidariska skäl, kanske för Adelsn skull. Eller för att du vill säkra porren. Kriget. Skjortorna! Eller, du vill kanske värna motorsporterna eller sexturismen.

Skillnaden, det är det viktigaste av allt. Tänk om vi förlorade den. Då skulle vi kanske inte ha några fittor kvar om femtio år. Gudrun Schyman kanske var statsminister, och Tomas Östros kallskänka. Vilken mardröm, för detta land. Som nu har 9,5 manliga partiledare och 3.5 kvinnliga. Och en miljon sexister som vill ta små flickor på bröstet och skrika "knulla".

Hoppas Hansemannen vinner valet. Hoppas att Hansemannen blir Sveriges ansikte utåt. Tillsammans med Tobias Billström Sverige behöver fler humanister!



VYKORTSUPPLAGAN DELTIOLOGISKA MARDRÖMAR

Det är möjligt att intresset för gamla vykort – deltiologi på formell sakprosa, från grekiskans δελτιον som ungefär betyder något litet skrivet – är mer utbrett i Frankrike än i Sverige. Men det är en gissning eftersom jag saknar statistiskt material i ämnet.

Hursomhelst så finns det saluplatser för åldriga *cartes postales* i alla franska städer, givetvis toppat av Paris med säkerligen mer än hundra butiker och marknadsstånd där samlare botaniserar. Fast dithän har vi inte kommit än – även om det finns entusiaster norr om Öresund.

Vykortet som fenomen lär förresten ha uppstått i USA 1861, och kom till Europa ungefär tio år senare. I Sverige dök det första så kallade brevkortet upp 1872, och det följdes 1882 av *brevkort med vyer*.

På detta tänker jag när jag brows:ar Jeppe Wikströms bilderbok *Fler tråkiga vykort*, föregången av en snarlik publikation – båda utgivna av Bokförlaget Max Ström.

I det wikströmska urvalet – med förlagsreklamen NU ÄNNU TRISTARE – möter ögat de postala trycksaker som svenska folket sänt till sina nära och kära under femtio- och sextioalet: med hälsningar från bland annat Täby Köpcentrum, Motell Moskogen i Leksand och Folkets Hus i Arboga. Allt i tidens hypergrälla och nästan självlysande färger.

Det är en utomordentligt tråkig bok som både föder skratt och gåspningar – liksom tankar kring bildteknikens landvinningar under det gångna halvsekle. Plus inblickar i en svunnen kulturhistoria.

Wikströms bok är ett typiskt bladder, som vandrar från tråkighet till muntration efter en stor gin&tonic.

Dock har jag en allvarig invändning: inga riktiga bildtexter, inga årtal och inga fotografnamn – och det är en brist som icke är acceptabel. Bryter dessutom antagligen mot Lagen om Upphovsrätt.

Och medan vi ändå rör oss i deltiologins värld kan det vara intressant att veta att det i USA var förbjudet att skriva något på vykortens framsida fram till mars 1907, typ ett kryss som visade bakom vilket hotell-fönster man bodde; samt att man i Frankrike för hundra år sedan satte frimärket på kortets bildsida.

Själv tryckte jag mina egna vykort på sjuttioalet. Utvisande en tecknad kamel bredvid en likaså tecknad skrivmaskin.

C-J Charpentier



MÅNADENS KLASSIKER

Jag befinner mig definitivt i Sten Broman-lägret när det gäller dragspel, oavsett om bälgaspelet har finnamn som "accordion" eller något annat. Det låter för det mesta förskräckligt och undantagen är få (som extra krydda när Marinne Faithfull spelade live på jazzfestival i Frankrike förra året, t.ex.) men självfallet har jag en förkärlek för Guy Kluvecek och att ha Bachs Goldbergvariationer i dragspelsversion är ofrånkomligt.

Och New Tango Orquesta antydde det givna: Motion Trio har tagit sig an Michael Nymans musik och det är ett tillfälle då dragspelet faktiskt ger den där extra dimensionen, inte minst till hans neobarock, och jag lyssnat förvånat, det fungerar (på Nymans hemsida skriver Janusz Wojtarowicz, Motion Trios ledare, att motståndarna till idén sade att "Nyman's music is so wonderful, it even sounds good on the accordion"), och inte alls för att Nyman själv deltar, utan för att det här är ett av de unika tillfällena då ett bälgaspel inte gör bort sig – neobarockens möjligheter, jag vet, precis som den riktiga barocken, att det låter bra om det så är lvan Renliden med jazztrio som spelar Telemann eller Gunnar Idenstam på tramporgel.

En minimalistisk broder till Nyman är räligt produktive Philip Glass, en av mina idoler sedan tiden då man bläddrade i lp-backarna på andra våningen på Folk & Rock i Lund och hittade Terry Riley, Wim Mertens, The Lost Jockey och allt det andra ur den repetetivt suggestiva samtida musiken. Carduccikvartetten har tagit sig an fyra av Glass' (hittills) fem stråkkvartetter på en väljudande Naxos-skiva. Det här är stundtals återbruk, inte bara av det antydda utan också från film- och teaterverk och ger både en lätthet som är förrädisk och ett tolkningsmässigt djup jag inte tänkt på tidigare vid lyssnande på just Glass' musik; mastodontverk som "Music in 12 parts" invagar en i ett närmast transliknande tillstånd, medan dessa avskalade kvartetter visar hur deltaljerna hänger samman, visar på rastret som bara är en helhet när vi tittar/lyssnar på avstånd. Smithkvartetten gav oss alla fem kvartetterna 2008 och Kronoskvartetten har gett oss smakprov redan tidigare, får rekommendera Smith eftersom deras dubbel-cd är "komplett", men Carduccis litet allvarigare tolkningar är utmärkta.

Tillbaka till renässansen med den sex man starka kören Cinquecento och deras distinkta och aptitliga tolkning av Adrian Willaerts stora Missa Mente tota (och Josquin Des Prez' motett med samma namn som tjänat som inspiration finns med som inledning på skivan), det här är ett osannolikt vackert flöde, pre-renässansteknik uppdaterad med renässansens mjuka övergångar och med ett mått dissonans för att skapa spänning, oerhört vackert. Willaert är inte heller han överdrivet tillgänglig på skiva, men det här är tveklöst en av de absolut bästa, gå åstad och köp!

Peter Philips' Cantiones Sacrae från 1612, från en engelsman som tillbringade större delen av sitt liv utom-

lands, även här handlar det om en klart underrepresenterad tonsättare i skivkatalogerna, de brittiska skivbolagen börjar bli bra på att inte bara titta mot Italien, Portugal, Spanien för att hitta de bortglömda storheterna. Inte för att denna samling högtidsmusik från jul och framåt någonsin framfördes i samlad form, men det spelar ingen roll, vi kan uppskatta det filigranarbetet Philips ägnat sig åt, den väv som bjuder både korsstygn och revor, hela tiden spännande, i dur. Richard Marlow leder Trinity Colleges kör i Cambridge och inspelningen gjordes i kapellet där blir ännu en fullpoängare och man undrar hur det kan vara, att den engelske tonsättare efter Byrd som på sin tid var mest tryckt och utgiven, inte är mer känd idag?

Skönhetsupplevelserna fortsätter: Francisco Guerrero (1528–1599) är också sorgligt underrepresenterad i skivkatalogerna men engelska Hyperion håller honom högt tillsammans med Andrew Carwoods The Cardinal's Musick i Missa Congratulamini mihi. Detta är sommarmusik för mig, denna vackra polyfoni, inpräntad i mig när jag för snart tjugo år sedan lyssnade på Palestrina, Machaut, Desprez och andra körtonsättare från renässansen och den tidigare barocken en hel sommars heta nätter, mötte varje gryende sommarmorgon med spröda, välvävda körtoner strömmande ut genom det öppna sovrumsfönstret för att där möta morgonpigga fåglars musik – men det här är egentligen påskmusik, huvudverket baseras på en påskmotett av Crecquillon och utfyllnaden är också påskmotetter av Guerrero. Vackert, upplyftande, essentiellt.

En baryton är ett stråkinstrument, stort som en cello men med dubbla uppsättningar strängar. Idag spelas det av några få barockinterpreter, men Joseph Haydn hade pippi på att skriva barytontrior för sin prins, Nicolaus Esterházy, 175 stycken blev det. Brilliant Classics har utgett en box med dem alla, de fyller tjugoen cd. cpo har också utgett ett par skivor med Haydns flitiga barytonverk och nu har även finska Siba med kopplingar till Sibeliusakademin gett sig in i det inte alls trånga startfältet. Haydns stora produktion lämnade ibland inte utrymme för så stora variationer, kanske också skapade av de begränsningar hans prins hade i utförandet, men av detta märks mycket litet på Finska barytontrions cd "The Private Pleasure of Prince Esterházy", här är nyansrikedomen stor, genomförandet kraftfullt och skulle mycket väl kunna (men kommer inte att) leda en renässans för barytonen, ett smakprov på detta väljudande instrument du måste unna dig.

Michael Tsalka är en israelisk klavertrakterare som är nedtyngd med priser och har hela världen som sitt spelfält med bas i USA, ändå är det lilla Robert Holmins Ljud&Bild, med hittills ett halvdussin produktioner i skivlistan, som gett ut två cd med hans konst så här långt. "201 Years of Grace" är en spännande utgåva med ett tämligen oskrämtligt klavikord från 1808 där vi får smakprov av Haydn och Mozart – och av Daniel Gottlob Türk. Det här ger verkligen mersmak och att Tsalka håller på att förbereda fyra cd med allt av den för mig fullkomligt okände Türk får mig att hålla förväntansfylld utkik i cdnyhetslistorna. En slumrande förmåga, det är alltid en upplevelse att hitta något som redan borde fått bättre spridning för att det just är bra.

Henry Purcells "The Fairy Queen" är ingen riktig opera, hälften sjungs och hälften talas, många gånger struntar man i de talade partierna och ger verket som en kortopera, men William Christie, denne flitige barockexpert i Frankrike, har än en gång tagit sig an verket, den här gången på dvd, och ger oss i princip rubbet för första gången sedan 1692, från ett framförande på Glyndebourne. Det här är ju en version av Shakespears "A Midsummer Night's Dream" och det är långt mellan de musikaliska inslagen, men det här är också en sann njutning på brittiskt vis, både vackert och burleskt och Purcells musik kommer som närmast en bonus till det utmärkta skådespeleriet, och av det sångliga ger Carolyn Sampson mig rysningar av välbehag när hon låter sin välplacerade och vackra stämma ljuda – det här måste vara den, hittills, mest kompletta upplevelsen av "The Fairy Queen".

Jan Erik Zandersson

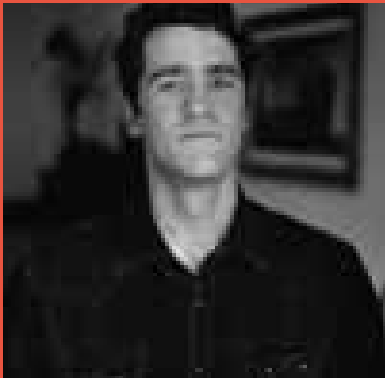


Krukväxten

Den tiger och tål – allt gulare av glömska och nikotin – både torka och mörker. År ut och år in överlever den oss, där den står på post, på pastorsexpeditioner, cancerkliniker och tredjeklassyltor. Den hämtar sig till och med efter fyllhundarnas misshandel vid fönsterbordet, rotblötorna av cognac och vinäger. Den röjer ingenting om sin tapperhet. Också dess grönska – dess enda egenskap vi uppskattar – är försynt, intill färglöshet tveksam. Kanske har någon frågat sig varför den inte blir vansinnig av den långdragna kvävning som den underkastas. Längtar den inte bort från kukan? Tillbaka till den urskog som den en gång kom ifrån? Svaret är allt för givet: dess liv rymmer just så många äventyr och så mycken frihet som ett sådant liv kan rymma.

Dikt/Poem

Christian Hawkey

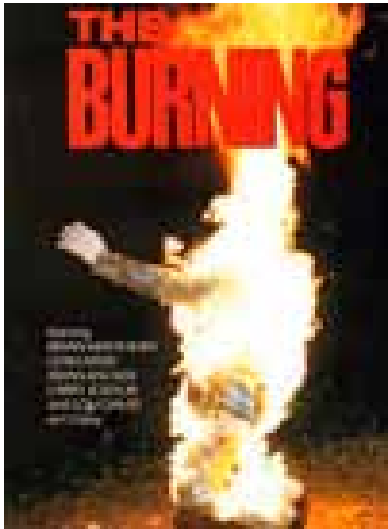


Jodding i blått nr. 1

Insydd i en vänsterhöft: en landsväg klädd med prärievargarnas blå tungor en sång en sång i blått jag befinner mig långt från ljudet av dina pupiller

ett duschdraperi i samma färg som din kropp & bakom det minns jag en godisbit som trillade ur din mun & blev blå utanför munnen & dockan som stod längst fram på fysiklektionen med sin blå, avtagbara lever

i gymnasiet hoppade mitt hjärta alltid ut det var okej det var ändå av plast & Rhonda blåmärket över ditt högra öga stod i centrum för en blå storm som jag ville passera, vilket jag skulle förlåt för att jag gick fram till dig & försökte slicka på det



The Burning



När jag på allvar började intressera mig för skräckfilm i mitten av 1980-talet och därför kastade mig över så många böcker och tidningar som möjligt om ämnet, stötte jag ofta på titeln The Burning – den nämndes ofta i svenska artiklar om videovåldet. Men jag hade ingen aning om vad det var för film. Jag hade förstås inte sett den, jag hittade inga fakta om den i de böcker jag lyckats få tag på, men en del kompisar sa att "det är en av de rälligaste" och folk får fingrar avklippta med häcksax. Till slut skrev jag ett brev till Statens Biografbyrås dåvarande chef Gunnel Arrbäck, och bland annat frågade jag om vad The Burning är för film. Hennes svar var jätteroligt. I ett par korta meningar redogjorde hon för filmens handling.

I slutet av decenniet fick jag äntligen tag på filmen; jag tror jag lånade den av en kompis som senare blev uppbumen serietecknare. Fast då hade jag redan läst det mesta om den i Phil Hardys "The Encyclopedia of Horror Movies" och i Fangoria. Jag hade även fått tag på de första årgångarna av Scandinavian Film & Video, i vilken det annonserades för filmen. Det roliga med filmen var att den faktiskt var som Arrbäcks beskrivning, varken mer eller mindre! Jag vill minnas att jag inte tyckte den var något vidare.

Men det var då. Nu, mer än tjugo år senare, har jag sett om The Burning. Mycket blod har runnit mellan broarna sedan 80-talet, jag har sett den ena skräckfilmen sämre än den andra, och som mina trogna läsare vet, ser jag nu på 80-tals slashers med nya ögon; då blev jag

trött på dem, men idag är de ofta riktigt trevliga – i synnerhet det faktum att de alltid sköts på 35mm och biovisades, åtminstone i början av 80-talet. De såg helt enkelt ut som riktiga filmer och inte någons semestervideor.

Engelsmannen Tony Maylams (som senare gjorde Rutger Hauer-rafflet Split Second) film är intressant på flera sätt. The Burning är nämligen en av Miramax' första produktioner - kanske den allra första? – och hjälpte till att bygga upp Weinsteinbrödernas film-imperium, på samma sätt som Terror på Elm Street byggde upp New Line. Tony Maylam stod för filmens story tillsammans med Harvey Weinstein, medan Bob Weinstein skrev manuset tillsammans med en annan kille. Filmen är uppenbart inspirerad av Fredagen den 13:e (1980), det här är nästan en karbonkopia, men Harvey Weinstein hävdar att han skrev storyn till The Burning långt innan Fredagsfilmen hade premiär. Fast det tror vi ju vad vi vill om.

The Burning börjar på Camp Blackwood, där några småkillar tänker skoja med och skrämma den väldigt elake trädgårdsmästaren Cropsy. Fast det lyckas de inget vidare med. Jovisst blir gubben skrämmd, men han tar fyr i samma veva. Han kutar runt som en fackla, innan han hamnar på sjukhus.

Flera år senare kommer Cropsy ut från sjukhuset, han självklart något alldeles groteskt vanställd, och om han var elak innan, är det inget mot vad han är nu – jösses, pågar och töser, nu är han allt en le fan! Det första han gör är att sticka en sax (en vanlig sax, häcksaxen kommer senare) i en prostituerad, och sedan beger han sig ut i skogen, vem vet vad det kan finnas för löst folk där man kan klippa itu med sin häcksax?

Ni må tro att har har tur, Cropsy! Han hittar ett helt gäng så kallade unga vuxna, som förestår en massa småungar. Dessa unga vuxna gör vad unga vuxna brukar göra när de är på läger i de amerikanska skogarna. De badar, spexar, paddlar kanot, bråkar med den obligatoriske, mobbande quarterbackhunken som är korkad, eller misstar den obligatoriske tönten för att vara ett pervo. Och så har folk sex med varan-

dra bakom buskar och blad.

Men så kommer då Cropsy och lägger sordin på stämningen, och det med besked. Han svingar glatt sin häcksax och hucker och klipper ihjäl folk så att blodet sprutar. Mest omtalad är den beryktade scenen i vilken Cropsy gömt sig i en kanot och några intet ont anande unga vuxna paddlar dit på en flotte. Cropsy far upp som Carl-Gustaf ur lådan, och köttar loss. Sedan jagas det lite och slakten fortsätter, innan den manligaste i församlingen slår

*** SPOILER! ***

Men så kommer då Cropsy, som genast avlider. Slut.

*** SLUT PÅ SPOILERN ***

Det här referatet var ganska kort – men Gunnel Arrbäcks var ännu kortare.

Som synes är det samma gamla story en gång till. Skillnaden är bara att The Burning är ytterst kompetent gjord på flera sätt. Filmfotot är betydligt bättre än genomsnittet. För klippningen står Jack Sholder, som senare gjorde The Hidden. Rick Wakeman har komponerat ett elektroniskt soundtrack, som skapar bra stämningar och som påminner en aning om italiensk skräckfilmsmusik.

Våldet är blodigare, råare och mer grafiskt än i de flesta andra slashers från den här tiden, Tom Savini stod för effekterna. Nu är jag ju själv en avtrubbad stackare, men jag vet att många fortfarande upplever massakern på flotten som chockerande.

Slutligen anser jag nog att skådespeleriet är en bra bit över den gäng-

se slasherstandarden. Det är förstås även roligt att en del blivande kändisar figurerar i The Burning. Holly Hunter ska finnas där någonstans, men jag hittade henne inte. Däremot går det inte att missa en ung Jason Alexander. Jepp, George Costanza! Med hår! Tyvärr överlever han (vad jag kunde se), det hade ju varit roligare om han strukit med på ett kreativt sätt.

Till allt detta kan man lägga den faktum att 80-talet inte riktigt hunnit bli 80-tal än – brudarna i filmen ser fortfarande mest ut som 70-talsbrudar. Och allt detta tillsammans innebär förstås att jag tyckte att The Burning var oemotståndlig och underhållande. Kanske spelar nostalgin en stor roll i min bedömning, men det skiter jag i. Det här är en av de bästa slasherfilmerna vid sidan av Fredagen den13:e del 1 och 4, och ett fåtal andra.

Pidde Andersson



ISTÄLLET FÖR OLYMPIAD: GEORG BASELITZ. OM HELSINGFORS TENNISPALATS OCH UPP OCH NERVÄND TYSKHET.

Då det japansk-kinesiska kriget bröt ut 1937 fräntogs Tokyo de planerade olympiska spelen år 1940. De olympiska spelen skulle istället hållas i Helsingfors. Under ett par år byggdes det därför en drös idrottsanläggningar runt om i den finska huvudstaden. I en av dessa, med fortfarande urskiljbara sträck för inomhustennis, huserar idag en av stadens bättre moderna konsthallar.

På nedre plan finns ett stort biokomplex. Få finna finska hasardspelshippies hänger i popcornnästets mörker och man tvingas ta sig igenom popcornstanken för att komma till utställningssalarna direkt under tak.

Det är bara jag och ett gäng vakter i de iskalla lokalerna - vädret till trots - dagen efter rapporterade tidningarna om den varmaste dagen i Helsingfors på 75 år.

Hela sommaren pågår i Tennispalatset en utställning med Georg Baselitz. Och parallellt med den utställningen en utställning med fotografen Benjamin Katz fotografier av Baselitz arbete från 70-talet till idag.

Georg Baselitz är tysk. I Katz foton ser man att han haft två ateljéer, ett gäng hundar samt en cigarr ständigt i munnen sedan 1973 eller så. På somliga foton är folk som Per Kirkeby på besök och på andra ser man Baselitz när han arbetar.

Alla tavlor är stora. Den första man möts av när man kommer in är på en man, där själva huden står som en myggsvärm om personens ansikte.

Baselitz, av kritikerna tidigare stämplad som nyexpressionist – själv alltid hävdande sin egen obundenhet till andra – är enormt bra på färger och sparad vithet där dukens färg upplevs



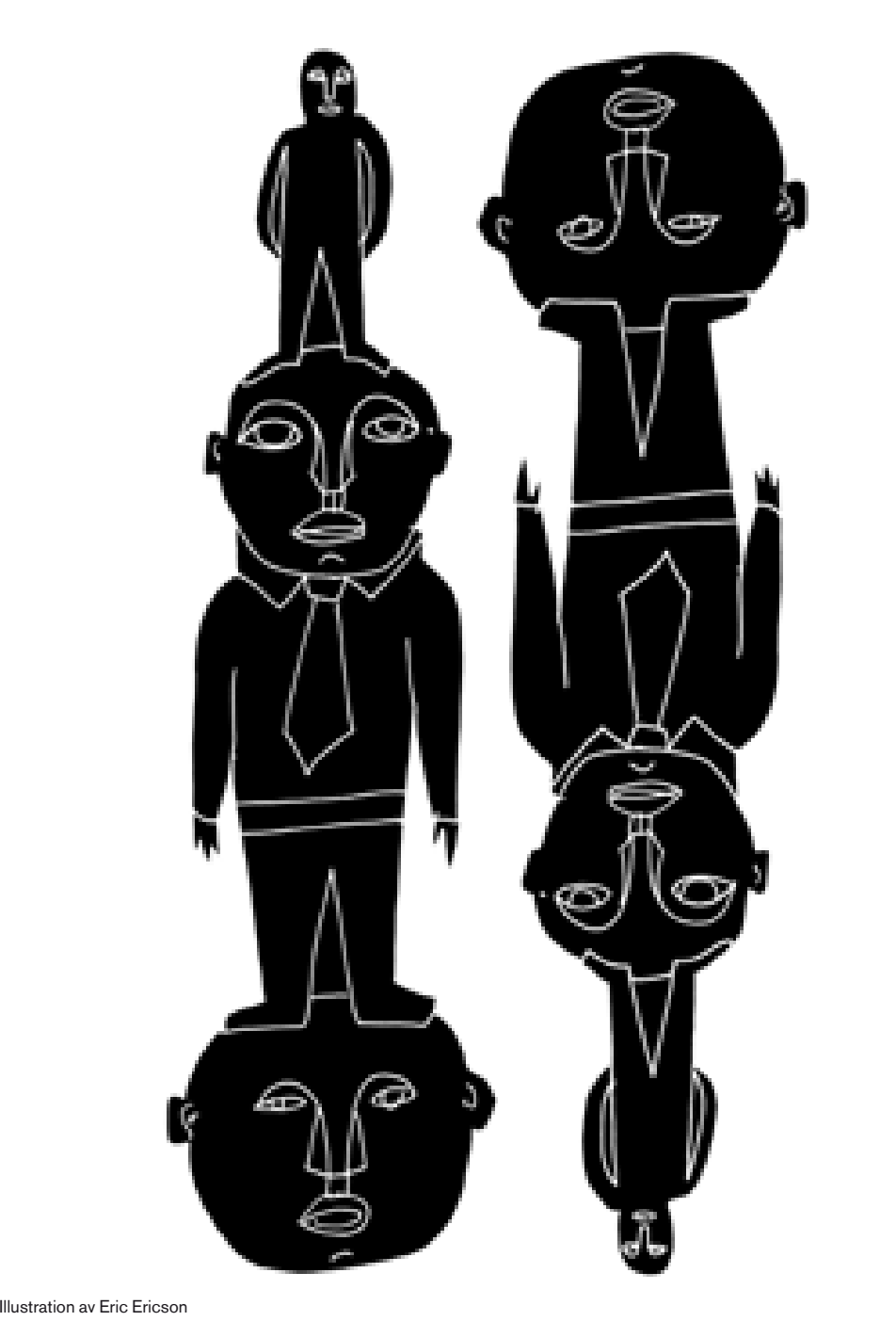
påmålad. På ett av de senare verken "Stalin and Voroshilov pissing from the Kremlin Wall" är en yta omålad längst ner (eller längst upp beroende på hur seriöst man hävdar att tavlan är upp och ner: Baselitz har sedan 1969 haft som grepp att måla motiv upp och ner). Mustascherna och kepsarna och stöv-larna och någons hand är skarpa medan resten är mellanrum mellan färgkanter. Uppfattningsbart, knappast mer än så. Själva pissat är tydligt och kraftigt. Och riktat uppåt (eller nedåt enligt tidigare resonemang).

Många av verken har kopplingar till tidigare konstnärer. Jag ser till exempel en Piet Mondriansk de stiljaktig grej – döpt "Regietheater – Regiemahlerei" – där de olika färgerna och de få sträcken skapar ett hakkors. Andra gubbar har hitleransikten. Baselitz tycks ständigt vara i kamp med nazis-men och Tysklands historia. Giorgos Seferis skrev en gång "vart jag än kommer sårar Grekland mig". Georg Baselitz sägs ha sagt "Jag sitter ofrånkomligt fast i min tyskhhet."

"Stalin and Voroshilov pissing from the Kremlin Wall" är en pastisch på Alexandr Geagainows "Stalin and Voroshilov at the Kremlin" från 1938, samma år som Georg

Baselitz föddes. Och samma år som Tennispalatset byggdes för att stå färdig vid olympiaden 1940. Tennispalatset användes dock aldrig i en olympiad 1940. Det andra världskriget gjorde att de olympiska spelen ställdes in.

Jerker Kaj



FILMRECENSION

When your strange



Staffan Hildebrand lever än! Fast han har bytt namn till Emil Jonsvik och sat-sar på en stil som ska vara "tuff" och "modern". Men annars är det ungefär precis samma viktiga, uppbyggliga typ av film. Det handlar om mobbing. Igen. Och om en pickadolla. Miljö och per-songalleri är ungefär desamma som i Sebbe, som kom tidigare i år och som uppskattades av traderövar som borde veta bättre.

Här har vi en kille som är ny i stan; en »typisk svensk förtort». Edvin heter han. Han mobbas av de tuffa, populära killarna. Tacka fan för det, eftersom han har hopplös frisy och uppsyn modell mobboffer på 70-talet.

Men så plötsligt hittar han en picka liggande på en gräsmatta. Den tar han! Tänk, ska han hämnas? Kommer det att bli skolmassaker? Mobbade Sebbe i Sebbe byggde ju en bomb... Nå, han tänker tuffa sig och visar pickan för två av de tuffa pågarna – men de snor vapnet från stackars Edvin. En av killarna, Morgan, verkar bo ensam medsin lilla-syster trots att de bara går på högstadiet. Eller är det gymnasiet?

Två tjejer brukar köpa sprit och cigg av en lismande äldre kille med en Clash-affisch på väggen. Han tycker att blonda Jenny är så söööt. Han ger henne lift hem och börjar tokrunka medan han kör! Jenny blir rädd. Trots det måste hon gå hem till honom för att köpa öl. Då försöker han valda henne.

En som heter Conny mobbar Edvin hejvilt och tvingar honom att sparka på Morgans lillasyster. Sedan trycker Conny upp potatismos i ansiktet på Edvin. Edvins föräldrar tittar ofta på TV. Edvins favoritprogram går visst för jämn-an. Morsan spelar till och med in det åt Edvin.

Och pickan, då? Morgan vill skjuta på folk. Han tränar och skjuter ihjäl syr-rans marsvin. Jenny snor pistolen och försöker skjuta spritlangaren. Edvin lyckas också roffa åt sig pickan för att försöka skjuta Conny. För att inte tala om Jennys kompis, som har folk att skjuta hon med. Det finns sju kulor i magasinet. 7X.

När alla festar och super järnet i fre-dagskväll hemma hos Morgan sitter lillasystemen på sitt rum och låtsas ha förfest tillsammans med henne som var den lilla vampyrflickan i FROSTBI-TEN. »Kan vi inte spela kula?» föreslår syrran. Kula? Ingen har väl spelat kula på 30 år?

I en scen är det provskrivning i skolan. Jenny skriver »Bajs! Bajs! Bajs! Bajs!» som svar på alla frågorna. Men sedan kom jag på att det inte var sva-ren på provet hon skrev. Det var den här filmens manus. Bajs, bajs. Den här filmen är verkligen bajs.

Dels har vi den här extremt oorigi-nella handlingen. Vi har sett det tusen gånger förut. Filmen avslutas med ett citat från Skolverket! Det skulle inte förvåna mig om 7X – Lika barn leka bäst är ett beställningsjobb från Skol-

verket eller någon annan myndighet. Eller möjligtvis som en film från UR.

Som om detta inte vore illa nog, har vi sättet fil-men är gjord på och dess utseende. Jösses jävlar. Ni anar inte... Fråga mig inte vilket videofORMAT filmen är skjutet på. Mobiltelefon, kanske? I så fall med en Ericsson Hotline från 1987. Den hade förvisso ingen kamera, men den här filmen har ingen bild. Allting är supergrynt, suddigt, sönderfrått, färglöst. Det ska väl se coolt ut. Det ser för jävligt ut. Och klippningen är överarbetad. Man har försökt maskera filmens bris-ter med frenetiskt klippande och viftande med hand-hällen kamera.

Ungefär två tredjedelar av dialogen går inte att uppfatta. Nej, jag överdriver inte. Det låter som om de använt sig av mikrofonen som sitter på videokame-ran. Det går inte att höra vad folk säger. Men det är kanske lika bra. Det är mest en massa förolämpningar rollfigurerna spyr över varandra.

Alla medverkande är riktigt osympatiska. Nästan alla i filmens eftertexter heter Jonsvik i efternamn. Mer än hälften av eftertexterna består av Emil Jonsviks tack till alla som hjälpt honom. Och det är väl kul för Emil Jonsviks släkt och vänner att bli omnämnda i en biofilm. Filmen är till och med tillägnad familjen Jons-vik. Det står det nämligen i eftertexterna. För säker-hets skull har Emil Jonsvik (som förresten även skrivit manus) även slängt in sin privata epostadress. Så om publiken vill ha pengarna tillbaka kan de ju höra av sig till Jonsvik direkt.

Av någon anledning är Universal Pictures Nordic en av de inblandade. Fråga mig inte vem som kom-mer att se den här filmen. Vem som eventuellt kan tycka om den. Jag ville lämna salongen redan efter fem minuter.

Du kommer att hata dig själv om du ser den här. Ja, om du nu inte heter Jonsvik. Och större delen av de som kommer att se filmen på bio lär heta Jonsvik. Självt jag jävligt glad att jag heter Andersson.

Betyg: 0

Pidde Andersson

The Karate Kid



Flera repliker och scener ur John G Avildsens Karate Kid – Sanningens ögonblick från 1984 har ju blivit odöd-liga och citeras- och refereras till även av personer som kanske aldrig sett fil-men. »Wax on, wax off», transparken och så vidare.

... Transparken? Är det en del av Stockholm Pride? Nej, jag menar för-stås tran-sparken, inte trans-parken! King vid Gränspolisen, var var jag? Jo, 1984.

Själv var jag väl inte så där jätte-förtjust i Karate Kid när den kom. Jag tyckte Ralph Macchio var lite fånig som tonåringen Daniel, som flyttar från New Jersey till Kalifornien där han ge-nast blir mobboffer. Fänigast var väl att Macchio var typ 45 men spelade 17.

För några år sedan fick jag filmen på DVD och såg om den, och om jag inte minns helt fel gick den som eftermid-dagsfilm på dansk TV en regnig dag för två år sedan och jag satt kvar och såg den. Det mest intressanta med Karate Kid idag, är väl att den är ett kul tidsdokument. Det stygga gänget som terroriserar Daniel är hur roligt som helst i sina fluffiga frisyer och färg-glada kläder. Det är kul att se gamle B-filmstuffingen Martin Kove som boss för den onda karateskolan.

Karate Kid fick tre uppföljare, vilka alla för övrigt censurklippes i Sverige.

Som alltid kändes det väldigt onöd-igt när det började pratas om en re-make på Karate Kid, men det har trots allt gått 26 år och lejonparten av da-gens biopublik var inte född när filmen kom. Så här har vi nu en ny version, som överraskade genom att få väldigt bra kritik i USA.

Will Smiths (som tillsammans med sin fru producerar) vältarade son, A-barnet Jaden Smith, spelar Dre Parker, tolv år gammal – faktiskt lika gammal som Jaden själv! Tillsammans med sin ensamstående morsa (Taraji P Hen-son), flyttar han från Detroit till Peking, där morsan ska jobba.

Peking. Kina. Redan där är man ju lite fel på det vad gäller filmtiteln. Ka-rate utövas i Japan. Den här nya filmen handlar om kung fu. Man låter dock morsan säga »karate» några gånger för att motivera titeln.

Det dröjer inte länge förrän Dre får syn på en liten kinesisk flicka som spelar fiol och han blir stötförälskad i henne. Men det uppskattar inte det tuffa pojkarna från den lokala kung fu-klubben The Fighting Dragons, så de spöar skiten ur Dre. Det fortsätter de att göra. Varje dag åker lille Dre på bank. Förvisso lyssnar han på hip-hop och förtjänar stryk, men de kinesiska barnen har egentligen ingen större an-ledning att nita honom än att de kan. I synnerhet när de är sex mot en.

Men mister Miyagi, då? Var håller han hus? Ja, inte i den här filmen, ef-tersom han inte är med. Däremot har vi den gamle sorgsne fastighetssköta-

ren mister Han (en återhållsam Jackie Chan). Han tycker mest om att sitta hemma och göra ingenting. Men när han en dag får se Dre åka på storstryk, griper han in och kung fu:ar de elaka glyttarna. Rättare sagt, mr Han är så duktig att han får ungarna att miss-handla varandra.

Dre undrar om Han kan lära honom kung fu, men se det vill inte Han. Men när Han och Dre går bort till The Figh-ting Dragons träningslokal och får höra att Master Li (Rongguang Yu, som vi känner igen från många Hongkong-raffel) uppmanar eleverna att inte visa nåd och slå på liggande, blir Han vred. Han råkar även utlova att Dre ska slåss mot alla de elaka barnen, en gosse i ta-get, på en turnering som äger rum om en månad.

Således blir Han tvungen att lära Dre att slåss som en mästare, och det på bara en månad. Kan vi räkna med »wax on, wax off»? Nej, det kan vi inte. Istället tvingas Dre ta av- och på sig sin jacka om och om igen under flera da-gar. Mån tro Dre tycker det är tradigt, men det ger resultat – snart är han en hejare på kung fu!

The Karate Kid är betydligt bättre än den förtjänar att vara. Det här är robust, rejäl underhållning. Det enda egentliga felet med filmen är att den är åt helvete för lång. Två timmar och tjugo minuter. Det är en halvtimme för mycket. Det hela saggar ett tag i mitten när det ska vara lite dramatiskt och mr Han berättar om en tragedi och Dre och hans älskade tös går på skuggteater. Attityden »visa ingen nåd» fundake i originalversionen, eftersom Martin Kove dels var amerikan och dels gav in-tryck av att vara Vietnamveteran. I Kina funkar attityden inte lika bra; det känns okinesiskt.

Filmen är en amerikansk-kinesisk samproduktion och kineserna verkar ha varit måna om att visa upp så många tjusiga turistattraktioner som möjligt. Så självklart håller Han och Dre på att träna kung fu helt ensamma uppflog-na på ett torn på kinesiska muren! Det måste ha tagit en evighet att ta sig dit... Och man besöker Den Förbjudna Sta-den och flera andra platser. Fast regis-sören är norrmän – det är Harald Zwart som ligger bakom.

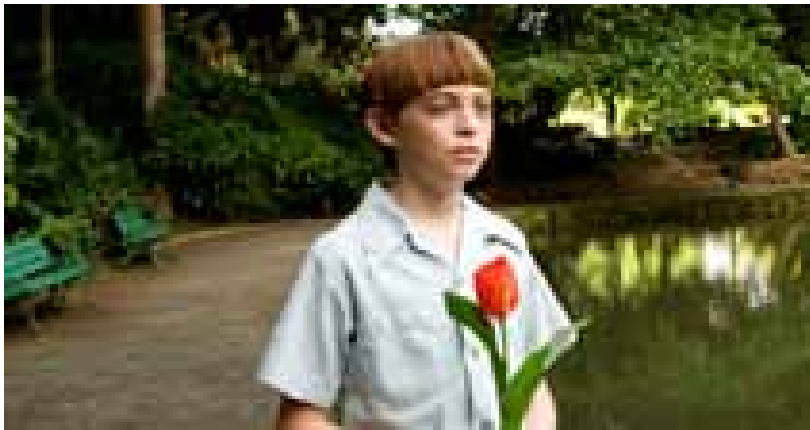
Den avslutande kung fu-turneringen för tankarna till gamla Jean-Claude Van Damme-filmer – fast med barn. Det här är hårda full contact-matcher där små-ungar slår och sparkar skiten ur varan-dra till maffiga judoeffekter. För 25 år sedan hade filmen censurklippes.

En av låtarna under eftertexterna är producerad av en som heter Kuk i förnamn. En annan låt framförs av ett gäng norskor, »courtesy of Zwart Ar-beid». Kul namn!

Pidde Andersson



Life during wartime



Jag minns inte rollfigurerna i Happi-ness, men här är de tillbaka i ett slags uppföljare. Trish (Allison Janney) blir förälskad i Harvey (Michael Lerner) och de planerar att gifta sig. Trishs ut från kåken, där han suttit inlåst för pedofili. Trishs syster Joy (Shirley Hen-derson) har problem med sin make Allen (Michael K Williams), som åter-fallit till sina gamla »problem» - han, öh, snuskar sig inför folk. Ally Sheedy spelar den tredje systemen Helen, som bor flott i Hollywood och har ihop det med Keanu.

Trish tycker det är skönt att äntligen vara tillsam-mans med en vanlig karl som Harvey, men hennes son Timmy (Dylan Riley Snyder) vill vara säker på att inte Har-vey också är pedofil. Dessutom är det snart dags för Timmys bar mitzvah. Joy hemsöks av spöket efter en tidigare pojkvän (Paul Reubens). Harveys son är en rejäl nörd. Bill åter geléhallon. Charlotte Rampling dyker upp. Todd Solondz kallas den svarta hu-morns mästare. Visst är det småroligt här var var. Men allting är så oerhört konstruerat. Här finns inte en enda re-plik som känns naturlig, skådespeleriet och scenerierna känns lika onaturliga de. Filmen närmar sig hela tiden filmad teater. Det är steril och artificiellt. Jag kan nästan se framför mig hur Solondz skrockar lite självbelåtet åt sina roliga repliker och ibland tragiska figurer. Dylan Riley Snyder har ett rätt otäckt utseende och jag kan itnge avgöra om han är dålig skådis eller ej, eftersom han säger så konstiga saker och betar sig så märkligt.

Stora delar av filmen påminner om bröderna Coens filmer, och då i syn-nerhet A Serious Man, med tanke på allt det judiska som genomsyrar Life During Wartime. Här finns även en sur-realistisk restaurangscen som för tan-karna till David Lynch. Fast Solondz är betydligt mindre begåvad än Coens

och Lynch.

Jag tyckte att Life During Wartime var rolig och fascinerande - i början. Men snart tappade jag intresset och börja-de irritera mig på filmen och sättet den är gjord på. Den fick mig även att tänka på vissa amerikanska serietecknare jag har svårt för, vissa av rollfigurerna kan jag se framför mig som tecknade figurer. Framför allt Rich Pecci, som spelar Harveys konstige son Mark. Självklart kommer Life During Wartime att få lysande kritik av landets recen-senter. Det är bara jag som inte gillar sådant här.

En stor del av filmen är inspelad i Puerto Rico, ett land som hårdsat-sar på att locka till sig utländska filmproduktioner.

Pidde Andersson

Predators



Hade den här filmen kommit på 1980-talet hade den blivit hårt cen-surklippt, kanske rentav totalförbu-den. Ni kommer väl ihåg hur det såg ut när Rovdjuret, första filmen i serien, hade svensk premiär 1987. Eller rätt-tare sagt: hur det inte såg ut. Statens Biografbyrå hade varit inne och sax-at hejvilt i John McTiernans moder-na klassiker – man hade till och med kortat scenen där Arnold Schwar-zenegger och hans mannar skjuter besinningslöst på träd och buskar (»OOOOOONTAAACT!!!»). Re-sultatet var förstås en hoppig film där man ibland inte såg när huvudperso-nerna strök med.

Till saken hör att en myck-et – mycket – blodigare film än Rov-djuret. Folk får ryggraden utsliten, exploderar, spetsas, skjuts – allt på sätt där blod och inålvor sprutar åt alla håll. Dessutom innehåller filmen grovt språk, vilket bara det ser till att ålders-gränsen blir R i USA. I Sverige kan en självtänksam film i vuxens sällskap.

Jag är väl den siste som skulle propa-gera för censur och åldersgränser, men man måste betänka att föräldrar i allmänhet är dumma i huvudet och mycket väl kan släpa med sig lilla Lisa på Predators, i tron att det är en vanlig äventyrsfilm. Och så börjar lilla Lisa att gråta och föräldrarna blir upprörda och anklagar biografen och filmbranschen, och inte sig själva.

Rovdjuret är förstås en av mina favo-rit-filmer. Fattas bara. Rovdjuret själv är det coolaste rymdmonstret (Alien får ursäktat) och den första filmen är full av fantastiska scener och repliker (»I ain't got time to bleed!»). Och så är ju skå-despelaruppställningen enastående i filmen. För att inte tala om Alan Sil-vestris filmmusik!

Rovdjuret 2 tyckte jag var skitbra när den kom, men senaste jag såg den tyckte jag inte att den var något vidare. Danny Glover jagar utomjordingar i Los Angeles. De två Alien vs Predator-filmerna lämnar vi därhän, de hör inte till serien och rent allmänt passar de inte in.

Jag hade rätt högt ställda förvänt-ningar på Predators; den tredje filmen i den egentliga serien. Adrien Brody är legosoldaten Royce, som vaknar upp – i fritt fall på väg ner mot en djungel. Av allt att döma har han drogats och slängts ut från ett flygplan. En fallskärm vecklas ut i sista sekunden och han överlever fallet. Väl nere på marken stö-ter han på ytterligare en grupp männis-kor som också vaknat upp med en fall-skärm på ryggen. Det sista de minns är ett starkt ljusscen, och därefter är de ute på en ofrivillig flygtur.

De övriga är den israeliska soldaten Isabelle (Alice Braga), läkaren Edwin (Topher Grace), yakuzamedlemmen Hanzo (Louis Osawa Chanchien), gangstern Chuchillo (Danny Trejo) och några till – samt en afrikansk kille som spelas av en som heter Mahers-

halalhashbaz Ali. Mahershalalhashbaz Ali är tamme-fan det sämsta filmtjärnenamnet någonsin. »Mahers-halalhashbaz Ali! Kom in och åt!»

Snart upptäcker de att de inte alls är kvar på Jor-den – de har dumpats på en främmande planet. Och nej, de är inte ensamma där. I så fall hade filmen inte hetat PREDATORS, utan ENSAMMA. Först springer de på vad som ser ut som ett läger. Där hänger det flådda människolik från träden. Där hittar de även en levande predator fastbunden vid en pelare. Han hade väl blivit gramse med sina predatorvänner.

... Och så dyker då de utomjordiska nöjesjägarna upp och börjar ta kål på huvudpersonerna så att blo-det sprutar. Efter ett tag springer de även på Lauren-ce Fishburne, som har häckat på planeten i en massa år, byggt sig ett litet underjordiskt hem, och blivit lite tosig i huvet på kuppen.

Mina förväntningar på Antals film kom allt på skam. Predators är långtifrån en helt igenom lyckad film – eller ens halvt igenom. Filmen är nämligen all-deles för tråkig.

Ett av de största problemen med filmen är att rollfi-gurerna är alldeles för osympatiska. Det är väl egent-ligen bara tjejen som har lite medmänskliga drag. De övriga är hjärtlösa soldater, straffångar som sitter på death row, gangstrar och psykopater. Varför ska jag sitta och hålla tummarna för att de ska överleva? Om detta vore en Death Wish-film, hade rovdjuren fung-erat som Charles Bronson! Till och med Adrien Bro-dys »hjalte» är ett kråk.

Större delen av filmen består av att huvudperso-nerna promenerar i grönskan. Det är ungefär som Sa-gan om Ringen-trilogin; folk går och går och går, och det händer ingenting. I Predators känns det som om de marscherar på stället.

Filmmakarna har även fått för sig att göra något slags drama av det här. Filmens dramatiska parti-er når klimax när de allihop sitter hemma hos Fishbur-ne och diskuterar sina liv och sin situation. En scen som håller på i en evighet.

Predators är ett missed opportunity. Allting pe-kar på att det här skulle kunna ha blivit en riktigt bra film – men man har slarvat med manuset. Det hade behövts ytterligare en genomkörare eller två.

Men visst finns här mycket positivt. Det här är en väldigt snygg film. Make-up, dräkter och effek-ter är utmärkt. Splattervåldet – som borde betinga 15-årsgräns – är flåskigt. Skådespelarna är bra. Bäst av allt är att kompositören John Debney återanvänt Alan Silvestris originalscore. Stanna kvar under efter-texterna för en väldigt tuff version av ledmotiv!

När det gäller betyg på filmen svajade jag betänk-ligt efter pressvisningen. Det gjorde även flera av mina kollegor. För jag satt till stor del och kände att det här inte kan få mer än en tvåa i betyg. Det är för trist och osympatiskt. Men samtidigt är Predators lite för ... bra för att bara få en tvåa. Så därför höjer jag ett snäpp. Men den här trean är väldigt svag.

Pidde Andersson



Gunnar Lundkvist

BOKRECENSION

Who is sleeping on my pillow**Mamma Andersson och Jockum Nordström****David Zwirner**



Karin Mamma Andersson är en av de konstnärer som blivit mycket älskad. Detsamma gäller Jockum Nordström.

I deras fall är det väsentligt att påminna sig hur deras lysande karriärer – utifrån sett – kunnat förenas med största integritet och trohet mot uppfattningar som jag mötte hos dem långt innan de ställde ut på berömda gallerier över hela världen.

Deras konst är ovanligt okorrumperad.

Nordströms teckningar är skeva och berättar märkliga historier, där folk har med varandra att göra på det mest märkliga vis.

Här råder relationer ur drömmen och också ovanliga slag av kåthet. Inte utan humor à la Becket eller Kafka. Ett spel med ovanliga regler.

Mamma Anderssons måleri tar tag i stämningar. En del personer dyker upp i märkliga skeenden, som vi bara får en glimt av. Annars är det lokaler av underlig karaktär, landskap av doftande lyster, också från förorternas anlagda parker. Vardagen är förtrollad som hos poeten Werner Aspenström.

Då de två tillsammans gör en stor bok i närmast folieformat mättad med bilder, säger jag bara en sak: det görs oändligt många seriehäften och böcker, där berättelserna gungar över sidorna i skicklig rytm. Men ingen slår kombinationen Andersson-Nordström, därför att vi kan stanna upp inför varje enskild bild, och strax bläddra vidare. Målningar och teckningar avlöser varandra, ibland dyker artisterna själva upp på något foto, och här och där publiceras foton ur deras egna album, kan det tyckas. Men nej, det visar sig vara gamla fynd, härliga och stundtals gåtfulla bilder från något annat sammanhang, som får vara med i berättelsen. Och med ens träder teman fram. Det kollektivt påbjudna, det farligt avskärmande, den enstaka riktningen och rätta vägen, allt detta som hamnar under rubriken ideologisk påverkan. Detta har inga vänner i Andersson-Nordström. Deras bok river ner alla sådana sättstycken för att pröva en egen uppsättning på scenen. De provisoriska sammanhangen är centrala. Där får nämligen vi vara med och leka också, vi som läser, bläddrar, tittar.

Det är en frihetlig upplevelse av rang, som bjuds oss av två av våra mest spännande konstnärer.

En konstabok av rang, som jag utan vidare utnämner till årets bästa seriealbum!

Thomas Millroth

Plutarchos – 5 Biografier**(övers. Ingemar Lagerström)****Norstedts**



Plutarchos biografier är att sortera in bland de mest klassiska av klassiker och har varit så sedan urminnes tider. De är av sådan kaliber att de inspirerat flera av Shakespeares pjäser, bara en sån sak. Det är klart de är bra.

De fem utvalda biografierna i den här volymen presenteras i ny frisk översättning av Ingemar Lagerström, det är själva vitsen med utgåvan. Lagerström skriver närmast lakoniskt i sin inledning att en modern svensk översättning saknats och att han tagit sig an uppgiften. Han tackar en rad stiftelser och folk för stöd. Ett par till synes kungliga stiftelser har skjutit till pengar i ett sällsynt tilltag av god smak från det hållet. Hedras den som hedras bör, så Hell! kungahuset och de andra som lagt upp pluskan men framförallt Lagerström som med sin svenska får gnista och liv i de gamla berättelserna. Trots att målgruppen för den här typen av böcker måste vara liten så finns nu alltså några av Plutarchos biografier på modern svenska. Biografierna är de om Julius Ceasar, Cato den äldre, Marcus Antonius, Corolianus och Crassus.

I förordet skriver Göran Hägg med sin glada bokälskarattityd ungefär att Plutarchos är underhållande och en synnerligen god berättare. Jag kan efter att ha kollat denna uppgift genom att läsa boken, i Nya Upplagan och det allmännas tjänst, intyga att detta stämmer alldeles förträffligt. Göran Hägg skulle nog hålla med mig om att den här sortens litteratur är för bra, för rolig att läsa, för att experterna skall lägga beslag på den. Det är helt enkelt lättnöjsläsning, för kul för att endast läsas av de invigda, doktorander och dylikt. Jag drar ett par bevis, rätt ur hatten;

Cato den äldre om Sokrates bla.: "Om den man som slår sin hustru eller sitt barn brukade han säga att han bar hand på det heligaste av allt heligt. Han tyckte det var mer lovvärt att vara en god make än en duglig senator. Hos den gamle Sokrates beundrade han bara en sak, att han trots att han hade en besvärlig hustru och dumma söner ändå förmådde sig vara snäll och vänlig."

Om den berömda tärningen;

"Med en kraftansträngning lyckades han så slita sig loss ur sitt grubbel på framtiden, och uttalade så de ord som därefter alla som gett sig in på svåra och våghalsiga företag gjort till sitt valspråk: "Tärningen är kastad!" Därpå skred han till verket och gick över flo-den, varpå han snabbt tillryggalade det som återstod av vägen och före nästa dag trängde in i staden Ariminum och besatte den. Det påstås att han natten före övergången hade en ruskig dröm i vilken han tyckte sig ha ett onämntbart umgänge med sin mor."

! Kan man låta bli att småle?

I Shakespeare-mytologi, bevingade ord och filmer och böcker om Rom så väcks intresset för hur det gick till i det eviga riket. Samma sak om man haft turen att hälsa på där nere nån gång.

Den här boken är kanske inte helt hos her bland historikerna men för läsaren som vill ha en blick in i källorna till de klassiska referenserna och citaten, själva ursprunget till saker som "Kom, sågs, segrade", "För övrigt anser jag att Karthago bör förstöras" och just "Tärningen är kastad!" är det en härlig samling stories. Verkligen inte dammigt och trist utan rafflande och inte utan humor. Man kan se den som en historisk roman om det gör den mer hammock-mässig och rätt för såsong-en. Sommaren är kort, det gäller att inte slösa den på vadsomhelst, vänner.

Fredrik Hellström

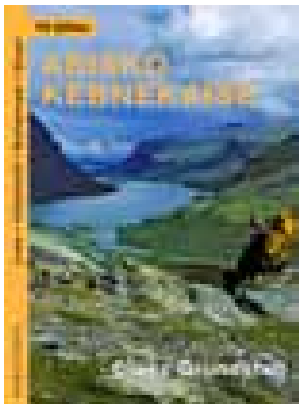
Bruce Dickinson**Biografin om sångaren i Iron****Maiden / Joe Shooman****Översättning: Helen Ljungmark**



Det råder inget som helst tvivel om att Paul Bruce Dickinson är en sann renässansman och en udda fågel i hårdrockvärlden. Vältalig, energisk och med en röst som kan flytta berg är så långt från den gängse bilden av en bortskämd och brudjagande rockstjärna man kan komma. Denna bok är på intet sätt en officiell biografi och Bruce själv har inte medverkat men trots det får vi en bra bild från uppväxten Work-sop, Nottinghamshire under sent 50-tal och tidigt 60 – tal till dagens hyllade sångare i ett av världens största band genom tiderna. Vi får även veta hur det kom sig att han började fäktas, varför han skrev böckerna om lord Iffy Boa-trace och om hans pilotkarriär. För det är ju så att han numera är pilot med rättighet att köra stora jumbojets i trafik och det var inte länge sedan jag hörde att han landat på Skavsta (i Nyköping) med ett fraktplan, stannat och fikat en stund, skrivit autografer och sedan flugit vidare. Jag har själv träffat Bruce ett par gånger och alltid slagits av hans blixtrande intellekt, hans humor och hans vilja att alltid göra sitt bästa samt att alltid ställa upp för fansen. Joe Shooman skriver med lätt penna och även om bokens inledning var aningen seg så tog den sig när man väl kommit ett par kapitel. I den uppsjö av biografier utmärker sig denna inte särskilt – däremot är bokens huvudperson något alldeles extra...

Jerry Prütz

På fjälltur i Abisko Kebnekaise / Kungsleden /**Sulitelma / Sarek Padjelanta****Claes Grundsten****Norstedts**



Grundstens klassiska fjällvandarböcker har nyligen utkommit i nya upplagor. Redigerade, uppdaterade och kompletterade med färgbilder. Namnen är ändrade till ny samisk stavning. Inte minst pärmarna är uppdaterade, de är numera inbundna böcker vi snackar om och med tanke på att en fjälltur alltid blir dyngsur i något avsnitt så är det ju bra att omslaget nu är en aning inplastat. Det mesta är sig annars likt, om man som undertecknad slitit ut den gamla varianten i papp så är bara uppdateringen av omslaget välkommen. Kartan i den nya upplagan är mindre detaljerad än den förra men även till den behövde man komplettera med en ordentlig fjällkarta, både för fjällturen och för soffvandrande, så den anmärkningen kan, som det heter, lämnas utan avseende.

"På fjälltur"-serien är i första hand praktiska instrument, och som sådana är de beprövade och erkänt bra. Men jag tycker det är värt att uppmärksamma att Grundstens texter faktiskt väcker lust att knata runt i bergen på sitt eget speciella sätt. Vem vill inte ut och traska när man läser;

"Jag rekommenderar att du går genom Rapaselet på stigen nära älven. Om vattenståndet är lågt är det en lättsam vandring. Man har dessutom större chanser att få se vilt och fågel, än inne i skogen på den övre stigen. Det strömmande vattnet förmedlar dessutom en stark känsla för landskapets karaktär. Fuktiga sandbankar med små polar kantar älven, bakom strömvirvlarna på andra stranden växer den frodiga björkskogen och högt över dalbotten pekar svarta, vilda toppar i Bielloriehppe mot skyn."

Jag vaxar mina kängor as we speak.

Grundsten är en fantastisk fotograf men alltså också en skribent av rang (vilket han inte minst visade i ett Prattverk om Sveriges nationalparker för lite sedan). Precis som i fotografin så har Grundsten en egen stil som på ett personligt sätt håller sig till fakta. Det ska vara så lite vykort som möjligt i bilderna och det verkar som att samma ideal vilar över texterna. De icke insmickrande bilderna blir ändå till vidunderliga scener som förför betraktaren. Texternas vid första kontakten nästan torra stil blommar upp efter hand. När den sjunker in. Det blir fakta på ett personligt och subjektivt-objektivt sätt. Konstigt nog.

"Från Singijävrri går du först rätt nära Jäkken fram till tröskeln vid det första vattenfallet. Där börjar en kanjon som ligger under fötterna. Stigen håller höjden och fortsätter nedanför Duolbagornis hotfulla klippor. Tvärs över den utmejslade v-klyftan ser du samtidigt Singicohkks lika branta och höga klippstup på bara knappt hundra meters avstånd. Få platser i fjällvärden har samma vilda bergsnatur. Jäkken dånar nere i klyftans djup och blicken får ansträngt leta sig ovan Singicohkka."

Jag tror jag släpper allt och tar nästa plan norrut... Nu handlar alltså böckerna inte om en vandrares story utan det är hjälp till vandraren som är meningen, turbeskrivningsinfo alltså. Som sådan funkar de utmärkt men tack vare Grundstens sätt att berätta blir turbeskrivningarna ändå läsvärda på ett sätt som gör att de håller att återvända till om och om igen vilket man så gärna gör när det gäller fjällvandring. Har man drabbats av fjällen håller man jämt och ständigt på att fundera ut nya rutter och man kollar efter hand med Grundsten vad man kan vänta sig på färden.

Med åren blir man tacksam för den behärskade texten, den på sina håll närmast distanserade hållningen. Jag har själv turnerat i både fåtölj och fjäll ihop med Grundstens böcker ganska länge nu och skulle nog vilja påstå att böckerna är ett måste för alla som ens funderar på en tur i den storslagna, vidunderliga, fantastiska naturen som ligger och väntar långt där uppe i norr.

Fredrik Hellström

De ensamma**Håkan Nesser****Albert Bonniers Förlag**



Håkan Nesser är tillbaka med en ny Barbarotti efter en flanör/mystery-historia från New York häromsistens. En samling unga människor lär känna varandra under studenttiden i Uppsala och bildar kamratgäng och par. De band, svaga och starka, som skapas finns kvar livet igenom, som för de flesta. Problemet med det här gänget är de här banden är lite underliga och att två av kompisarna hittas döda nedanför ett och samma stup ute i skogen. Med 35 års mellanrum till på köpet.

Barabarotti och hans kompanjon Eva Backman får alltså något att bita i. Precis som läsaren som dock får det jobbigt också av andra skäl än att gåtans lösning länge är höljd i dunkel. Utan att avslöja vad som ligger bakom de båda dödsfallen så kan man väl säga att både gåtan, handlingen och lösningen kretsar någonstans kring konsekvenser av både vardagliga och ytterst märkvärdiga händelse, ödesdigra följder av klassiker som svek, kärlek och svartsjuka skulle man kunna säga. Själva problemet, och scenen för problemet, är ganska snyggt och känns skarpt i sin enkelhet, åtminstone i sammanfattning efteråt. Vilka var de två som trillade utför stupet egentligen och hur var förhållandet mellan de döda och mellan dem och de andra i gruppen? Vad ligger bakom mystiska rader yttrade i drömmar? Vad hände egentligen på den där resan för länge sedan? Och hur skali Barbarotti och Backman reda ut saken utan några bevis eller motiv att tala om?

Lägger man till kommissariens utflykter i andligt grubbelri, Nessers författar-name-dropping och en del turnerande runt i 60 och 70-talets Uppsala så har man ingredienser för en ganska tilltalande soppa, i alla fall på pappret.

Jag såg i DN häromdagen att Håkan Nesser blir frimärke i dagarna. Det är väl ungefär som att bli adlad nuförtiden. Läcker bild med en pistol och ett fingeravtryck, Nordic Crime Cool. Välförtjänt säkert, men frimärket blir inte av på meriter från den här boken.

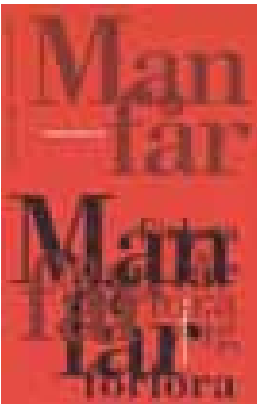
Jag läser de 580 sidorna ständigt väntandes på att entusiasmen skall vakna. Ett problem är att ingen av personerna fäster riktigt, mot poliserna själva är närmast bifigurer. Jag får inte någon vidare kläm på någon i galleriet, trots en hel del sedvanligt hoppande i tid och mellan personer för att bit för bit lägga fram pusslet både om vad som hänt och vilka de som är med är. Ivern att lösa just pusslet väcks aldrig och jag tror det beror på att personerna förblir suddiga. I alla fall för mig. Själva gåtan är det som sagt inget fel på och det ligger ett resonemang om moral och religion, vunen eller förlorad, och puttrar som skulle kunna engagera. Men det går liksom lite trögt och boken är lååång.

Om man tänker sig litteraturen som en turnering där det fajtas om den jäktade läsarens värdefulla tid i hängmattan - och det kan man väl i dessa tider av semester och nyss avslutat fotbolls-

VM - så åker den här ut i gruppspelet. Nessers nya är ungefär som Sydafrika. Kvalificerade, man vill heja på dem, har sympatierna, de har varit kanonbra förr men när det blåses till spel visar det sig att årets lag är för klent och om sanningen ska fram profilöst (undantaget en kort stund för den forward som drog ett otroligt skott i krysset i första matchen). Har man blivit kompis med Nesser tidigt och liksom hängt på så kan jag tänka mig att man läser 'De ensamma' för att så att säga få servicen full. Ni vet, böcker i slutspel.

Fredrik Hellström

Man får förlora sig**Thomas Millroth****Almlöfs**



Konsthistorikern, kritikern, f.d. konst-museichefen, författaren, curatorn, skivbolagsdirektören, inspiratören mm Thomas Millroth har samlat ett antal texter från sitt mer än trettioåriga skrivande. Han avhandlar improvisations-musik, experiment, ljud, performance – ett område där han för övrigt är en av landets verkliga auktoriteter – möten, allt på ett högst personligt och reflekterande sätt. Millroth har aldrig strukit någon medhårs utan har istället passionerat, nyfiket och spirituellt tagit strid för det många gånger smala. Just att ta strid för att bevara mångfalden och inte enbart det som anses "folk-kärt" kännetecknar pionjärens anda. Debatten om det som är kommersiellt eller mindre kommersiellt avhandlade Thomas en gång med följande rader, då teaterchefen på Ystads Teater avgick på grund av för få besökare:

"För litet intäkter, för få besökare, underskott. Trist. Inte att vissa kvalitetsföreställningar fått få besökare. Vad är få? 60? 25? 100? De som är där är där och kan aldrig vara få. Själlv har jag aldrig känt mig som "få" vare sig då jag hållit föredrag och tio personer kommit eller då jag varit nästan ensam i publiken. Vem har rätt att räkna och döma? Konst och kultur är för vem som helst". Just den inställningen och oviljan att hela tiden vara alla till lags och att ibland anses som obekväm, driver konst och kultur framåt. Det har alltid varit så. Och kommer alltid att vara så. De människor som orkar ta den kampen är oerhört värdefulla. Kreatörerna. Texterna bubblar av infall och oväntade vändningar och man bjuds på många inspirerande nedslag i ett liv i kulturens tjänst. Oavsett om Millroth beskriver en icke-intervju med Nina Hagen eller frijazzbröl så passionerat att jag omedelbart beställer skivor proppade med sttyv kuling-blå signerat Peter Brötzman, så gör han det med ypperlig stilistisk förmåga. Naturligtvis är det en stor behållning att läsa Man får förlora sig. Kultur är kul, men det blir aldrig roligare än den som skriver om den, gör den. Utöver läsvärdet är Man får förlora sig en bok fullproppad med inspiration.

Lars Yngve

SKIVRECENSION

Devo / Something for everybody (Warner)

Jag brukar inte skriva recensioner, men jag fick chansen nu och tog den. Jag har tidigare skrivit om mitt favoritband; Kraftwerk. Jag har även skrivit om gränsöverskridande musik. Musik som låter som mat smakar eller musik som man kan använda till annat än att bara lyssna på den. Musik har en speciell kraft som gör att vi kanske köper mer varor i en butik eller blir extra romantiska och kärvännliga. Musik kan användas för att påverka folks tankande.

Devo är ett band, som kämpar mot likriktning och apati. Ända sedan starten mitt på sjuttitalet, har de haft ett speciellt uttryck för detta "Devolution". Vad detta betyder exakt, är kanske lite svårt att tolka, men att man kan ha en konformig hatt och konstig mask, men ändå mena allvar, är bortom allt tvivel. Det handlar om instinkt och mod. Ingen kan berätta för dig; vad som är rätt eller fel. Det är inte omoraliskt, det är moralen att våga testa vad som är moraliskt, själv. Inte att låta någon annan berätta det innan du vet.

Nya skivan heter: "Something for everybody". Musikaliskt låter det lika bra nu som för 25 år sedan och är en vitamininjektion, att höra, den tidigare så farliga Rock'rollen i en fortfarande ny rolltolkning. Moogarna svischar i takt med små ettriga gitarrer och extrem övertygande sång. Tempot är högt, närvaron aldrig frånvarande och när de går ner i intensitet blir det riktigt gripande. Förstår jag alltid vad de sjunger om?

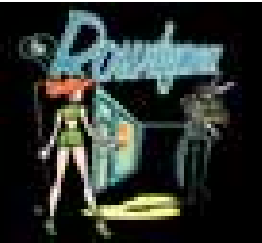
Sätt skivan på repeat och skitsamma!!

J"J"J

The Del Lords / Under Construction EP (del-lords.com)

Det kan väl aldrig vara fel med lite gratis musik, och till på köpet laglig kanske ska tilläggas. Del Lords som nyligen drog igång igen med alla originalmedlemmarna har spelat in för första gången på 20 år. På deras hemsida kan man lyssna på råmixen av deras nya låtar. Man kan direkt säga att de inte tappat sitt sound under åren av frånvaro. Det låter Del Lords och det låter då såklart lika bra som förr. Sen kan det kanske vara svårare att bedöma en råmix än den färdiga produkten men att det är bra låtar framgår direkt. Så in och lyssna, gratis e gott.

Janne Falk

The Rowdymen / Gas, Liqour and Fireworks (Transistor 66 Records)

The Rowdymen kommer från Kanada. Det kommer fler och fler bra band från Kanada. Eller också är det så att jag färdats i mörker och inte sett dem. Rowdymen spelar en ganska traditionell rockabilly kryddad med lite country toner. Det är en lite ojämn platta. Många bra låtar men det finns några ganska slätstrukna, i mina ögon utfyllnadslåtar, som drar ner betyget ett snäpp. Kanske en 10» vinylplatta hade varit ett alternativ? Men hur som helst, fortsätter Rowdymen m fl band att utvecklas så kommer Kanada bli känt för mer än Neil Young och ishockey.

Janne Falk

Evan Parker & Sten Sandell / Psalms (psi 10.05)

Här är två musiker jag hoppas ni känner till. Sten Sandell är pianist som vidgat pianots musikaliska område i trettio års tid. Olika rytmer, färger, klanger har byggt upp ett sound av rit och extas. Han är en av våra mest erfarna och hörvärda improvisatörer. Och Evan Parker! Med sitt sätt att spela saxofon var han med och skapade den så kallade fria improvisationen i England i slutet av 60-talet. Både Sandell och Parker är omisskännliga. Det finns bara de. Här strålar de samman i den engelska kyrkan St Peter's, Whitstable. Sandell slår sig ner bakom orgeln och Parker packar upp sin tenorsax. Orgelklangerna fyller rummet som moln, svävande, pockande, påflugna, lyriska, lockande. Parker blåser an sin saxofon i svällande sjuk. Klängen är ömsom luddig ömsom metallisk. De förhåller sig fritt till alla traditioner inklusive de egna. För här spelar de medvetet mot en ungdom, inte kan väl någon ha något att säga i dessa tunga, krävande Beethoven-verk när inte ett helt livs visdom ligger bakom och skjuter på kunnandet? Tja, det händer stundtals att jag har fel, för detta är oerhört präglade tolkningar. I en intervju berättar Lewis om den tid det får ta att studera in, leva med verket, den noggrannhet han lägger ner i att försöka förstå det som Beethoven skrev, hur inkännande och mänsklig – och ödmjuk – Paul Lewis är, och efter att ha läst just den intervjun, förstär jag nu vad som tilltalar: han lever det han spelar. Han sliter med verken, arbetar sig ner till knogarna att få fram det han vill ha sagt och det han ser Beethoven vill förmedla, att det blir nästan det omvända, att de pratar med varandra genom pianot.

Thomas Millroth

Ludwig van Beethoven: Piano-konserterna / Paul Lewis & Jifí Bělohlávek (Harmonia Mundi)

Jag nämnde Edwin Fischer i juli månads långa spalt (se nyaupplagan.se) och nyss kom ännu ett bevis, en påminnelse om hans storhet: Beethovens femte pianokonsert där Furtwängler är dirigent, en liten del av himlen.

Men var det bättre förr? Det brittiska underbarnet (näja, nu är han 35) Paul Lewis fick kritikerkårens hyllningar när han tog sin an Beethovens pianosonater. I augusti spelar han alla fem piano-konserterna vid Promskonserter i London och lagom till denna händelse har han också förevigat dem på skiva, med Jifí Bělohlávek som dirigerar BBC:s symfoniorkester.

Detta är en stor händelse. Skivkatalogen är fullbelamrad med enastående tolkningar, samtidigt erbjuder Beethovens partitur oändliga möjligheter till nyupptäckter, varianter, tvetydiga bedömningar. Givetvis är jag skeptisk mot en ungdom, inte kan väl någon ha något att säga i dessa tunga, krävande Beethoven-verk när inte ett helt livs visdom ligger bakom och skjuter på kunnandet? Tja, det händer stundtals att jag har fel, för detta är oerhört präglade tolkningar. I en intervju berättar Lewis om den tid det får ta att studera in, leva med verket, den noggrannhet han lägger ner i att försöka förstå det som Beethoven skrev, hur inkännande och mänsklig – och ödmjuk – Paul Lewis är, och efter att ha läst just den intervjun, förstär jag nu vad som tilltalar: han lever det han spelar. Han sliter med verken, arbetar sig ner till knogarna att få fram det han vill ha sagt och det han ser Beethoven vill förmedla, att det blir nästan det omvända, att de pratar med varandra genom pianot.

Man behöver många versioner av Beeethovens pianokonserter och man behöver definitivt Paul Lewis fantastiska, berörande, rent av kärleksfulla tolkningar.

Jan-Erik Zandersson

Karen Elson / The ghost who walks (Third man records)

Karen Elson och Jack White är stora fans av Holly Golightly, och det hörs verkligen. Intet ont i det – tvärtom. Det här är bra. Mycket bra. En imponerande debutplatta från Elson med band. Det låter mer Amerikansk roots och folkmusik än garage, även om hon är hemtam i båda lägren. Hon har en cool, vacker röst som rör sig som en vandrande vålnad snarare än en osalig ande genom spåren. En röst som även hade platsat perfekt i ett band som Velvet Underground t.ex. Tur att Jack hållit tassarna borta och har gömt sig bakom trummorna den här gången. Men det hade varit bra om Karen fått stå på egna ben, tycker jag.

Skivan bör inskaffas på Lp, inte bara för att göra ljudet rättvisa utan för att detta är årets absolut snyggaste skivomslag. Det blir ganska futtigt på en cd.

Johan Stenström

Tom Jones / Praise and blame (Universal/Iskand)

Med uppknäppt skjorta, luden bringa och ett gäng rasslande guldkedjor var Tom Jones på god väg att jucka höfledskulorna ur led på Caesar's Palace i slutet av 70-talet. Tiden har gått men rösten har det aldrig varit något fel på, tvärtom, han har alltid ett grymt drag i sina struprör. Trots detta så tänker jag osökt på när Steve Martin - i rollen som George Stanley banks, i filmen Brudens far, står uppe på vinden framför en stor spegel iklädd sin gamla, och alldeles för trånga, kostym och sjunger Pussy cat - så fort jag hör Tom Jones. Det är sorgligt, men det är sant! Detta hänger, förmodar jag, ihop med att Jones gjort så många ointressanta skivor att jag ofrivilligt tappat intresset för honom. 70 år ung ger han sig i kast med att tolka sina personliga favoriter – ett knep som många artister att använda sig av när man inte har något nytt att komma med. Man kallar det för att: "gå tillbaka till sina rötter". Kompet är avskalat och namnkunniga medverkande saknas inte, med andra ord är det den typen av framtoning som brukar beskriva som "äkta". Men det låter ny-lonskjorta. Tom Jones kallar låtarna för sina Johnny Cash-inspelningar. Men, Cash is king, som man brukar säga, och Jones vill så gärna upp på tronen men kommer aldrig dit.

"If I could have it back/all the time that we wasted/I'd only waste it again/if I could have it back/you know I'd love to waste it again"

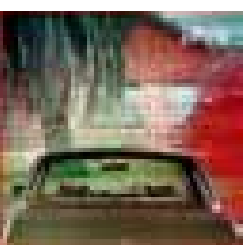
Men det finns ingen väg tillbaka, någonting är för alltid förlorat. Texterna på The Suburbs är kanske inte alltid helt solklara men det finns gott om stycken likt de här citaten som i musiken blommar ut i en ambitiös historia om hur saker förändras utan att man hänger med.

"This town's so strange/they built it to change and while we sleep the streets get rearranged"

Good stuff. Det är inte varje dag man träffar på en samling låtar som håller ihop till ett album på det här viset.

Fredrik Hellström

Lars Yngve

Arcade Fire – The Suburbs (Universal Music)

Karriären har kommit en bit nu för Arcade Fire och det är med rätt högt ställda förväntningar som jag låter filerna från "The Suburbs" spinna i mina mackapärer. Det visar sig snabbt att den lilla oro för flopp jag bar på var onödig. Istället sugs jag in i en egenartad värld som handlar om en sorts drömsk bitterljuv tillbakablick på livet och förorten där man växte upp som samtidigt som det är en betraktelse på avstånd är laddat passionerad på Arcade Fire-vis. Innan man börjar grubbla på det där om tillbakablick och det nostalgiska skimret har man redan hajat till av att bandet och skivan låter förbluffande bra (och i första låten förvillande likt Badly Drawn Boy, märkligt nog). Det är en vink om hur resten kommer te sig, skivan är mindre fullproppad än tidigare, det är mer luft men musiken är fortfarande mäktigt. Det låter sådär eget som det skall och det svänger. Även om skivan är väldigt lång så håller den kurs och fart så gott som hela resan på över en timme.

Det låter alltså förträffligt men vad handlar det om? Efter att ha varit på någon sorts Thunder road trip ut i världen sist är den nya plattan en sväng hemåt igen. Meningen är inte att stanna, det vore omöjligt.

"First they built the roads/then they built the town/that's why I'm still driving around/and around and around and around and around and around"

Tillbaka till förorten för att kolla in hur det var och hur det är alltså. Känner man igen sig? Hur känns det? Arcade Fire är från Kanada men förorterna ifråga ligger vad jag förstär i USA där huvudfiguren växte upp. Att det är nordamerikanska förorter det handlar om hindrar inte att man kan känna igen sig som svensk. Samma känsla av att nya "kids" tagit över hemma kan komma här också, t.ex. De är bekanta, verkar vara ungefär som en själv när man var yngre, men de pratar så man inte förstär. Man känner både igen sig och inte.

"If I could have it back/all the time that we wasted/I'd only waste it again/if I could have it back/you know I'd love to waste it again"

Men det finns ingen väg tillbaka, någonting är för alltid förlorat. Texterna på The Suburbs är kanske inte alltid helt solklara men det finns gott om stycken likt de här citaten som i musiken blommar ut i en ambitiös historia om hur saker förändras utan att man hänger med.

"This town's so strange/they built it to change and while we sleep the streets get rearranged"

Good stuff. Det är inte varje dag man träffar på en samling låtar som håller ihop till ett album på det här viset.

Fredrik Hellström

Leif Jordansson / Dockmakaren och Kometen / Brus & Knaster BRUS 014-015 (Playground)

Den första skiva som släpptes på etiketten Brus & Knaster var Leif Jordanssons musik till Jonas Gardells tv-dramaserie *De halvt dolda*. Det är musik som är suggestiv i en närmast centraleuropeisk filmmusik-tradition, där musiken lika mycket fungerar på egen hand som ljudsättning och förstärkning till scenerna på tv-monitorn. Jordansson påstår sig ha, som han säger, "gehörsbakgrund" och vara van vid att samtala sig fram till hur hans musik ska spelas. Det måste varit väldigt bra samtal ha haft här.

Leif Jordanssons cv innehåller mycket musik för scen och film/tv, men även som deltagare i Badliver (med en skiva Tom Waits-covers på sitt samvete) och som initiativtagare (en av två) och kreativ ledare för The Great Learning Orchestra (Bryars, Riley, Satie, namnet lånat från Cornelius Cardew). Så också att han finns med med ett spår på den nyligen utkomna, närmast årliga samling från radioprogrammet *Ström*, den här gången på temat "musik från framtiden".

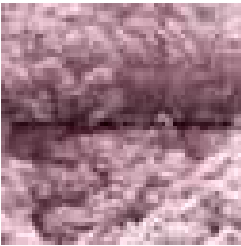
Konklusion: fler borde höra talas om honom. Fler borde höra honom. Kanske med hjälp av Brus & Knasters nya produktion?

Kometen var Johan Löfstedts intelligenta fejk-dokumentär från 2003 (*Konspiration 58* var också från Johans samman) om den sista tiden innan kometen slår ner i i en stad i Sverige 1965 och allt går under. Första gången såg jag den av en händelse efter *NYPD Blues* eller motsvarande en sen måndagkväll och fastnade rejält i den suggestiva stämning som målas upp, men när jag i våras åter såg den halvtimmeslånga filmen (om egentligen bygger på 26 timmar dubbel-8-filmer från 1959–1971, inkännande sammanfogat till en elegi över den sista tiden i den anonyma staden) kändes en ekande tomhet även i min själ med tanke på hur nära det absoluta slutet vi på det privata planet var i vissa nära relationer. Leif Jordansson skrev musiken och bidrog till stämningssmålandet, gjorde val av instrument som förstärkte känslospellet (cello som berättare!) och musiken sammanfogad till en svit fyller en av två halvtimmeslånga cd från Brus & Knaster. Den andra sviten baseras på dansföreställningen Otto och kallas Dockmakaren.

Suggerera. Med eller utan bilder. Det är nyckeln. *Kometen* kan jag inte släppa, för även när jag nu bara hör musiken, finns bilderna från filmen på näthinan. Det är musik som tassar fram, nära Centraleuropa igen, folkmusiken finns i vissa instrument om än inte i partitur eller utförande. Slingor minnande om sextiotalets Philip Glass, med en intensitet i cello-spelet, men med släktskap med minimalisterna, upp-repandet. Dockmakaren ter sig mer rapsodisk, men knyts samman i de avslutande styckena. Valet av att låta tema spelas på leksakspiano är inte smart eller yta, bara självklart, inte på samma sätt som Margaret Leng Tans spel är det när hon tolkar t.ex. John Cage, utan något som fungerar utanför scenen, bekräftas av detta – men jag har inga minnesbilder, precis som i Gardell-fallet, men ändå suggereras jag.

Köper man båda sviterna som ett dubbelalbum får man en 24-sidig bok med dels stillbilder ur Kometen, dels en bildsvit från ett privat dockmuseum i Köpenhamn, båda sammansatta av Johan Månsson. Rekommenderas.

Jan Erik Zandersson.

Trentemöller / Into the great wide yonder (In my room)

Det bor en alkemist i Trentemöller. Idag en hett eftertraktad remixare och producent. Han har gett nytt liv åt åtskilliga artisters låtar. (Röyksopp, Chris Isaak, Depeche Mode, m.fl). Hans geniala version av Sods (Sort Sol) gamla punk-hit »Copenhagen» gjorde mig alldeles tårögd.

Trentemöller har gått från renodlad techno till att blanda in allt möjligt i sin elektroniska musik som bara blir bättre och bättre. Detta är hans starkaste platta hittills. Det är mycket gitarrer med denna gång. Jag undrar om de är elektroniska eller äkta, det låter äkta i alla fall. Långa monotona låtar med ekande gitarrer och mycket surf i soundet. Smaka på titlar som »Silver surfer ghost rider». Jag kan se många likheter med New York bandet Suicide, som också gjorde elektronisk rock 'n' roll (förebilder som Trentemöller dessutom agerar förband till). Musiken sätter verkligen igång fantasin och skulle kunna vara ett soundtrack till en science fiction western surf film.

Hur som helst, det här är en platta före sin tid och en blivande klassiker.

Johan Stenström

Peter R Ericsson / Three Colours (Promising Records)

Saknar du den där skivan, eller de där skivorna, som skulle vara soundtracket till din sommar i hängmattan med en god bok, så behöver du inte leta längre. Peter R är frikostig och bjuder friskt på alla strängar på sin gitarr. På tre CD/färger (blue, red, white) och en bonus med "the forgotten songs" (gul) får du 40 låtar att bara njuta bort din sommar med. Lite olika teman och stilar gör att det aldrig blir enformigt utan det är njutbart hela vägen. Helt perfekt för slappa dagar i skuggan eller solen!

Tord Johnsson

Vi försäkrar det du är rädd om.



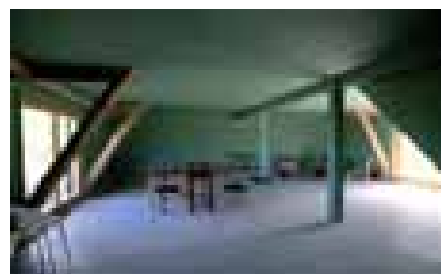
Sveriges
nöjdaste
kunder –
i år igen!

Smått eller stort, det mesta kan du försäkra hos oss. Enligt Svenskt Kvalitetsindex undersökning har vi dessutom de mest nöjda kunderna av alla försäkringsbolag – för fjärde året i rad. Vi tackar för förtroendet och passar samtidigt på att hälsa nya kunder välkomna.

Hör 0413-559 790
Lund 046-590 3110
www.dina.se/skane



Dina Försäkringar
Skåne



ERIK MÖLLER
ARKITEKT SAR / MSA

OM TILL OCH NYBYGGNADER

ERIK MÖLLER ARKITEKTER AB
Svinaberga 6:6 Hvillock Kivik
Östermalmsgatan 2 Stockholm
www.erikmoller.se
info@erikmoller.se
+4673 3498339

Tryggt & säkert
Taxi Ystad 72 000

TAXIRESOR • FLYGTAXI • BUD
Förbeställ gärna. +46(0)411-72 000

SVERIGE TAXI
72 000

Naturligt exklusivt
maria maruschka
Teatergränd 1 Ystad
mån-fre 10-18 & lörd 10-14
tel 0411-72990



Trädgårdscafé årets nyhet!
Öppet alla dagar kl 11–20 fr o m 16 aug kl 12–18
Vi serverar **SMØRREBRØD** och våra goda bakverk.
Vid dåligt väder nyttjar vi **vår vackra festsal**.

Matsal/Restaurang
Sommarkvällar att njutas i kvällssolen!
Öppet onsdag–lördag kl 18–22 t om 13 aug

BANDOL-kvällar, besök av Agnès Henry
från Tour du Bon 7–8 juli

RESTAURANG • FESTSAL • CATERING

0414-714 44

www.alle.se

Allé, Svinaberga, 3 km söder om Kivik. Skyttat från väg 9 Kivik-Simrishamn

INGVAR!

EN MUSIKALISK MÖBELSAGA

av Erik Gedeon och Klas Abrahamsson

Sverigepremiär på Hipp
25 september 2010

MALMÖ STADSTEATER

040-20 86 10 MALMOSTADSTEATER.SE

Klar himmel

AV LOTTA LOTASS

DEN 6 AUGUSTI 1945 fälldes atombomben över Hiroshima. I spaningsplanet, som flög före planet som släppte bomben, satt kapten Claude Eatherly vid spakarna. Det var han som gav klartecknet till att fälla atombomben. I resten av sitt liv brottades han med skuldkänslor. Han rånade till och med banker för att finansiera återbetalning till offrens anhöriga.

Det är sent 1970-tal. Krigshjälten, brottslingen och bedragaren Eatherly ställs till svars för sina handlingar i en Quiz-show. Kommer han att lösa gåtan?

URPREMIÄR PÅ INTIMAN 11 SEPTEMBER 2010
ÖPPEN REPETITION 28 AUGUSTI

**”Skuldkänslor?
Varför skulle han
känna skuldkänslor? Han
gjorde ingenting annat än
att titta på vädret.”**

MALMÖ STADSTEATER

040-20 86 10 MALMOSTADSTEATER.SE

www.nyaupplagan.se



**Är du nöjd med
din bank?**

Har du inte på ett bra sätt bytt bank så
kontakta oss! Vi berättar gärna
vad Nordea kan erbjuda just dig.
Kanske är det betydligt mer än
din nuvarande bank?

Gör det möjligt



Beställ 13
”Vad?”
0279 22 44 00
nordea.se

Susanne Lindblad 0411-744 75
susanne.lindblad@nordea.se

Humor

Irene-Gren

Du Irene!
Tvättstugeschemat är ju orsak till att du får sen semester i år, ska du kampa utanför Bo Ohlsson, eller ska du riva biljetter och gnida rumpan mot alla åkattraktionerna på Tossellilla även i år?

Hallå Yngve!
Ja, jag ska till Tossellilla om en veckas tid. Det bler bara jag och Ingela för Glenn har just opererat knäet. Nån munisk. En gång om året njuter jag sommarlandets alla fördelar; man får ta in alkohol, det finns tjock korv och - man får åka Kålmasken hur jävla många gånger som helst. Eller Springmasken som vi kallar den. Jag har redan packat väskan; fläkt, wienerlängd, sprit. Och pengar såklart. Jag har jobbat opp mina hälsprickor ända sen i februari så nu behöver jag ingen plånbok. Oerhört praktiskt. På högra hälen har jag tjugor och 50-lappar och på vänstra har jag hundringar. Nästa år planerar jag kunna ha mynt också. Vi får se, det är bara en dröm än så länge. Tänk att få slippa magväskan! Ingela vill gärna köra bumperbåt, vi kallar henne för det, Ingela "Bumperbåten" Jonsson. Själv gillar jag Tossesstupet efter ett par öl. Annars sitter jag mest vid Vattenlandet och glör på folk. Där och endast där känner jag att jag kan vara den jag är, en tant fångad i en tants kropp med en mans själ och en indians njurar. Sug på den.
Ses på Tosse.

Irene Gren



Kära Hjärtanes!

Kära Kära Hjärtanes!

Jag har ett stort problem. Det är så att min tonårige son tar avstånd från mig, han undviker mig och vill inte träffa mig längre. Jag och hans mamma har varit skilda i ett antal år nu och fram till för något år sedan var allt ok. Men inte nu längre. Det kan gå flera månader utan att jag ens får se honom. Snälla hjälp mig, vad ska jag ta mig till?

Förtvivlad pappa

Asså du förtvivlad pappa! Du kan kamma dej me en hanngranat! Du har vägrat å köpa ut sprit å sånt till din grabb. Å gå po McDonalds å sånt har du allri gort me han å sånt! Nätt Nintendo wii fick han ente i julklapp. Klart som f-n han ente vill träffa dej! Å du fassan skriv ente mer för ja slänger mejlen direkt nu. Å ja kan köpa billi tysksprit å en av killarna i plugget så ja behöver ente fråga dej mer! Haj då!

Jack-Åke, praktikant

PS. Ja tror kärringen e i Göteborg eller nåt förr hon skulle till nått Goa eller nånting! DS

Jack-Åke analyserar!

Historia:
Andersson: När lyssnade du senast på Stravinskys musik?
Pettersson: Igår.
Andersson: Ja, vem annars?

Analys:
Asså han den tjocke tysken har dratt po simestor å ja får ta hann om all skit! Sådå detta! Asså ja fattar nåll å va de snackar om typ. Vem f-n e stravinsky? Vadå igår? E de nån som kan biretta för mej va f-n de e frågan om. Ja vill ha lönehöjning!

Jack-Åke, praktikant

Adi S. analysieren

Det dök ner ett vykort till redaktionen från vår käre medarbetare Adi Schicklgrüber. Lydnaden var som följer:

Mein Krampf!

Ich bin zum reise nach meine alte vaterland Österreich gewesen. Wenn in München paßiert ich im meinen alte stamschtelle BierHalle besucht. In Wien ich habe den alte kunstakademie also besucht. Es ist schwer heiß im Wien so ich mich shhwalken in der Donau gedenkt. Aber ich hat krampf in meine beine gehabt so ich ganz fast getrunke. Aber nur bin ich am füßen wieder stehen.!

Gruß gott!
Adi S



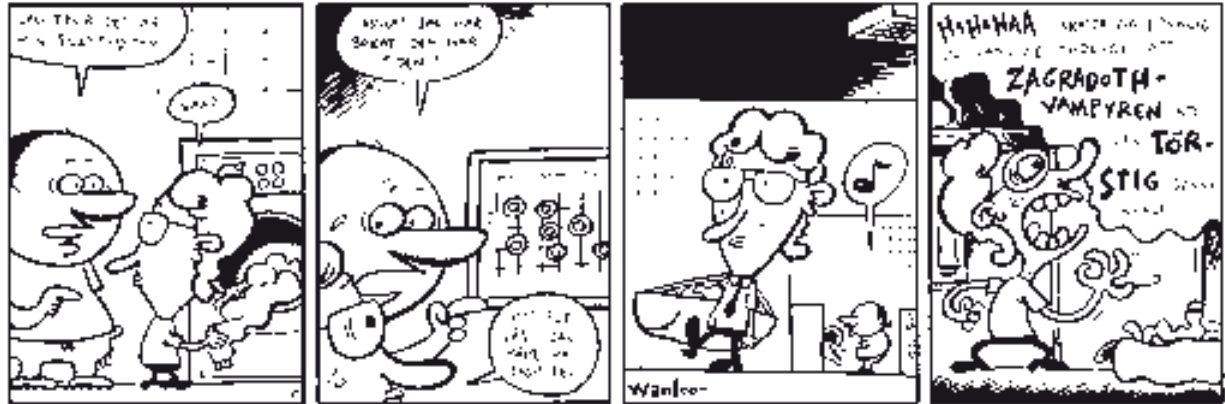
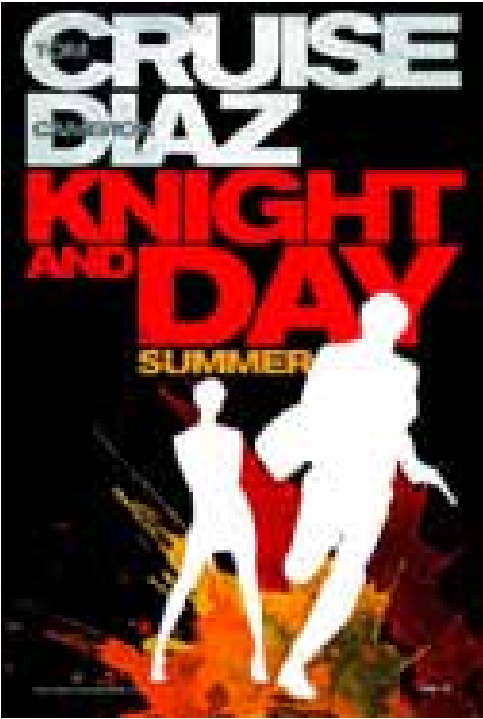
Jack-Åke, ständig praktikant

Knikt & Dam

Asså denna fimlen hannlar om en mördare som jagas å annra mördare. Å så träffar han en vanli tjej som asså blir mördare. Å sen jaggas dom runt typ hela jorden av en massa mördare. Sen mördar dom alla mördarna! Satan vilka coola effekter å jakter! Skiiiiitcoooooo!

\\m//\\m//\\m//\\m//\\m//

Ha de!
Jack-Åke, praktikant
jack_ake99@hotmail.com





Sommarfiskeri

Lokalt fångad fisk.
Färsk eller rökt i eget
rökeri. Våra egna
berömda sillinlägg-
ningar. Även skaldjur
och annan fisk av
högsta kvalitet.
Öppet alla dagar
mellan 10 och 18.
Ola Fiskare

kiviks
å l & l a x
r ö k e r i

kiviks hamnplan
www.kiviksalochlax.se 0414-70 700

HC ERICSON ORDBILDER GALLERI VALLEBERGA

Vernissage 7 augusti
Öppet dagligen
kl 10 - 18
t.o.m. 5 september

Galleri Valleberga
Peppingevägen 333
mellan Käseberga och Vallebrga
www.gallerivalleberga.se



ÖPPET I BUTIKEN

TISDAG – FREDAG 10.00 – 17.00, LÖRDAG 10.00 – 14.00
MALMÖVÄGEN 16 – 18 / TEL 0414-53000 / WWW.GARSNAS.SE
VÄLKOMMEN!



Gärtnäs

SINCE 1893

Vattenkraft på Österlen!



Surfing förknippas ju i första hand med Hawaii men även bland vägarna på Österlen kan man träffa på surfare. Gislövshammar lär vara den bästa spoten när det blåser nordostlig eller östlig vind. Du kan också surfa in på Österlens Krafts hemsida och anmäla ditt intresse som ny elkund.



ÖSTERLENS KRAFT

DEN LOKALA KRAFTEN

www.osterlenskraft.se 0414 - 285 60



Ny bok av Millroth!



Berlin, Prag, London, Stockholm, Beirut, Norrköping, Ystad, **THOMAS MILLROTH** skriver personligt om improvisation, jazz, experiment, konst, performance, människor, motstånd.



Man får förlora sig
Text Thomas Millroth

Bok, 164 sidor
Format 16x24 cm
Grafisk form Karin Almlöf
Vinjetter Lisa Fjellman
Pris 240:- (plus porto)
Almlöfs förlag
Hägerstad prästgård
590 46 Rimfors
info@almlofs.se
www.almlofs.se



JUST NU
ÄR DET SÅ...

VICTORIA
TEATERN

KONSERT | TEATER | FILM | PICKNICK

• MARIT BERGMAN 9-11/9

• GIRALDA FLAMENCO 14/9

• MIKAEL WIEHE 16-18/9

• VART TOG ALLA HUNDAR VÄGEN? 24-25/9
EN MUSIKALREVI I HASSE OCH TAGES FOTSPÅR

• PERNILLA ANDERSSON 28/9
- MED SPECIELL GÄST; DREGEN

• CHIP TAYLOR 1/10

• CARL-JOHAN VALLGREN 7-9/10

• ELDKVARN 13-16/10

• TORSSON 28-30/10

BILJETTER: WWW.VICTORIA.SE, FOLK Å ROCK, ALTERNATIVT: 0771- 477070

Ditt nya digitala liv!

NYA MacBook Pro

Snabbaste och mest kraftfulla någonsin!



Från **11.995:-**

NYA Ipad touch

Underhållning på nästa nivå!



Från **1.995:-**

Kom in och se alla sköna Apple-produkter!



Auktoriserad återförsäljare

Baltzarsgatan 18 • Malmö • 040-617 13 00



Digital
Design
Österlen
digitaldesignosterlen.se
när passionen tar över

**Giclée Fine Art Print enligt äkta
Digigraphie ger fotografer,
konstnärer, gallerier och museer
helt nya möjligheter**

Digital Design Österlen är ett Certified Digigraphie® Lab och ger dig möjlighet att reproducera dina fotografier och konstverk i nummerad upplaga. Digigraphie ger högsta möjliga kvalitet på digital konstreproduktion med en arkivbeständighet på 60 - 200 år.

Digital
Design
Österlen
digitaldesignosterlen.se



erland lundin
070 - 300 41 97

när passionen tar över

Per Helsing Gård Ystad

Välkomna till Modehuset på Österlen! - Här får Ni alltid kvalitet, urval och personlig service!

Meyer	Wunder	Quinn	almia
dahlin	Stenstroms	ESPRIT	oelco
OSCAR JACOBSON	DIGEL	Sister	
Oliver	ELSON	vogli	
Melka	EXPRESS	OLÉ	
TURO TAILOR	SAIL RACING	GR DESIGN	
JULIANE	PART TWO	LAPIDUS	
Matinique	Lee		
Prêt à Porter	Mac Scott		
DIESEL	Ted Nicol	InWear	
Karelia	Signature	MERRYTIME	
PEAK PERFORMANCE	Junge	Sonske	
Boomerang			

ECKERLUNDS
— i Tomelilla —

Öppet: vard 9-18, lörd 9-13. Tel 0417-103 21

Vår bank vet vad vi behöver.
Vad vet din?

**Färs & Frosta
Sparbank**



Kundtjänst 0415-173 00, www.fofspar.se

Den enda bank du behöver.



SINGIN' IN THE RAIN

Premiär 21 augusti



Succén från Oscarsteatern
med Rennie Mirro, Karl Dyall
Lisette Pagler, Anette Friberg
Lotta Thorell, Allan Svensson
Marianne Mörck & Lars Humble

BILJETTER

040-20 85 00, 0775-700 400 www.malmoopera.se